

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 60 / IV legislatura / Quart període

Divendres, 17 de setembre de 1993

R-49081

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 34

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

La sessió se suspèn a les deu del matí i set minuts i es reprèn a les deu i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del patrimoni històrico-cultural català (Reg. 8237), de les esmenes reservades per a defensar en el Ple, i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Continuació.)

Article 46

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 130, d'addició)

Retirada.

Esmena del G. Socialista (núm. 131, d'addició)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S), juntament amb les esmenes núms. 140, 143, 149, 150, 153, 154, 155, 159 i 165 (p. 2910).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 132, de modificació)

SUMARI (2)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 136, 142, 144, 146, 152, 156, 160, 162 i 168 (p. 2911).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 133, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 137, 141, 151, 158, i 161 (p. 2911).

Esmena del G. P. Popular (núm. 134, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)*, juntament amb les esmenes núms. 138, 139, 147, 148, 157, 163, 164, 166, 169, 170, i tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 171 (p. 2912).

Esmena del G. Socialista (núm. 135, de modificació)

Retirada.

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 136, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 137, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 133).

Esmena del G. P. Popular (núm. 138, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Article 47

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 139, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. Socialista (núm. 140, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 141, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 133).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 142, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 143, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 144, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Esmena del G. Socialista (núm. 145, d'addició)

Retirada.

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 146, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Esmena del G. P. Popular (núm. 147, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Article 48

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 148, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. Socialista (núm. 149, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 150, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 151, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 133).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 152, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Article 49

Addició de nous apartats

Esmenes del G. Socialista (núms. 153, 154 i 155, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 131).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 156, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Esmena del G. P. Popular (núm. 157, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 158, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 133).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 159, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 160, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 161, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 133).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 162, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Article 50

Article 51

Apartat 1

Esmenes del G. P. Popular (núms. 163 i 164, de modificació i de supressió)

Defensades abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. Socialista (núm. 165, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 131).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 166, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. Socialista (núm. 167, d'addició)

Retirada.

Article 52

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 168, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 132).

Esmena del G. P. Popular (núm. 169, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 170, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. Popular (núm. 171, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 134).

Article 53

Esmena del G. Socialista (núm. 172, de supressió)

Retirada.

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 173, de modificació)

Retirada.

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella (CiU)(p. 2912).

El Sr. Descals (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 2914).

Votació de l'esmena núm. 131: rebutjada per 18 vots a favor, 53 en contra i 8 abstencions (p. 2914).

Votació de les esmenes núms. 132, 133 i 134: rebutjades per 21 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2914).

Votació de les esmenes núms. 136, 137 i 138: rebutjades per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2914).

Text del Dictamen

Votació del punt 3 de l'article 46: *aprobat per 56 vots a favor, 16 en contra i 5 abstencions (p. 2914).*

Votació de la resta de l'article 46: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 2914).*

Votació de l'esmena núm. 139: *rebutjada per 8 vots a favor, 57 en contra i 13 abstencions (p. 2914).*

Votació de les esmenes núms. 140, 141 i 142: *rebutjades per 20 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions (p. 2914).*

Votació de les esmenes núms. 143, 146, 147, 148 i 149: *rebutjades per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2914).*

Votació de l'esmena núm. 144: *rebutjada per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions (p. 2914).*

Votació de les esmenes núms. 151 i 152: *rebutjades per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions (p. 2914).*

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 150: *aprovada per unanimitat (p. 2914).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 47: *aprobat per 58 vots a favor, 7 en contra i 14 abstencions (p. 2914).*

El Sr. Benach (ERC) intervé per una qüestió tècnica (p. 2915).

Text del Dictamen

Votació del punt primer de l'article 48: *aprobat per unanimitat (p. 2915).*

Votació del punt segon de l'article 48: *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 2915).*

Votació de les esmenes núms. 153, 154 i 155: *rebutjades per 22 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Votació de les esmenes núms. 156, 157 i 158: *rebutjades per 10 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 159: *rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Votació de les esmenes núms. 160 i 161: *rebutjades per 21 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 162: *rebutjada per 21 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Text del Dictamen

El Sr. Benach (ERC) intervé per una qüestió tècnica (p. 2915).

Votació del punt segon de l'article 49: *aprobat per 61 vots a favor, 3 en contra i 18 abstencions (p. 2915).*

Votació de la resta de l'article 49: *aprobat per 64 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 2915).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 50: *aprobat per unanimitat (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 163: *rebutjada per 10 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 164: *rebutjada per 16 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 165: *rebutjada per 11 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 166: *rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 51: *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 2915).*

Votació de les esmenes núms. 168 i 169: *rebutjades per 22 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2915).*

Votació de l'esmena núm. 170: *rebutjada per 3 vots a favor, 77 en contra i 6 abstencions (p. 2916).*

Text del Dictamen

SUMARI (5)

El Sr. Benach (ERC) intervé per una qüestió tècnica (p. 2916).

Votació del punt primer de l'article 52: aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 2916).

Votació de la resta de l'article 52: aprovat per unanimitat (p. 2916).

Text del Dictamen

Votació de l'article 53: aprovat per unanimitat (p. 2916).

Articles 54, 55 i 56

Article 57

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 174, de modificació)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 175, 178, 181, 184, 190 i 198 (p. 2916).

Apartat 3

Encapçalament

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 175, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 174).

Lletra a)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 176, de supressió)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 183 i 186 (p. 2916).

Esmena del G. P. Popular (núm. 177, de supressió)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb l'esmena núm. 187 (p. 2917).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 178, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 174).

Esmena del G. Socialista (núm. 179, de modificació)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S), juntament amb les esmenes núms. 180, 182 i 185 (p. 2917).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 180, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 181, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 174).

Esmena del G. Socialista (núm. 182, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 179).

Apartat 7

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 183, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 176).

Article 58

Article 59

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 184, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 174).

Esmena del G. Socialista (núm. 185, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 186, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 176).

Esmena del G. P. Popular (núm. 187, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 177).

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella (CiU)(p. 2917).

El Sr. Dalmau i Ribalta (S), el Sr. Descals (CiU) i el Sr. Fuentes (IC) intervenen per una qüestió tècnica (p. 2918).

Text del Dictamen

Votació dels articles 54, 55, 56 i 58: aprovats per unanimitat (p. 2918).

Votació de l'esmena núm. 174: rebutjada per 4 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions (p. 2918).

Votació de l'esmena núm. 175: rebutjada per 8 vots a favor, 51 en contra i 10 abstencions (p. 2918).

Votació de les esmenes núms. 176 i 177: rebutjades per 18 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 2918).

Votació de les esmenes núms. 178 i 179: *rebutjades per 16 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions* (p. 2919).

Votació de l'esmena núm. 180: *rebutjada per 19 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2919).

Votació de les esmenes núms. 181 i 182: *rebutjades per 19 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2919).

Votació de l'esmena núm. 183: *rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2919).

Text del Dictamen

El Sr. Fuentes (IC) intervé per una qüestió tècnica (p. 2919).

Votació de l'apartat a) del punt tercer de l'article 57: *aprobat per 60 vots a favor, 7 en contra i 12 abstencions* (p. 2919).

Votació de la resta de l'article 57: *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 2919).

Votació de les esmenes núms. 184, 185, 186 i 187: *rebutjades per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 2919).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 2919).

Text del Dictamen

Votació del punt primer de l'article 59: *aprobat per unanimitat* (p. 2919).

Votació de la resta de l'article 59: *aprobat per 60 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció* (p. 2919).

Article 60

Esmena del G. Socialista (núm. 188, d'addició i de modificació)

Retirada.

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 189, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 192, 195 i 196, i tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 189 i 196* (p. 2919).

Article 61

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 190, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 174).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 191, d'addició)

Retirada.

Article 62

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 192, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 189).

Article 63

Esmenes del G. Socialista (núms. 193 i 194, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2920).

Article 64

Article 65

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 195, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 189).

Article 66

Esmena del G. P. Popular (núm. 196, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 189).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 197, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2920).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 198, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 174).

Torn en contra conjunt: *Sr. Salvatella (CiU)* (p. 2920).

Votació de l'esmena núm. 190: *rebutjada per 23 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 2920).

SUMARI (7)

Votació de l'esmena núm. 192: *rebutjada per 3 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 2920).

Votació de les esmenes núms. 193 i 194: *rebutjades per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2920).

Votació de l'esmena núm. 195: *rebutjada per 3 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 2920).

Votació de l'esmena núm. 197: *rebutjada per 24 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2920).

Votació de l'esmena núm. 198: *rebutjada per 22 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2921).

Text del Dictamen

Votació dels articles 60 i 64: *aprovats per unanimitat* (p. 2921).

Votació de l'article 61: *aprovat per unanimitat* (p. 2921).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 2921).

Votació del punt segon de l'article 62: *aprovat per 75 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció* (p. 2921).

Votació de la resta de l'article 62: *aprovat per unanimitat* (p. 2921).

Votació de l'article 63: *aprovat per unanimitat* (p. 2921).

Votació de l'article 65: *aprovat per 75 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció* (p. 2921).

Votació de l'article 66: *aprovat per unanimitat* (p. 2921).

Article 67

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 199, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 205, 208, 226 i 242, i anuncia la retirada de les esmenes núms. 215, 216, 224, 228, 234 i 236 a favor d'esmenes transaccionals* (p. 2921).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 200, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 202, 205, 209, 211, 212, 229, 235, 237, 240, 241, 243, 247, 253 i 257, i tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 229, 235, 237, 247 i 253 a favor d'esmenes transaccionals* (p. 2921).

Esmena del G. Socialista (núm. 201, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S), juntament amb les esmenes núms. 203, 206, 230, 232, 239, 249, 250, 252, 255 i 256 i tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 230, 232, 239, 249, 250, 252, 255 i 256 a favor d'esmenes transaccionals* (p. 2922).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 202, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 200).

Esmena del G. Socialista (núm. 203, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 201).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 204, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 199).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 205, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 200).

Esmena del G. Socialista (núm. 206, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 201).

Article 68

Article 69

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 207, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 210, 213, 227 i 258 i anuncia la retirada de les esmenes núms. 244 i 245* (p. 2922).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 208, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 199).

Article 70

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 209, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 200).

- Esmena del G. P. Popular* (núm. 210, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 207).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 211 i 212, de modificació i d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 200).
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 213, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 207).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 214, d'addició)
Retirada.
- Article 71**
Apartat 2
Lletra b)
Lletra e)
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 215, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 199).
- Apartat 3**
Lletres e) f) i g)
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 216, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 199).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 217 i 218, de supressió i de modificació)
Retirades.
- Addició de noves lletres**
Esmenes del G. Socialista (núms. 219, 220 i 221, d'addició)
Retirades.
- Apartat 3**
Addició de noves lletres
Esmenes del G. Socialista (núms. 222 i 223, d'addició)
Retirades.
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 224, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 199).
- Apartat 5**
Esmena del G. Socialista (núm. 225, de supressió)
Retirada.
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 226, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 199) i *retirada després* (esmena núm. 259).
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 227, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 207).
- Article 72**
Apartat 2
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 228, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 199).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 229, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 200).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 230, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 201).
- Article 73**
Apartat 3
Lletra a)
Esmena del G. Socialista (núm. 231, de modificació)
Retirada.
- Lletra b)**
Esmena del G. Socialista (núm. 232, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 201).
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 233, de modificació)
Retirada.
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 234, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 199).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 235, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 200).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 236, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 199).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 237, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 200).

Esmena del G. P. Popular (núm. 238, de modificació)

Retirada.

Esmena del G. Socialista (núm. 239, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 201).

Apartat 4

Lletra a)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 240, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 200).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 241, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 200).

Article 74

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 242, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 199).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 243, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 200).

Article 75

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 244, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 207).

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 245, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 207).

Esmena del G. Socialista (núm. 246, de modificació)

Retirada.

Lletres b) c) i d)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 247, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 200).

Lletra b)

Esmena del G. P. Popular (núm. 248, de modificació)

Retirada.

Esmena del G. Socialista (núm. 249, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 201).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 250, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 201).

Esmena del G. P. Popular (núm. 251, de modificació)

Retirada.

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 252, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 201).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 253, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 200).

Apartat 3

Lletres a) i b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 254, de modificació)

Retirada.

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 255, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 201).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 256, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 201).

Article 76

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 257, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 200) i retirada després (esmena núm. 259).

Article 77

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 258, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 207).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 259, de modificació)

Retirada.

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella (CiU)(p. 2923).

El Sr. Descals (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 2924).

El Sr. Benach (ERC) i el Sr. Fuentes (IC) intervenen per retirar l'esmenes núm. 226 i 257 respectivament (p. 2924).

Votació de les esmenes núms. 199 a la 206: rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2924).

Text del Dictamen

Votació de l'article 67: aprovat per 60 vots a favor, 16 en contra i 7 abstencions (p. 2924).

Text del Dictamen

Votació de l'article 68: aprovat per unanimitat (p. 2924).

Votació de les esmenes núms. 207 i 208: rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2924).

El Sr. Benach (ERC) intervé per una qüestió tècnica (p. 2924).

Text del Dictamen

Votació del punt segon de l'article 69: aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 2924).

Votació de la resta de l'article 69: aprovat per unanimitat (p. 2924).

Votació de l'esmena núm. 209: rebutjada per 11 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions (p. 2924).

Votació de les esmenes núms. 210 a la 213: rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2924).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per una qüestió tècnica (p. 2924).

Text del Dictamen

Votació de la primera part de l'article 70: aprovada per 70 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció (p. 2924).

Votació de la resta de l'article 70: aprovat per unanimitat (p. 2924).

Votació de l'esmena núm. 227: rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions (p. 2924).

Text del Dictamen

Votació de l'article 71: aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i dues abstencions (p. 2924).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 228, 229 i 230: aprovada per unanimitat (p. 2924).

Text del Dictamen

Votació de l'article 72: aprovat per unanimitat (p. 2925).

Votació de l'esmena núm. 240: rebutjada per 9 vots a favor, 61 en contra i 17 abstencions (p. 2925).

Votació de les esmenes núms. 242 i 243: rebutjades per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2925).

Votació de l'esmena núm. 241: rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2925).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 232, 234, 235, 236, 237 i 239: *aprovada per unanimitat* (p. 2925).

Text del Dictamen

Votació de l'article 73: *aprobat per unanimitat* (p. 2925).

Votació de l'article 74: *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 2925).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 247, 249, 250, 252, 253, 255 i 256: *aprovada per unanimitat* (p. 2925).

Text del Dictamen

Votació de l'article 75: *aprobat per unanimitat* (p. 2925).

Votació de l'article 76: *aprobat per unanimitat* (p. 2925).

Votació de l'esmena núm. 258: *rebutjada per 20 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions* (p. 2925).

Text del Dictamen

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 2925).

Votació del punt segon de l'article 77: *aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i tres abstencions* (p. 2925).

Votació de la resta de l'article 77: *aprobat per unanimitat* (p. 2925).

Articles 78, 80, 81 i 82

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 0000).

Disposicions Addicionals

Primera

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 260, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 267, 277 i 285* (p. 2925).

Esmena del G. P. Popular (núm. 261, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 268 i 271* (p. 2926).

Esmena del G. Socialista (núm. 262, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S), juntament amb les esmenes núms. 264, 266 i 274* (p. 2926).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 263, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 265, 269, 270 i 272* (p. 2926).

Esmena del G. Socialista (núm. 264, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 262).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 265, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 260).

Esmena del G. Socialista (núm. 266, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 262).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 267, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 260).

Esmena del G. P. Popular (núm. 268, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 261).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 269 i 270, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 263).

Esmena del G. P. Popular (núm. 271, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 261).

Disposicions Addicionals Segona, Quarta, Cinquena, Sisena i Setena

Addició de noves Disposicions Addicionals

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 272, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 263).

Esmena del G. Socialista (núm. 273, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 274, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 262).

Sisena

Esmena del G. Socialista (núm. 275, de supressió)

Retirada.

Setena

Esmena del G. Socialista (núm. 276, de supressió)

Retirada.

Addició de noves Disposicions Addicionals

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 277, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 260).

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella (CiU)(p. 2927).

El Sr. Descals (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 2927).

Votació de les esmenes núms. 260, 264 i 265: rebutjades per 18 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 2927).

Votació de l'esmena núm. 261: rebutjada per 9 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions (p. 2927).

Votació de les esmenes núms. 262 i 263: rebutjades per 18 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions (p. 2927).

Votació de l'esmena núm. 266: rebutjada per 13 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions (p. 2927).

Votació de les esmenes núms. 267, 268 i 269: rebutjades per 24 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2927).

Votació de les esmenes núms. 270 i 271: rebutjades per 12 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions (p. 2927).

Votació de l'esmena núm. 272: rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2927).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Addicional Primera: aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions (p. 2927).

Votació de les Disposicions Addicionals Segona, Quarta, Cinquena, Sisena i Setena : aprovades per unanimitat (p. 2927).

Votació de l'esmena núm. 274: rebutjada per 12 vots a favor, 70 en contra i 4 abstencions (p. 2928).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Addicional Tercera: aprovada per 70 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions (p. 2928).

Votació de l'esmena núm. 277: rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2928).

Disposicions Transitòries

Addició d'una nova Disposició Transitòria

Esmena del G. Socialista (núm. 278, d'addició)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 2928).

Disposició Final

Esmena del G. P. Popular (núm. 279, de modificació)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 281 i 282, i tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 279 i 281 (p. 2928).

Esmena del G. P. Popular (núm. 280, d'addició)

Retirada.

Exposició de Motius

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 281, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 279).

Esmena del G. P. Popular (núm. 282, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 279).

Paràgraf tercer

Esmena del G. Socialista (núm. 283, de supressió)

Retirada.

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 284, de supressió)

Retirada.

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 285, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 260).

Paràgraf quart

Esmena del G. Socialista (núm. 286, de modificació)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S), juntament amb l'esmena núms. 287 (p. 2928).

Paràgraf cinquè

Esmena del G. Socialista (núm. 287, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 286).

Paràgraf sisè

Esmena del G. Socialista (núm. 288, de supressió)

Retirada.

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella (CiU)(p. 2929).

El Sr. Benach (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2930).

Votació de l'esmena núm. 278: rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2930).

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions Transitòries i la Disposició Final: aprovades per unanimitat (p. 2930).

Votació de l'esmena núm. 282: rebutjada per 7 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions (p. 2930).

Votació de l'esmena núm. 285: rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 2930).

Votació de l'esmena núm. 286: rebutjada per 19 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2930).

Votació de l'esmena núm. 287: rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2930).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius: aprovada per unanimitat (p. 2930).

Títol i títols

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 2930).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts cinquè (Reg. 8895), novè (Reg. 11379), desè (Reg. 11576), dissetè (Reg. 11691) i divuitè (Reg. 11692), la qual és aprovada per assentiment (p. 2931).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de subministrament elèctric a Catalunya (Reg. 12222) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 2931).

Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 2932).

Rèplica: Sra. Torrent (S) (p. 2935).

Contrarèplica: conseller (p. 2936).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'abocadors de residus sòlids (Reg. 8985) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 2936).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 2938).

Rèplica: Sr. Gimeno (IC) (p. 2940).

Contrarèplica: conseller (p. 2941).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del debat corresponent al punt vuitè de l'ordre del dia (p. 2941).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el sector sanitari privat (Reg. 10023) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Font (S)* (p. 2941).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2943).

Rèplica: *Sr. Font (S)* (p. 2945).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2946).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de comerç (Reg. 11645)
(Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 2947).

Esmena del G. Socialista (única, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Clofent (S)* (p. 2948).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P)* (p. 2949), *Sr. Gimeno (IC)* (p. 2950) i *Sra. Ruiz (CiU)* (p. 2950).

Posició del grup presentant: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 2951).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2951).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (Reg. 11624) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2951).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 2952), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2952), *Sra. Torrent (S)* (p. 2953) i *Sr. Varela (CiU)* (p. 2953).

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 2954).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 11648)
(Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 2954).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 2956), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2956), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2957) i *Sra. Vidal (CiU)* (p. 2957).

El Sr. Cadevall (S) intervé per aklusions (p. 2959).

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 2959).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament concertats (Reg. 11625) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2959).

Esmena del G. Socialista (única, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Torrent (S)* (p. 2960).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P)* (p. 2961), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2961) i *Sr. Jané (CiU)* (p. 2961).

Posició del grup presentant: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2962).

Votació dels punts 1 i 4: *rebutjats per 19 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 2963).

Votació dels punts 2 i 3: *rebutjats per 18 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions* (p. 2963).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de la dona dintre del marc del nou Pla d'igualtat (1993-1996) (Reg. 11693) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Vandellós (S)* (p. 2963).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 2963).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P)* (p. 2964) i *Sr. Rodri (ERC)* (p. 2964).

La Sra. Vandellós (S) intervé per fer un aclariment (p. 2964).

Posició dels grups no esmenants (continuació): *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 2964).

Posició del grup presentant: *Sra. Vandellós (S)* (p. 2965).

El Sr. Rodri (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2965).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2965).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en el món del treball (Reg. 11681) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 2965).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 2967).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Arnalot (P)* (p. 2968), *Sr. Bosch (ERC)* (p. 2968) i *Sra. Vandellós (S)* (p. 2968).

Posició del grup presentant: *Sra. Mayol (IC)* (p. 2969).

SUMARI (15)

Votació dels punts 1 i 3: *aprovats per unanimitat (p. 2969).*

Votació del punt 2: *rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2969).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els municipis rurals (Reg. 11716) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Morera (ERC) (p. 2969).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 2971), Sr. Gimeno (IC) (p. 2971), Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2972) i Sr. Sabanza (CiU) (p. 2972).*

Votació del punt 1: *rebutjat per 22 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2973).*

Votació del punt 6: *rebutjat per 7 vots a favor, 58 en contra i 14 abstencions (p. 2973).*

Votació del punt 7: *rebutjat per 22 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció (p. 2973).*

Votació dels punts 2, 3, 4 i 5: *rebutjats per 6 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions (p. 2974).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 34.3

La sessió es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prosseguim amb el debat d'aquest Projecte de llei. Passem al capítol quart del títol segon.

Perdó, se suspèn la sessió. És que no s'havia tocat el tercer torn...

(La sessió se suspèn a les deu del matí i set minuts i es reprèn a les deu i vuit minuts.)

Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei del patrimoni
històrico-cultural català
(continuació)**

La primera esmena viva en aquest capítol és a l'article 46: la 131, del Grup Socialista. El senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Moltes gràcies i bon dia. Senyor president, senyores i senyors diputats, a veure, nosaltres tenim, president, en aquest capítol, una colla d'esmenes que defensaré totes d'un plegat, encara que tracten temes diferents.

Començo, breument, per les esmenes 131, 153, 154 i 155, que són relatives als articles 46 i 49 del Projecte. Són esmenes que tenen en comú la voluntat de reforçar la producció del patrimoni arqueològic, en aquest sentit, i més concretament el que volem és que els anomenats «espais de protecció arqueològica» puguin ser catalogats pels ajuntaments i que constitueixin una secció específica, agrupada per municipis i comarques, en el catàleg del patrimoni cultural català. Em sembla que el nostre objectiu ja està explicat en aquesta brevíssima exposició.

Defenso també l'esmena 140, relativa a l'article 47. En aquest cas sí que m'hi voldria entretenir un pèl més, perquè aquesta esmena nostra va en contra del text del Projecte en el sentit que s'hi conté la pràctica abusiva del silenci administratiu. És una mica xocant que, precisament en aquests moments en què el Govern fa fins i tot campanyes publicitàries volent posar de manifest que abandona el principi del silenci administratiu, en canvi, en un text que avui posem en marxa, resulta que l'hi inclou. Es diu, concretament a l'article 47, que en la realització d'intervencions arqueològiques i paleontològiques, quan es necessita l'autorització prèvia del Departament de Cultura, diu: «En cas de silenci del Departament de Cultura, l'autorització s'ha d'entendre denegada.» Aquest principi administratiu ens sembla nefast, ens

sembla una equivocació i repeteixo que xoca frontalment amb una voluntat reiterada pel Consell Executiu. De manera que nosaltres el que volem és que l'autorització del Departament de Cultura per fer intervencions arqueològiques i paleontològiques ha de ser expressa, l'autorització, i si és denegada ha de ser motivada. En aquesta direcció va la nostra esmena 140.

Defenso, també, senyor president, ara a continuació, les esmenes 143 i 149, que són referides als articles 47 i 48. Nosaltres volem amb major precisió una definició professional dels arqueòlegs –de l'arqueòleg– i de la garantia que representa la seva presència, la seva intervenció en les actuacions arqueològiques. I en aquest sentit, a part de defensar aquestes esmenes, també aprofito l'ocasió per agrair públicament l'aportació que ha fet aquest sector professional del nostre país, que a tots plegats, al Grup de la majoria però també als grups de l'oposició, i particularment al nostre, ens han arribat un nombre molt considerable d'aportacions francament interessants dels arqueòlegs que, en bona mesura, afortunadament, han tingut incorporació en el Projecte, però no tan àmpliament i tan satisfactòriament com nosaltres voldríem i, per tant, justament aquestes dues esmenes que acabo de defensar al que van és en la línia de garantir aquesta presència, aquesta intervenció professional dels arqueòlegs en aquesta tasca.

Defenso també, senyor president, l'esmena 150, que és a l'article 48.2. El text original d'aquest article parla que quan hi ha un particular que intervé en un bé cultural immoble d'interès nacional, el Departament de Cultura col·labora en el finançament del cost d'execució del Projecte i, en canvi, originalment diu que si el promotor és una administració pública o un concessionari, aleshores aquest s'ho ha de pagar. És a dir, en el text original hi ha una discriminació dels ajuntaments enfront dels particulars, i és que aquests particulars poden ser subvencionats per la Generalitat i, en canvi, els ajuntaments no. Afortunadament, hem negociat amb el Grup de la majoria una transaccional, que espero que ells presentin en el moment oportú, i que a nosaltres –haig de ser franc– no és que ens faci completament feliços, però la vida és molt dura i la condició de membre de l'oposició és una mica trista –diguem-ho així–, i aleshores ens hem d'avenir a agafar allò que podem perquè l'alternativa és el vot contrari, i, atès que perdríem l'esmena completament, ens avenim a una transacció que, encara que no digui que també s'ajudarà els ajuntaments, almenys no ho impedeix i, per tant, queda una porta oberta que estem segurs que la generositat del Govern farà aplicar àmpliament en benefici dels municipis de Catalunya. De manera que, quan sigui l'hora, ja anuncio que ens avindrem, senyor president, a aquesta transacció.

Després també defenso ara l'esmena 159, que és a l'apartat tercer de l'article 49, que el que es vol en aquesta és que, en els espais de protecció arqueològica, l'informe que han d'efectuar els promotors d'obres ha de comportar un projecte arqueològic en tots aquells casos en què se'n derivi afectació del subsòl arqueològic. I és que suposo –ara ho estic

mirant— que aquest és un dels casos de la llei del «pot», en què el que es fa és deixar la porta oberta, però no se n'estableix l'obligació.

I finalment, acabo, senyor president, la meua intervenció amb la defensa de l'esmena 165, que és de l'article 51.1, que parla de les troballes de restes arqueològiques. Resulta que segons el Projecte, quan hi ha una troballa de restes arqueològiques, es diu que l'ajuntament ha de comunicar aquesta troballa en el termini d'una setmana —la descoberta— al Departament de Cultura, però, en canvi, no s'estableix l'obligació a l'inrevés, que és quan qui té coneixement de la descoberta és el Departament de Cultura, es diu que ho ha de comunicar a l'ajuntament però a ell no se li estableix termini. Ens sembla que amb lògica reciprocitat, de la mateixa manera que l'ajuntament ha de notificar la descoberta en el termini d'una setmana, també el Departament de Cultura hauria de notificar a l'ajuntament corresponent la descoberta en el termini d'una setmana.

I això és tot, senyor president. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. El Grup d'Esquerra Republicana té també esmenes en aquest capítol: la 132 i següents. Té la paraula per a la seva defensa, l'il·lustre diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En tot cas faríem una agrupació d'esmenes i defensaríem conjuntament la 132, la 136, la 142...

El Sr. PRESIDENT: A veure, 136, 142...

El Sr. BENACH: 144...

El Sr. PRESIDENT: La 146, també?

El Sr. BENACH: 146, 152, 156, 160, 162 i 168.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Pel que fa a l'esmena 132, entenem que és imprescindible que es realitzin prospeccions arqueològiques prèvies, a partir de les quals es pugui avaluar el grau de perill real en què es troba el patrimoni arqueològic a causa de les obres, ja que si l'estudi d'impacte ambiental es fa només sobre la base de les obres conegudes amb anterioritat, aquest pot falsejar dades, ja que poden existir jaciments desconeguts. Per a una millor protecció del patrimoni, cal conèixer les dades amb la suficient antelació, i així es podran evitar paralitzacions d'obres per realitzar les corresponents intervencions arqueològiques.

A l'article 46 hem cregut oportú afegir-hi un nou punt, en el qual també s'estableixin mesures de protecció. El text que proposàvem, doncs, proposava que «tot projecte d'obra pública que pugui afectar béns integrants del patrimoni arqueològic haurà de ser informat pel Departament de Cultura, perquè s'estableixin les mesures de protecció més adients.» Bàsicament, les raons són que en els casos de projectes d'obres públiques en què no sigui necessari l'estudi d'avaluació d'impacte ambiental cal que es trametin els projectes al Departament de Cultura, per tal de poder procedir, amb l'antelació suficient, a les intervencions arqueològiques necessàries per a la protecció del patrimoni arqueològic, en cas que aquest estudi quedi afectat per les obres. La necessitat d'obtenir l'informe del Departament evitarà que s'hagi

d'actuar cuita-corrents quan es descobreixi algun jaciment en el decurs de les obres.

Capítol especial mereix l'article 47, on es planteja clarament la figura de l'arqueòleg. El text..., em permeto llegir-lo, perquè ens sembla que és un dels aspectes importants i de major discrepància del nostre Grup amb el Projecte de llei; el text que proposem diu: «L'arqueòleg és l'únic professional qualificat per dirigir intervencions arqueològiques i per signar memòries científiques, intervencions i informes vinculants sobre els béns integrants del patrimoni arqueològic. Els arqueòlegs han de ser llicenciats en filosofia i lletres, en geografia i història, seccions d'història, història antiga, prehistòria, història medieval o equivalents, i hauran d'acreditar la suficient experiència professional.» Si bé és cert que en algun capítol de la Llei s'ha reconegut la figura de l'arqueòleg municipal, la qual cosa, doncs, ja és important —i, en aquest sentit, ja vam expressar la nostra satisfacció per haver aconseguit això—, entenem que ara caldria regular la figura de l'arqueòleg, ja que considerem que és important, en la Llei del patrimoni, que l'arqueòleg quedi qualificat com l'únic professional qualificat en aquest tema, de cara a una posterior definició de la professió i de fer una reserva d'activitat, ja que és l'únic que posseeix els coneixements adequats per fer front a aquestes tasques.

Si bé en la normativa d'excavacions arqueològiques es diu que, les titulacions dels beneficiaris d'una autorització, les establirà el conseller de Cultura, creiem que cal que aquestes s'especifiquin a la Llei. Com a base s'han agafat les titulacions que la Generalitat demana per cobrir les places d'arqueòleg en concurs-oposició. No obstant la titulació, també creiem que s'ha d'acreditar una experiència professional prèvia, ja que poden haver-hi titulacions molt diverses i cap d'específica en arqueologia.

Pel que fa a la resta d'esmenes d'aquest capítol de què he dit que agruparíem la defensa, els arguments ja han estat expressats en altres capítols i, per tant, no els repetiré.

I amb això deixaria defensat tot el capítol IV.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també manté diferents esmenes a aquest capítol, començant per la 133: el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres defensarem les esmenes que considerem vives en aquest capítol, que són la 133, la 137, la 141, la 151, la 158 i la 161.

Les esmenes 133 i 137, ambdues a l'article 46, la primera al punt tercer, i la segona, de creació d'un punt quart... Bé, nosaltres pensem que aquest article, extraordinàriament important perquè estableix el concepte de patrimoni arqueològic i els règims de protecció, cal millorar-lo per reforçar, precisament, els règims de protecció. En el punt tercer, es tracta que els projectes d'obres que necessitin un estudi d'impacte ambiental que poden afectar el patrimoni arqueològic necessiten l'informe de la Generalitat de Catalunya, del departament corresponent. Nosaltres pensem que això ha d'estar redactat de forma diferent, que doni més garan-

ties. En la nostra esmena diem que «els estudis d'avaluació d'impacte ambiental de projectes d'obres, d'instal·lacions o activitats que puguin afectar béns integrants del patrimoni arqueològic, caldrà que es facin sobre la base dels resultats de prospeccions arqueològiques prèvies», i, per tant, que «l'informe del Departament de Cultura haurà de preveure també l'aplicació de les mesures de protecció adients». És a dir, nosaltres pensem que en aquests casos s'han de tenir en compte els estudis previs de caràcter arqueològic, i, alhora, en el nou punt que nosaltres pensem i demanem que s'afegeixi, diem que en tots els casos que afectin aquestes obres del patrimoni arqueològic, en tots els casos, no únicament només quan es tracta d'estudis d'impacte ambiental, hi hagi l'informe preceptiu del Departament de Cultura de la Generalitat.

L'esmena 141, a l'article 47, primer, està en línia amb altres esmenes que s'han defensat —la nostra segurament va potser una mica més enllà—: rebutgem també la figura del silenci administratiu negatiu; nosaltres pensem que en tots els casos aquesta figura s'ha de bandejar, però que en aquests, especialment, és imprescindible que tant l'autorització com la denegació per a nosaltres sigui una resolució expressa i motivada, motivada en els dos casos, encara que òbviament acceptaríem fins i tot alguna esmena transaccional, com és, per exemple, l'esmena del Grup Socialista, que potser no és tan exigent; però nosaltres pensem que, tractant-se del que es tracta, la motivació ha de ser tant en l'autorització com en la denegació.

Bé, les altres esmenes que nosaltres plantegem aquí tornen a incidir en el problema ja reiterat de les facultats i les obligacions de la Generalitat: el «pot» o l'«ha de fer»? Nosaltres pensem que, això, cal modificar-ho, que cal establir clarament, sobretot en la protecció del patrimoni arqueològic, aquestes obligacions, i en conseqüència, per no reiterar els arguments que ja hem donat davant d'altres esmenes, el que fem és donar-les per defensades i demanar, naturalment, que se les voti favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El Grup Popular també té esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes 134, 138, 139, 147, 148, 157, 163, 164, 166, 169 i 170, i anuncio la retirada de l'esmena número 171.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Amb les nostres esmenes a aquest títol pretenem garantir un sistema de preservació dels béns arqueològics afectats per projectes d'obres o d'instal·lacions o d'activitats que potencialment puguin afectar la seva posterior explotació científica o la seva conservació. Tenint en compte que les decisions sobre aquesta explotació científica i sobre la conservació o no dels béns arqueològics en el seu hàbitat original respon a uns criteris que exigeixen un estudi previ, la seva obligatorietat evitarà la destrucció o la degradació d'aquests elements del patrimoni cultural.

Es tracta també d'establir mecanismes de protecció en la realització d'obres públiques, i, per una altra banda, insistim en la nostra voluntat de fer dels ajuntaments catalans l'agent normal territorial de l'Administració autonòmica dins dels seus respectius territoris.

Així mateix, d'acord amb les demandes de diferents societats dedicades a la investigació i a la difusió del nostre patrimoni, el marc científic dels estudis vinculats als expedients que afectin béns culturals requereix la intervenció de professionals qualificats. Així s'incorpora l'exigència que els informes siguin signats per un professional de l'arqueologia, per tal d'evitar situacions d'intrusisme professional, tot especificant a la Llei les titulacions que permetin cobrir les places d'arqueòlegs, exigència que en el cas dels ajuntaments més petits pot ésser assumida per la cooperació dels serveis culturals de les diputacions provincials.

Es pretén, així mateix, reduir els problemes que provoca la deslocalització de béns culturals d'especial significació social, cultural o històrica, quan per raons de seguretat i conservació són desplaçats a dipòsits especialitzats aliens a la població on varen ser trobats, tot limitant l'àmbit de moviment, com a norma general, al centre que reuneixi les condicions idònies de conservació i seguretat més pròxim a l'indret de la troballa. També introduïm la reducció al màxim dels períodes de temps entre els descobriments de troballes i la notificació a l'autoritat pública, per tal d'evitar situacions que simulen accidents i així es destrueixin les troballes que es facin, per tal d'evitar una intervenció administrativa que retardi les obres afectades.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Salvatella té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Sí, moltes gràcies, senyor president. En aquest capítol quart del títol segon les esmenes 132 a la 134 i de la 136 a la 138, presentades pels grups d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i Popular, tracten, em sembla, d'una mateixa qüestió. L'article 46 és només una presentació del concepte de patrimoni arqueològic i dels règims de protecció. El contingut d'aquest article queda desenvolupat en els següents: 47 i 48.

Respecte a les esmenes 132, 133 i 134, cal dir que el tema de les prospeccions es tracta a l'article 48. Quant a l'impacte ambiental, ja està regulat per la Llei de medi ambient.

El que plantegen les esmenes 136 a 138 es contempla ja a l'article 49.3, que tracta de les condicions a complir pels promotors d'obres o intervencions en solars o edificacions que es trobin en espais de protecció arqueològica.

El grup d'esmenes compreses entre la 139 i la 142, que corresponen als quatre grups opositors, tracta d'una persona o entitat que vol fer una excavació. L'autorització, la dona el Departament de Cultura, sense perjudici de la llicència municipal, si és preceptiva segons la legislació urbanística. De tota manera, el punt 4 d'aquest article 47 en parla, quan diu: «reglamentàriament, s'han de determinar els diferents tipus d'intervencions arqueològiques i el seu abast, els requisits que han de complir...», etcètera.

Quant a les esmenes 143, 146 i 147, presentades pels grups Socialista, d'Esquerra Republicana i Popular, hem de dir que els tècnics autoritzats per a realitzar intervencions arqueològiques s'han de determinar per reglament. Caldrà detallar-ho amb molta més precisió, com ho fan les esmenes presentades pels grups esmentats, però, per altra banda, em sembla que no és necessari ni adient de fer-ho aquí, en aquesta Llei, tota vegada que es tracta d'una llei-marc. Per què hem de determinar aquí les condicions i la titulació de l'arqueòleg i, en canvi, no, per exemple, les del bibliotecari o les de l'arxiver? Hi ha característiques especials que caldrà tenir en compte. En primer lloc, una cosa són els drets preexistents, com en el cas de l'article 34, per als monuments; una altra cosa són les concessions. Segon, és legalment una qüestió delicada, ja que pot tractar-se de llocs que no siguin teus, on vulguis excavar.

Quant a les esmenes 148 i 149, del Grup Popular i del Socialista, no aporten res de nou. Em sembla innecessària la solució apuntada. El projecte ha de ser correctament fet per qui sigui que en sàpiga. Ens sembla que no cal que sigui exactament un professional de l'arqueologia sempre, al nostre entendre.

Les esmenes d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana números 151 i 152 plantegen solucions diferents al mateix problema de l'esmena 150, del Grup Socialista. Al nostre Grup ens sembla bé ja «ha de col·laborar»; ells proposen «pot col·laborar» i «podrà col·laborar». Aquesta, curiosament, és l'eterna qüestió del «pot» i l'«ha de», però girada a l'inrevés.

Quant a les esmenes 160 i 161, dels mateixos grups anteriors, tornen a incidir en aquest tema del «poder» i l'«haver de». Tinguem en compte, en aquest cas, que estem parlant d'un espai de protecció arqueològica, no d'una zona arqueològica. Ens sembla suficient el «pot exigir» i no l'«ha d'exigir».

Responent a les esmenes 168 i 169, dels grups d'Esquerra Republicana i Popular, direm que ens sembla bé el termini de quaranta-vuit hores per comunicar el descobriment de restes arqueològiques durant l'execució d'obres.

Tampoc no podem acceptar l'esmena 131, ja que ens sembla que no reflecteix la realitat exactament. S'estableixen noms nous per a la classificació de béns immobles, que en tot cas queden reflectits en allò que preveuen els articles 17, 38 i 72.

El que planteja l'esmena 153, ja ho diu l'article 17, que tracta de la catalogació de béns immobles. A més, cal assenyalar que els espais de protecció arqueològica no són béns culturals d'interès local.

El fet que el Departament de Cultura –tal com diu l'esmena 154– pugui catalogar espais de protecció arqueològica comunicant-ho a l'ajuntament afectat ja ho contempla l'article 49.2. El tema que planteja l'esmena 155 és, en tot cas, de reglament, ens sembla, i l'esmena 159 jutgem que és innecessària perquè està més ben resolt, més clar i més raonat –al nostre parer– en el text del Dictamen.

Obligar el Departament a comunicar les troballes a l'ajuntament en el termini d'una setmana ens sembla exces-

siu. Això ja ho planteja l'esmena 165. Tinguem en compte que, a Catalunya, hi ha centenars d'ajuntaments i recordem que la competència, en darrer cas, és del Departament de Cultura.

Pel que fa a les esmenes d'Esquerra Republicana, del Grup d'Esquerra Republicana, la qüestió de la capacitat tècnica dels directors de les excavacions –com diu l'esmena 144– ja queda recollida a l'article 47.4: es determinarà per reglament en els diferents casos.

Quant a l'esmena 156, hem de fer notar diversos punts. Primer, els espais de protecció arqueològica «són determinats», no «es determinen». És un cas resolt per la normalització lingüística.

Segon, parlar d'una «institució científica reconeguda» es tracta d'una presumpció.

Tercer, no es pot exigir el mateix que per a una declaració de béns d'interès nacional. El punt 3 de l'article 49 ja us diu «per un professional». El procediment de declaració de béns d'interès nacional es regula a l'article 8.

L'esmena 162 ens porta a distingir entre inventari –que és difusió– i catàleg –que suposa règim jurídic. L'inventari del patrimoni cultural català es preveu a l'article 60; la definició d'espais de protecció arqueològica és a l'article 49. És a dir, a l'inrevés em sembla que sí que seria possible, que seria correcte de dir que els espais de protecció arqueològica «s'inclouran en l'inventari del patrimoni cultural català».

L'esmena 158, del Grup d'Iniciativa, coincideix en part amb la 156 d'Esquerra: «amb el dictamen d'una institució científica reconeguda». Ja ho hem comentat: això ens sembla una presumpció, i ens sembla que és molt suposar, perquè, com es determina aquest «reconeixement» de la institució en qüestió? Sí, és una qüestió reglamentària i cal remetre'ns, en tot cas, al que diu l'article 8.

Amb referència a les esmenes del Grup Popular, tal com assenyala encertadament l'esmena 157, l'article 8 ja preveu l'informe favorable d'una institució; em sembla que no cal repetir-ho aquí.

Quant a la número 163, ens sembla raonable el termini de 48 hores per comunicar les troballes arqueològiques a l'ajuntament o al Departament de Cultura. La fórmula que diu l'esmena, «immediatament o el mateix dia», a més d'excessiva ens sembla contradictòria i tal vegada poc afortunada.

L'esmena 164, quan es diu que «no tinguin caràcter singular», ens referim als petits descobriments sense gaire importància; en el curs d'una excavació són freqüents.

Pel que toca a l'esmena 166, assenyalar només que com a criteris del destí definitiu de les troballes els de «proximitat a l'indret i condicions idònies de conservació i seguretat» ens semblen restrictius. De vegades, a més d'aquests criteris, convindrà sospesar criteris d'ordenació museística general, per exemple. En aquest sentit, l'article 43.2 pot ser aclaridor.

Finalment, l'esmena 170 proposa suprimir el «no» respecte a les indemnitzacions en el cas de suspensió d'obres. De fet, aquest mateix punt diu que, si l'obra és de promoció

privada, s'apliquen les normes generals sobre responsabilitat de les administracions públiques. I això és tot, senyor president.

Anuncio, per tot això exposat, el vot en contra del nostre Grup.

(El Sr. Descals demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Descals demana la paraula. Per què?

El Sr. DESCALS: Sí, voldria proposar a la presidència, en primer lloc, el tema de la transaccional i, en segon lloc, proposar a la presidència si es poguessin agrupar esmenes per votar-les conjuntament, fent grups, que agilitaria el debat.

Per exemple, un primer grup podrien ser la 132, la 133 i la 134; un segon grup, la 136, la 137 i la 138; un tercer grup, la 140, la 141 i la 142; un quart grup, la 143, 146, 147, 148 i 149; un altre grup, la 151 i la 152; un altre grup, les 156, 157 i 158; un altre, la 160 i 161 i, últimament, la 168 i la 169.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha dit, l'última agrupació, 160, 161 i 169?

El Sr. DESCALS: No, perdó, la 160 i 161, un grup, i la 168 i la 169, un segon grup.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Els altres grups estan conformes amb aquestes agrupacions? Molt bé.

En primer lloc, doncs, se sotmeten a votació les esmenes... No, primer, la 131 –sola, perquè no està agrupada amb cap–, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots, 53 en contra i 8 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 132, 133 i 134, del Grup d'Esquerra, d'Iniciativa i Popular, respectivament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 136, 137 i 138.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votació separada del punt 3.

El Sr. PRESIDENT: Punt 3, de l'article 46.

Se sotmet a votació en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt tercer de l'article 46 ha quedat aprovat per 56 vots a favor, 16 en contra i 5 abstencions.

Es vota la resta de l'article 46.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de l'article 46 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Esmena 139, del Grup Popular, a l'article 47.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 57 en contra i 13 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 140, 141 i 142, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les següents esmenes: 143, 146, 147, 148 i 149.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació ara l'esmena 144, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 151 i 152, a l'article 48.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'esmena transaccional a la 150, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'article 47 segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 47 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 7 en contra i 14 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 48 segons Dictamen.

El Sr. BENACH: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BENACH: Podem fer votació separada del punt primer i el punt segon?

El Sr. PRESIDENT: Del punt segon?

El Sr. BENACH: Primer i segon, sí; bé, n'hi ha dos, separats.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Votem el primer punt de l'article 48.

Vots a favor?

Aquest primer punt ha quedat aprovat per unanimitat.

La resta, el segon punt, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de l'article 48 ha quedat aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Passem a les esmenes de l'article 49: esmena 153, del Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

Sí? (*Pausa.*) 53, 54 i 55; doncs, aquestes tres esmenes conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació conjuntament les esmenes 156, 157 i 158.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 10 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 159, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, es voten les esmenes 160 i 161 conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena 162, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article 49 segons...

El Sr. BENACH: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BENACH: Votació separada del punt 2.

El Sr. PRESIDENT: En primer lloc, votarem el punt 2 d'aquest article 49.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 2 de l'article 49 ha quedat aprovat per 61 vots a favor, 3 en contra i 18 abstencions.

A continuació es vota la resta d'aquest article.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de l'article 49 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 50, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 168 a l'article 51.

Vots a favor...? 163, eh!, a l'article 51.

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Esmena 164, del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 165, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Esmena 166, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article 51 segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Passem a les esmenes a l'article 52: esmenes 168 i 169, aquestes dues.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació l'esmena 170, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 77 en contra i 6 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 52 segons Dictamen...

El Sr. BENACH: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BENACH: Podem votar el punt primer per separat?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, primer el punt primer de l'article 52.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer de l'article 52 ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Es vota la resta de l'article.

Vots a favor?

La resta de l'article ha quedat aprovat per unanimitat.

I, finalment, es vota l'article 53, que no té esmenes vives.

Vots a favor?

L'article 53 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara al títol tercer, capítol I. Esquerra Republicana manté l'esmena 154 i altres..., 174 i altres? *(Pausa.)* El senyor Benach té la paraula per defensar-les.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president; defensariem conjuntament les esmenes 174, 175, 178, 181, 184, 190 i 198.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Del seguit d'esmenes presentades en aquest títol hem de destacar-ne, bàsicament, tres aspectes: el primer que no deixa de ser la continuïtat del que hem anat expressant al llarg de l'explicació de les diferents esmenes i que respon a aquesta necessitat de garantir al màxim la protecció i la conservació del patrimoni; el segon, que fa referència als municipis; si bé globalment el tracte als municipis en el conjunt de la Llei és prou acceptable, i especialment a través de la incorporació de les esmenes i de les transaccions fetes en ponència, cal destacar que en l'article 59, apartat 2 hi ha una mancança greu. En aquest article, que fa referència als beneficis fiscals, caldria suprimir el darrer paràgraf, on s'exposa que les exempcions definides en l'article no donen lloc a la compensació amb càrrega als pressupostos de la Generalitat de Catalunya en favor dels ajuntaments. Entenem, doncs, que el tracte no és gens favorable per als municipis, ja que planteja l'exempció d'uns impostos que són importants per als ingressos dels ajuntaments, i, en canvi, l'ajuntament no hi té ni art ni part, la qual cosa representa una important injustícia.

Finalment, el tercer aspecte que volem destacar és el recollit en l'esmena 198 i que fa referència a la promoció d'edicions i publicacions d'investigació i de divulgació del

patrimoni cultural català. És lògic que si la Llei disposa que cal promoure edicions i publicacions, el mateix Govern doni exemple i publiqui, difongui els resultats de les seves intervencions. Fins ara la política del Govern ha estat més aviat nefasta en aquest sentit; si bé potser nefasta no és la paraula adequada, més aviat inexistent.

Amb això donaria per defensades, doncs, totes les esmenes del títol tercer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El Grup d'Iniciativa per Catalunya per a les esmenes 176 i següents: té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Les esmenes 176, 183 i 186, totes elles relatives a les mesures de foment. Jo crec que estem en un dels apartats més importants de la Llei, perquè sens dubte entre les mesures de foment hi ha mecanismes que han de ser importants per al finançament d'aquestes activitats.

Aquí, a l'article 57 es recull l'1% cultural i nosaltres hem presentat una esmena perquè pensem, pensem que aquest article és restrictiu; és a dir, elimina de l'1% cultural –com diu el punt tercer, apartat a)– aquelles obres en què l'aportació de la Generalitat o del concessionari és inferior a 100 milions de pessetes. Nosaltres pensem que aquesta és una via per excloure d'aquest 1% una quantitat que pot ser important d'obres, perquè, a més a més, això pot donar lloc, a més a més, al fraccionament d'aquestes obres per no arribar als 100 milions. En qualsevol cas, en qualsevol cas, ens sembla que aquest apartat caldria suprimir-lo o, si més no, rebaixar-lo, a fi i efecte que es pogués disposar d'un import més elevat per fer front a les despeses importants que comportarà el manteniment adequat i la protecció del patrimoni de Catalunya.

Les esmenes 183 i 186..., la 183 fa referència a les inversions de l'Estat a Catalunya, demana un informe previ del Departament de Cultura, que ens sembla bé, però nosaltres pensem que també cal afegir l'audiència als ajuntaments afectats. No demanem ni que sigui vinculant, no demanem que sigui, per tant, una intervenció decisiva, però sí que ens sembla que és important donar audiència, conèixer l'opinió dels ajuntaments afectats.

I l'esmena 186, en relació amb els beneficis fiscals, tracta de les exempcions de l'impost sobre béns immobles i sobre construccions i instal·lacions. Pensem que, contràriament al que assenyala el text, sí que han de donar lloc a compensacions als ajuntaments. I això és perfectament possible i constitucional. Em vull avançar a possibles arguments en contrari, perquè el que impedeix la Constitució, sens dubte, és establir nous impostos sense seguir la via reglamentària, però de cap manera impedeix que hi pugui haver compensacions entre institucions públiques i, per tant, és perfectament possible –si hi ha voluntat de fer-ho, naturalment, i sobretot tenint en compte la situació de les finances dels ajuntaments–, és perfectament possible i nosaltres diem que és necessari que els ajuntaments siguin compensats per aquestes exempcions. Per tant, aquest és el sentit de la nostra esmena; aquest és el sentit d'aquestes tres esmenes que pensem

que incideixen en aspectes molt importants quant al finançament d'aquestes mesures de protecció i per això hi demanem la votació favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes.

El Grup Popular també manté dues esmenes. El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president. Les dues esmenes són idèntiques a les d'Iniciativa per Catalunya. La 177 nostra és la 176 d'Iniciativa per Catalunya; la 187 nostra és la 186..., per tant, dono per reproduïdes les paraules de l'orador d'Iniciativa per Catalunya, i les dono per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El Grup Socialista també té esmenes a aquest capítol. Té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Són les esmenes 179, 180, 182 i 185. Jo podria també donar per reproduïda la defensa de les esmenes, perquè també les nostres van en la mateixa direcció del que han explicat els ponents que m'han precedit, però el tema és tan important que reblar el clau entorn d'aquestes qüestions fa falta, perquè, efectivament, parlem d'un tema de notable transcendència, que són les mesures de foment. I aquí hi ha el tema estrella, és això de l'1% cultural, que no és un invent d'aquesta Llei, però que, en canvi, constitueix un factor importantíssim de protecció del patrimoni per la via més directa i més eficaç, que és la de dotar-lo dels pressupostos suficients. Si sempre diem que les inversions en matèria de cultura queden coixes sovint per manca de consignació pressupostària, aquí tenim una via d'ingrés considerable. Via d'ingrés que, per altra banda, no s'ha de fer pas en contra de l'interès dels ajuntaments; justament al contrari. Per tant, les nostres esmenes van en la direcció de reforçar els ingressos econòmics a favor del patrimoni cultural, però també d'evitar que es discrimini els ajuntaments en aquesta matèria.

En primer lloc, també nosaltres, a la 179, proposem que s'incloguin en el càlcul d'aquest 1% cultural les inversions... que s'excloquin només les inferiors als 50 milions, no a 100 milions de pessetes.

En la 180 volem també que l'informe que fa el Departament de Cultura prevegi l'audiència prèvia de l'ajuntament afectat, ja que hi ha de tenir –com és lògic– un notable protagonisme.

En la 182, en la consideració d'aportació a l'1%, no sols hi ha d'entrar el cost de les intervencions arqueològiques, pensem també nosaltres, sinó també la publicació i la difusió dels resultats d'aquestes intervencions.

I, finalment, la 185 –també m'hi vull entretenir un moment– és aquest que estableix l'impediment que la Generalitat compensi les exempcions que es fan en els impostos locals a favor dels ajuntaments.

El ponent d'Iniciativa per Catalunya s'ha referit a l'argument, previsible, de dir que això és inconstitucional. També nosaltres pensem que no ho és, i jo voldria combatre –ja

d'avançada– un altre argument que segurament se'm dirà, i és que la Llei de l'Estat preveu aquesta impossibilitat de compensació. Vagi per endavant que el nostre Grup Socialista, en aquest sentit, és contrari a aquest article concret de l'Estat. Nosaltres som partidaris d'eliminar l'impediment que la Generalitat compensi les exempcions en l'IBI i en els altres impostos locals. De manera que discrepem, en aquest sentit, d'allò que ha fet la Llei estatal, i som partidaris d'evitar que els ajuntaments perdin ingressos per culpa d'unes obres que es fan en uns edificis, en uns béns immobles que tenen valor patrimonial des d'un punt de vista cultural. Aquí hi ha –efectivament, també s'ha dit abans– una minva substancial d'ingressos per als ajuntaments, sense que ells tinguin cap culpa de l'existència –al contrari– d'aquests béns immobles.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau.

Torn en contra. El senyor Salvatella té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Moltes gràcies, senyor president. Hi ha un grup d'esmenes, de la 184 a la 187, presentades per tots els grups de l'oposició, que proposen en conjunt la supressió de la part de l'article 59 que diu: «aquestes exempcions no donen lloc a la compensació amb càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya a favor dels ajuntaments». Acceptar aquestes esmenes representaria, en primer lloc, una fortíssima despesa per a la Generalitat. Cal tenir en compte, també, la corresponsabilitat entre institucions públiques. Ens sembla que els ajuntaments han de ser també corresponsables en certa manera de la protecció del patrimoni.

Llavors s'establiria, és clar, també, un conflicte de competències al Tribunal Constitucional, atès el que disposa la Llei espanyola. Concretament, la Llei del patrimoni històric espanyola, a l'article 69.4, que diu –ho tradueixo–: «en cap cas procedirà la compensació amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat a favor dels ajuntaments integrats».

Respecte a les esmenes 176 i 177, dels grups d'Iniciativa i Popular, plantegen la supressió del text de la lletra a) del punt 3 de l'article 57. Es tracta d'exceptuar o no de l'1% cultural les obres inferiors a 100 milions. No podem acceptar aquesta argumentació. Avui dia qualsevol obra pública sobrepasa fàcilment aquesta xifra en els seus pressupostos.

Llavors, trobem un grup d'esmenes –tres– del Grup d'Esquerra Republicana i una del Socialista, les 174, 175, 178 i 179, de sentit també coincident. Respecte al que proposen, cal dir que es tracta de diners públics sobre obra pública. Al punt 1 ja es preveu l'1%, fins i tot en les obres finançades només parcialment per la Generalitat. No té sentit, em sembla, aplicar-ho sobre obres privades, tal com es demana.

També hi ha dues esmenes, presentades pels grups d'Esquerra i Socialista, exactament la 181 i 182, que són idèntiques. Pregunto, respecte a això: sempre cal considerar la publicació i la difusió dels resultats de les intervencions? Sempre és convenient i assenyat fer-ho? Es parla de la difusió i de la publicació als articles 60, 61 i 66.

Respecte a l'esmena número 198, del Grup d'Esquerra Republicana, planteja l'afegit referent a la publicitat dels resultats de les intervencions pròpies, que no ens sembla del tot justificat. És veritat que la Generalitat ha de promoure publicacions sobre el patrimoni cultural català, però sobretot ell, em sembla. Es parla de publicació i de difusió als articles 60, 61 i 66.

Per altra banda, ahir mateix, l'honorable conseller, en la presentació del Projecte de llei, va parlar d'aquesta revista d'actuacions d'arqueologia que es farà. Per tant, em sembla que això dóna bastant de compliment al que proposa aquesta esmena.

En resposta a l'esmena 180, del Grup Socialista, hem de fer notar una vegada més que es tracta de diners de la Generalitat. És just, doncs, que sigui el Departament de Cultura qui en fixi la destinació. És evident que seran utilitzats en algun sentit, adquisició, estudi, conservació, restauració o excavació del patrimoni. Tot plegat està contemplat als articles 21, 26, 27, 28, 32, 35, 39, 42, 49 i 50.

És possible, també, que la Generalitat acordi la cessió d'ús d'un bé immoble amb valors culturals a favor d'una entitat privada, encara que aquesta no actuï sense finalitat de lucre, com pretén afegir l'esmena 193. Hi ha nombrosos exemples de béns immobles cedits per diverses institucions a entitats d'aquesta classe. Podríem esmentar, per exemple, el Mercat de les Flors, el Teatre Lliure, etcètera.

Quant a la 194, diré que no creiem necessari afegir que se'n garanteixin la conservació i el manteniment i se'n rendibilitzi la gestió i l'ús social i comunitari. Em sembla ja prou explícita la redacció actual.

L'esmena 190, del Grup d'Esquerra Republicana, ja ho diu aquest mateix article —el 61— en el seu punt 1, que la visita s'ha de poder efectuar en condicions adequades de conservació, coneixement i difusió dels béns i de seguretat dels visitants. Són les mateixes condicions que proposa l'esmena: no entenem, per tant, per què no ha estat retirada.

Quant a l'esmena 189, del Grup d'Iniciativa, respecte als ajuntaments, hem de dir que són escoltats en el Consell Assessor. També està regulada a la Llei d'audiència als ens locals en un seguit d'articles.

Llavors tinc un dubte que plantejo al senyor Fuentes: l'esmena 197 ha estat retirada? *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: No consta; ha estat defensada.

El Sr. SALVATELLA: Perdó, molt bé.

Respecte a les esmenes del Grup Popular, no em sembla adient —tal com diu l'esmena 192— d'assenyalar en aquesta Llei les llengües exactes en les quals han de ser redactades les guies de serveis de monuments i jaciments.

Per últim, quant a l'esmena 195, del mateix Grup Popular, ens sembla improcedent, en aquesta Llei —que tracta, no ho oblidem, del patrimoni cultural català—, d'incloure-hi, com fa aquesta esmena, una referència al patrimoni de la resta de l'Estat.

El Sr. PRESIDENT: S'està referint al capítol segon, ja.

El Sr. SALVATELLA: Perdó. Bé, doncs, això és tot. Fins a aquí i donades aquestes argumentacions exposades,

anuncio el vot en contra del nostre Grup a aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella. *(El Sr. Dalmau demana per parlar.)* Senyor Dalmau, per què demana la paraula?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Perquè, senyor president, el ponent de Convergència i Unió ha rebutjat dues esmenes que jo no havia defensat encara. I aleshores... perquè són, efectivament, del capítol segon; si ho fèiem per capítols... Si li sembla, president, les defenso ara, encara que sigui per una cosa ja rebutjada, però, en fi... Com li sembli.

El Sr. PRESIDENT: Ho farem després de les votacions per mantenir...

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Per tant, fem el capítol primer només, eh?

El Sr. PRESIDENT: Fem el capítol primer. *(El senyor Descals demana per parlar.)* I el senyor Descals, que és un valuósíssim auxiliar de la presidència, ara em proposarà unes agrupacions que jo li agraeixo.

El Sr. DESCALS: Exactament, senyor president, si m'ho permet. La 174 i la 175; la 176 i la 177; la 181 i la 182; i les 184, 185, 186 i 187. Per tant, un, dos, tres, quatre, cinc blocs.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I en queden algunes de...

El Sr. FUENTES: Perdó, senyor president. Perdó.

El Sr. PRESIDENT: Sí? No està d'acord amb aquests grups?

El Sr. FUENTES: La 174 i la 175, no hi estem d'acord.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votarem separatament.

El Sr. FUENTES: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En primer lloc, esmena... No, comencem positivament, votarem els articles 54, 55, 56 i 58, que no tenen esmenes. D'acord? Conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Se sotmet a votació ara l'esmena 174, d'Esquerra Republicana, a l'article 57.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Es vota ara l'esmena 175, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 51 en contra i 10 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 176 i 177, conjuntament.

Vots a favor?

vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Esmena 178, del Grup d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) I 179? Doncs, molt bé; les dues, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions.

Esmena 180, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació conjuntament les esmenes 181 i 182.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Es vota l'esmena 183, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article 57, segons Dictamen.

Vots a favor...? (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Digui'm.

El Sr. FUENTES: De l'article 57, nosaltres volíem demanar votació separada de l'apartat a) del punt tercer.

El Sr. PRESIDENT: a) del punt tercer.

El Sr. FUENTES: a) del punt tercer, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es vota, en primer lloc, aquest apartat a) del punt tercer de l'article 57.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest apartat a) del punt 3 de l'article 57 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 7 en contra i 12 abstencions.

Es vota a continuació la resta de l'article 57.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta ha quedat aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem a les esmenes a l'article 59, totes elles agrupades: 184, 185, 186 i 187.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votació separada dels dos punts.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; de l'article 59. Votarem, en primer lloc, el primer punt.

Vots a favor?

Aquest primer punt ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota la resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de l'article 59 ha quedat aprovada per 60 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Passem al capítol segon d'aquest títol. El Grup Popular hi té tres esmenes. Senyor Simon Pujol, té la paraula per defensar-les.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes 192 i 195 i retiro les esmenes 189 i 196.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Aquest capítol és una part fonamental de la Llei, perquè, si volem aconseguir la veritable preservació del nostre patrimoni, el primer és difondre'l com a pas previ i necessari per tal que els ciutadans el coneixin i el valorin.

Com deia a l'inici de la meua intervenció, només es valora i, per tant, es respecta i s'estima allò que es coneix. Amb les nostres esmenes a aquest capítol palesem novament la nostra convicció que el Principat de Catalunya és un territori històricament vertebrat amb una convivència rica i socialment molt positiva de dues llengües, el català i el castellà. Aquesta convivència, trencada en el passat per governs centrals que anaven contra les pròpies tradicions polítiques d'Espanya, és un valor que cal defensar com a identitat pròpia i particular del nostre país.

Per això demanem que no ens donin casos de senyalització, guies i serveis en català, francès i anglès, per exemple, amb clara ignorància de la segona llengua de Catalunya, no només per complir el mandat estatutari, sinó per garantir l'accés al patrimoni cultural català dels membres de la resta de l'Estat. I, a més, incorporem l'obligació d'incloure-hi una traducció de dues llengües comunitàries per promoure els valors turístics del patrimoni.

Així es pretén que l'ensenyament dels valors culturals de Catalunya, d'acord amb principis constitucionals i a la disposició addicional cinquena de l'Estatut, incorpori el coneixement del patrimoni històric i cultural de la resta de pobles i nacionalitats espanyoles, ja que altrament es renuncia a incorporar un bagatge cultural que és també part del nostre patrimoni.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Esquerra Republicana ja ha defensat les esmenes que tenia en aquest capítol?

El Sr. BENACH: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: De manera que correspon ara al Grup Socialista, que en té dues.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, senyor president. Les nostres esmenes no tenen res a veure amb qüestions de llengua —a nosaltres ens sembla magnífic el text actual del Projecte—, i al que vaig a referir-me són a les esmenes 193 i 194, que són a l'article 63 i que, com he dit abans, ja han estat rebatudes pel ponent de Convergència i Unió.

El tema és el següent: segons el Projecte, el Govern pot acordar cedir l'ús de monuments en favor d'altres institucions públiques o bé d'entitats privades. I nosaltres hi afegim que, en aquest cas d'entitats privades, es tracta d'entitats que no tinguin afany de lucre; de manera que aquests monuments no siguin posats al servei d'utilitzacions que desmereixin del mateix monument.

En aquest sentit —em sembla que ja està explicat el que volem— l'únic que voldria puntualitzar és que no he comprès l'al·lusió que ha fet el ponent de Convergència a la Fundació del Teatre Lliure, com si fos una entitat privada amb afany de lucre. Senyor ponent, és una fundació pública en la qual, a més a més, participen com a patrons nats totes les institucions públiques del país.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Torn en... No, Iniciativa per Catalunya té una esmena en aquest capítol. Senyor Fuentes, té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Nosaltres també tenim només una esmena. La resta del text ens sembla adequada. Pensem que les llengües que es parlen a Catalunya estan suficientment protegides, i la nostra esmena 197 a l'article 66, en relació amb les publicacions, pensem que és aquí on cal ampliar i millorar aquest text perquè assenyala que l'Administració de la Generalitat ha de promoure l'edició de publicacions d'investigació i de divulgació del patrimoni cultural català i nosaltres pensem —i, per tant, afegim— que també ha de vetllar perquè els resultats de les intervencions arqueològiques siguin adequadament publicats i difosos tant en el món científic com al públic en general. Pensem que és important que això s'estableixi; pensem que és important que això, obligatòriament, es porti a terme i, per tant, demanem aquesta addició *in fine* al text de l'article 66.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra; senyor Salvatella, té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Sí, gràcies, senyor president. Per un error en la intervenció anterior ja havia defensat les esmenes..., perdó, ja havia fet el torn en contra de les esmenes d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista. Per tant, ho donaré ja per fet.

Referint-me, concretament, a les del Grup d'Iniciativa, dir que respecte als ajuntaments, tal com reclama l'esmena 183, són escoltats en el Consell Assessor i que està regulat a la Llei d'audiència als ens locals.

Quant al tema que planteja l'esmena 197, el de la publicació de les intervencions arqueològiques, em sembla excessiu relacionar-les —interès d'alguns grups— amb les

qüestions relacionades amb aquesta disciplina. Per què només es remarca la publicació de les intervencions arqueològiques? Es podria parlar de moltes altres disciplines en aquest sentit. És que tenen totes elles una importància, un interès major que altres elements del patrimoni cultural català?

Respecte a les esmenes del Partit Popular, del Grup Popular, no ens sembla adient, tal com diuen, d'assenyalar en aquesta Llei les llengües exactes en les quals han de ser redactades les guies i serveis dels monuments i jaciments.

I quant a l'esmena 195, del mateix Grup Popular, ens sembla improcedent, en aquesta Llei que tracta —no ho oblidem— del patrimoni cultural català, d'incloure-hi, com fa l'esmena, una referència del patrimoni de la resta de l'Estat. De tota manera el coneixement escolar d'aquest patrimoni estatal ja està contemplat a la LOGSE. Deixem, senyor Pujol, que cadascú es preocupi del que li pertoca i no pateixi: l'Alhambra de Granada i l'aqüeducte de Segòvia no restaran en l'oblit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella. Passem a les votacions d'aquest capítol.

En primer lloc, esmena 190, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació de l'esmena 192, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Esmena 193, del Grup Socialista, i 194, hi estan d'acord? (Pausa.)

Doncs, es voten aquestes dues esmenes conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Esmena 195, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 197, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Finalment, es vota l'esmena 198, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les votacions de l'articulat d'aquest capítol.

Votaríem conjuntament l'article 60 i el 64, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests dos articles han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació... (*Remor de veus. Pausa.*)

Article 61.

Vots a favor?

L'article 61 ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 62...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votació separada del punt 2, sisplau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota en primer lloc el punt 2 de l'article 62.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de l'article ha quedat aprovat per 75 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

La resta d'aquest article.

Vots a favor?

La resta d'aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a la votació de l'article 65.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de l'article ha quedat aprovat per 75 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Finalment, es vota l'article 66.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

(*Remor de veus.*) A veure, els senyors portaveus, el..., un moment d'atenció... El senyor lletrat em diu que té els dubtes que s'hagi votat l'article 63. Jo crec que s'ha votat. (*Pausa.*)

Doncs, es vota *ad cautelam* i *in fine* (rialles) l'article 63.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al títol quart, capítol I: Esquerra Republicana de Catalunya té l'esmena 199 i següents. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Faré una agrupació d'esmenes, concretament, la 199, la 205, la 208, del capítol I, i també la 226 i la 242, del capítol II, perquè, pràcticament, són idèntiques a les que defensaré en el capítol I. Per tant, agruparia les esmenes d'aquest capítol.

La resta d'esmenes queden retirades en favor d'una transacció, de dues transaccions, que suposo que després es presentaran.

El Sr. PRESIDENT: A veure, torni a repetir les que defensa.

El Sr. BENACH: Les que defenso: 199, 205, 208...

El Sr. PRESIDENT: No, no, 205 és d'Iniciativa; serà 204.

El Sr. BENACH: Perdó, 204.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. BENACH: 208, 226 i 242.

El Sr. PRESIDENT: Dos...

El Sr. BENACH: 226 i...

El Sr. PRESIDENT: No, és que ja salta a un altre capítol, eh?

El Sr. BENACH: Sí, però és que és el mateix..., i 242. Totes, totes estan basades en la mateixa teoria, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Aquestes esmenes, doncs, tornen a fer referència al que vam venir a coincidir ahir com la Llei del «pot». Ho hem dit unes quantes esmenes abans i aquestes són les últimes esmenes en què ho diem. Entenem que el «pot» pressuposa possibilitat i, per tant, no obligació, quan la Llei hauria de ser més contundent i taxativa i pressuposar en aquests casos concrets obligació amb el verb «haver». Les mesures de protecció no *poden* ser, sinó que *han de* ser.

Mesures concretes de protecció, doncs, han estat el principal motiu de totes aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

El Grup d'Iniciativa també té esmenes en aquest capítol. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. D'acord amb el que han apuntat altres portaveus, el que faríem ja és defensar totes les que fan referència a aquestes mesures de protecció i, per tant, també les infraccions i, en el seu cas, sancions. Per tant, serien les que corresponen als dos capítols, als dos capítols.

Bé, perquè certament ja s'han donat molts arguments, aquestes esmenes, la major part d'elles, les que es refereixen a la primera part, al primer capítol, tornen a incidir en la necessitat d'establir obligacions i no facultats per part del Govern de la Generalitat i, en el seu cas, també dels ajuntaments. Per tant, es tracta de substituir en aquests articles aquestes potestats per obligacions, tota vegada que estem tractant de qüestions tan importants per a nosaltres com són mesures per protegir el patrimoni.

Volem fer referència –això sí– a les esmenes 209, 211 i 212, perquè fan referència a la inspecció i volem posar l'accent en la necessitat d'establir clarament l'obligació de la inspecció. Nosaltres, fins i tot, assenyallem que la inspecció s'ha de portar a terme dues vegades, com a mínim –durant la realització de les obres i en acabar les obres–, perquè sabem també –i em sembla que ho coneixem tots per pròpies experiències– que moltes vegades, un cop passada la ins-

pecció, si no es torna a reiterar al final de l'obra, això pot donar lloc a modificacions o a irregularitats.

I, en relació amb l'apartat corresponent a les infraccions i a les sancions, nosaltres, que pensem que la Llei ha de contemplar –com contempla, naturalment– mesures de protecció, mesures de foment, mesures, per tant, perquè el patrimoni sigui protegit per diferents mitjans i, alhora, perquè es fomenti el seu coneixement i, si escau, també la seva utilització, pensem que quant a les infraccions i les sancions no es tracta –hi insisteixo– que pensem que la via de la sanció sigui l'única, ni l'exclusiva, ni la millor de les solucions, agreujant aquests continguts, però sí que pensem, sí que pensem que al costat de totes les altres mesures aquestes han de ser molt més dures de les que establia el text.

Per tant, les nostres esmenes anaven en la línia, a l'hora de marcar les infraccions, de completar el text, d'endurir molts d'aquests conceptes i també, a l'hora de fixar les sancions, d'endurir aquests continguts. De tota manera hem de dir que s'han plantejat esmenes transaccionals que van en aquesta línia i que, per tant, nosaltres retirarem tot un seguit d'esmenes, bo i mantenint algunes que pensem que donen més precisió al text, com les que fan referència a la reincidència; nosaltres pensem que ja hauria de quedar clarament establert en el text de la Llei les conseqüències de la reincidència; per tant, nosaltres marquem que en cas de reincidència s'han d'incrementar les sancions amb un 50%; en canvi, el text ho deixa a un arbitri discrecional de la Generalitat, i, en conseqüència, mantindrem –com deia– aquestes esmenes, però les altres, relatives a les faltes i sancions, tot i que, com és obvi, no satisfan plenament –les infraccions, volia dir, i les sancions– el que nosaltres preteníem, però no hi ha dubte que milloren el text. I, fent meves les paraules del senyor Dalmau, evidentment, a vegades des de l'oposició, no podem aspirar a tenir el tot i, per tant, ens quedem amb la part que podem aconseguir, sempre i quan comporti una millora.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Vostè, la 202, la manté? *(Pausa.)* I la 205, també.

El Sr. FUENTES: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui.

El Sr. FUENTES: Si em permet, li diré les esmenes exactes que es mantenen, perquè, com que hem agrupat ara els dos capítols... Manténim les esmenes 200, 202, 205, 209, 211, 212... –perdó– *(pausa)*, 240 i 41, 243 i 253.

El Sr. PRESIDENT: La 253 està transaccionada, eh?

El Sr. FUENTES: Perdó, 57.

El Sr. PRESIDENT: Eh, que està transaccionada?

El Sr. FUENTES: Sí, sí, sí...

El Sr. PRESIDENT: És la 257. La 257 es manté. Moltes gràcies, senyor Fuentes.

(Pausa.)

El Grup Socialista també té esmenes en aquests capítols. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. La nostra línia argumental és la mateixa dels dos ponents que m'han precedit. Pel que fa al capítol primer tenim les esmenes 201, 203 i 206, totes contra la llei del «pot» i a favor del deure de conservació.

En aquest sentit, llegiré brevíssimament el que diu el Projecte perquè s'entengui de què parlem; diu: «En cas d'incompliment del deure de conservació, el Departament de Cultura pot ordenar als propietaris...» –i etcètera– «l'execució d'obres.» És molt fort això, perquè, tal com està escrit en aquest moment en el Projecte de llei, hi ha una laxitud, és a dir, la intervenció del Govern només es fa si li sembla possible de fer-la; li dóna la porta oberta a fer-ho, però, és clar, si es tracta d'incompliments del deure de conservació, a nosaltres ens sembla que el que hi ha d'haver és una obligació, una exigència de la intervenció del Govern.

Pel que fa a les esmenes del capítol segon, que teníem nosaltres, senyor president, que són les 230, 232, 239, 249, 250, 252, 255 i 256, les retirem totes en benefici d'aquesta transacció que, efectivament, no imposa unes sancions tan dures com nosaltres hauríem volgut, però com que són notablement més altes de les que hi havia previstes, doncs, Déu n'hi do!, és un pas endavant que no està malament i, per tant, ens avenim a la transacció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(Pausa.)* Faci'm el mateix exercici que he demanat al senyor Fuentes i digui'm quines són les que manté.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Molt bé, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 201?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, 201, 203, 206 i prou, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, gràcies. El Grup Popular també té esmenes en aquests capítols. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, defensaré les esmenes 207, 210, 213, 227 i 258. I retiro les esmenes 244 i 245.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Les nostres esmenes relatives al sistema de multes coercitives i d'inspecció respon al criteri de reduir el marge de discrecionalitat de l'Administració en l'aplicació dels mitjans inspectors i coercitius en defensa del patrimoni. La potestat o facultat discrecional de l'Administració esdevé, amb les nostres, esmenes obligatorietat legal d'actuació. No imposar obligacions reals a l'Administració facilita els tradicionals retards en el compliment dels terminis que, unit a la manca d'agilitat administrativa, desmoralitza els ciutadans i obre portes a l'incompliment de la Llei.

Pretenem, també, la supressió dels imports màxims de les multes coercitives establerts al Projecte de llei en 100.000 pessetes, en entendre que es tracta d'un marge d'actuació que redueix a pràcticament res la capacitat coercitiva d'aquestes normes legals.

Voldria fer esment, encara que breument, a una qüestió que està en el fons d'aquesta Llei. Si una llei esdevé només

un repertori de prohibicions i sancions en lloc d'estímul i crida a la societat civil, aleshores es fomenta la clandestinitat i s'ofega la lliure iniciativa dels ciutadans. Apostem pel rigor administratiu, però sense oblidar que la seva aplicació ha de respondre al criteri d'eficàcia social de la Llei. En tractar el règim sancionador, les nostres esmenes responen al criteri d'endurir les mesures disciplinàries per tal de reduir els incentius econòmics de les accions contràries a la preservació i foment del patrimoni cultural de Catalunya, així com una lectura municipalista. Les corporacions locals tenen una competència concurrent en la protecció del patrimoni cultural, encara que limitada pel fet que la Llei estatal no considera de forma explícita organisme competent per a la seva execució les corporacions locals.

Ara bé, l'article 7 de la Llei estatal declara que les corporacions locals han d'adoptar les mesures oportunes per evitar la degradació del patrimoni del seu terme municipal. Cal reconèixer que si el plantejament territorial i urbanístic, especialment les figures dels plans especials, són els instruments més eficaços per a la protecció normativa del patrimoni, aleshores els municipis tenen un ampli marge per redactar i aprovar inicialment de forma provisional mesures de protecció sobre els béns immobiliaris del patrimoni local. Seria, al nostre entendre, una limitació de l'efectivitat real d'aquest Projecte de Llei negar-se a reconèixer el rol dels ajuntaments i fer una lectura molt restrictiva de les possibilitats que, per exemple, es deixen obertes a la Llei estatal del patrimoni.

Una lectura generosa de la funció dels ajuntaments com a agents de l'acció sectorial de la Generalitat en els propis termes municipals permetria reduir en bona mesura els costos burocràtics de l'aplicació d'aquest Projecte de llei i incrementar la seva efectivitat i agilitat en els problemes que puguin anar apareixent per la seva major proximitat al ciutadà.

Així mateix, entenem que els municipis de menys de cinc mil habitants poden assumir aquestes funcions sense dependre dels consells comarcals. Passa que aquesta és l'esmena que he anunciat la seva retirada, per consegüent, la dono per retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra: el senyor Salvatella té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Sí, moltes gràcies, senyor president. El bloc d'esmenes compreses entre la 199 i la 206, a més de les 210 i 211, presentades pels diversos grups, plantegen altra vegada l'eterna disjuntiva entre el «pot» i l'«ha de». Ens sembla millor que es pugui exercir en aquest casos la potestat que no pas que hi hagi l'obligació. Aquest capítol va lligat amb els articles 21, de «deure de conservació», i 25, «deure de preservació i manteniment», i preveu també els procediments en cas d'incompliment.

Respecte a les esmenes 209 i 212, del Grup d'Iniciativa, i 213, del Grup Popular, pretenen assenyalar taxativament els moments concrets de la inspecció. No ens sembla convenient fer-ho, com diuen aquestes esmenes, forçosament durant la intervenció i el final d'aquesta. El redactat proposat

pel Dictamen diu: «en qualsevol moment», i això dóna peu a fer-ho també, si escau, durant i al final de la intervenció. És, doncs, el proposat, un sentit més ampli, que també inclou el que proposen les esmenes.

Les altres, del Grup Popular i d'Esquerra Republicana, coincideixen en la seva proposta; són les 207 i 208. Ambdues volen suprimir el sostre màxim de les multes coercitives. Pensem que aquestes multes poden ser reiterades en cas de persistir l'incompliment. Es tracta d'un procediment establert bàsicament per tractar de doblegar la voluntat rebel. A més, és inconstitucional no assenyalar la quantia màxima en cas de sancions o multes.

Respecte a les esmenes 242 i 243, dels grups d'Esquerra i Iniciativa, són idèntiques. Una vegada més la qüestió del «pot» i de l'«haver». Ens sembla adient deixar-ho com està. Tinguem en compte que es tracta d'una sanció accessòria.

Les números 226 i 227, dels grups d'Esquerra i Popular, respectivament, ens sembla a nosaltres que s'haurien d'haver retirat, perquè ja van ser objecte d'una transaccional. Així, la lletra c) del punt 5 d'aquest article 71, que diu: «Les actuacions o intervencions sobre béns culturals d'interès nacional o sobre béns catalogats no aprovades pel Departament de Cultura», quan esmenta les infraccions lleus, greus o molt greus en funció del dany causat. Això és, ens sembla, el que demanen ambdues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: De quines esmenes parla?

El Sr. SALVATELLA: Estic parlant, senyor president, de les esmenes números 226 i 227.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. SALVATELLA: Llavors, les esmenes corresponents al Grup d'Iniciativa, les 240 i 241, van lligades, em sembla, en el seu plantejament. Preguntem: per què, en cas de reincidència, es podrien incrementar les sancions d'un 50%? Podria ser més, no?, o tal vegada menys. En tractar-se d'un aspecte difícil d'avaluar caldrà deixar marge a la quantificació. De tota manera, l'esperit de les citades esmenes ens sembla, senyor Fuentes, que és recollit pel punt 2 d'aquest article 73, quan diu que una de les causes per graduar les sancions serà la reincidència.

L'esmena 253 remou altra vegada la qüestió del «pot». El Departament té la potestat d'incoar l'expedient sancionador si l'entitat local no ho fa en un termini de dos mesos. Ens sembla suficient.

Pel que fa a l'esmena 257, deu anys semblen bé per a la prescripció de les infraccions de caràcter molt greu. Cal tenir en compte al respecte el que estableix la Llei de procediment administratiu.

Finalment, l'esmena 258, del Grup Popular, no es pot admetre de cap manera. El redactat del Dictamen és coherent amb els articles 34.5, 36, 37 i 47. Al llarg de tot el text presentat es fa referència a la llicència municipal. Aquí ens sembla que també cal fer-ho.

Per tant, senyor president, votarem en contra de totes aquestes esmenes corresponents al títol quart, capítols primer i segon.

El Sr. PRESIDENT: Exceptuant, suposo, les transaccionals corresponents.

El Sr. SALVATELLA: Sí.

(*El Sr. Descals demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Si m'ho permet, hem fet cinc grups d'esmenes, per agilitar tot el tema. El primer grup, que és el de la llei del «pot», és des de la 199 fins a la 206, incloses totes dues. Un segon bloc serien les 207 i 8. Un tercer bloc: 210, 211, 212 i 213. Un quart bloc: 226 i 227; i finalment un cinquè bloc: la 242 i la 243.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: 41, 42 i 43. (*Algú diu: «41, no.»*)

(*El Sr. Benach demana per parlar.*) Sí, el senyor Benach, per què demana la paraula?

El Sr. BENACH: Per retirar l'esmena 226, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí? El senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies. Per retirar l'esmena 257.

El Sr. PRESIDENT: 257, queda retirada.

Molt bé. Doncs anem a les votacions. Amb votació conjunta, les següents esmenes: de la 199 a la 206, incloses ambdues.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'article 67, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 16 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'article 68, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 68 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes 207 i 208, a l'article 69.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 69, segons Dictamen.

El Sr. BENACH: Senyor president, el punt segon el podríem votar per separat?

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votem primer el punt segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt segon ha quedat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota la resta de l'article 69.

Vots a favor?

La resta ha quedat aprovada per unanimitat.

Article 70. Esmena 209, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions.

A continuació se sotmet a votació conjuntament les esmenes 210, i 213, i 212, i 211: 210, 211, 212 i 213, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 70, segons Dictamen. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí, senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Per separat.

El Sr. PRESIDENT: Separat, el què? (*Remor de veus.*) Els dos. Doncs, en primer lloc votem la primera part de l'article 70.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta primera part de l'article 70 ha quedat aprovada per 70 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Es vota la resta de l'article 70.

Vots a favor?

La resta de l'article 70 ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes 226 i 227, conjuntament.

El Sr. BENACH: Senyor president, la 226 ha estat retirada, si ho recorda, fa un moment.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, només la 227.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

Es vota ara l'article 71, segons Dictamen.

Vots a favor?

L'article 71 ha quedat aprovat per unanimitat. (*Remor de veus.*) No?

S'haurà de repetir aquesta votació de l'article 71.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 71 ha quedat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem a l'article 72. Esmena transaccional a les 228, 229 i 230.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara es vota l'article 72.

Vots a favor?

L'article 72 ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota ara l'esmena 240, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 61 en contra i 17 abstencions.

Ara es voten conjuntament la 241 i 243. (*Remor de veus.*) 241 i 243, conjuntament. (*Remor de veus.*) 42 i 43. Molt bé, doncs, votem la 242 i 243, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Es vota ara la 241.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'esmena transaccional a l'article 73... (*Remor de veus.*) Com? Abans de votar l'article 73 votarem l'esmena transaccional d'aquest article. Ara, perquè quedin votades totes les esmenes de l'article 73 s'ha de votar la transaccional. (*Remor de veus.*) Què? (*Remor de veus.*) S'ha votat, s'ha votat.

De manera que ara votem l'esmena transaccional a l'article 73.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara se sotmet a votació l'article 73, segons Dictamen.

Vots a favor?

L'article 73 ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara se sotmet a votació l'article 74.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 74 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Es vota ara l'article 75, que no té esmenes vives. (*Remor de veus.*) Ah! sí, la 75 té una transaccional, l'única esmena viva que hi ha. Sí, la del Grup Popular..., no, la del Grup Popular és al 77. Només hi ha aquesta esmena transaccional.

De manera que es vota l'esmena transaccional a l'article 75.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota ara l'article 75, segons Dictamen.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 76, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 76 ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmena 258, del Grup Popular, a l'article 77.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

A continuació, es vota l'article 77 segons Dictamen.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, votació separada del punt 2, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, moltes gràcies. Votarem, en primer lloc, el punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 78 i 79, 80 i 81, que no tenen esmenes de cap mena...

(*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí?

El Sr. FUENTES: Perdó, senyor president, falten punts d'aquest article. El Grup Popular ha demanat votació separada d'un punt, que l'hem votat, però falten els altres punts.

El Sr. PRESIDENT: Falta votar la resta. Ja li votem la resta.

Vots a favor?

La resta de l'article 77 ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara, amb una sola votació, es voten els articles 78, 79, 80 i 81.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a les disposicions addicionals. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té esmenes? (*Pausa.*) El senyor Benach té la paraula per defensar-les.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Tenim les esmenes 260, 267, 277 i 285. Esmenes que, en definitiva, segueixen amb la tònica de mesures de preservació i protecció, però en aquest cas establint programes de prioritats sobre les mesures esmentades.

També s'han plantejat en aquestes esmenes el que per a nosaltres eren obliterats, com, per exemple, el fet de declarar d'interès nacional les pedres heràldiques, les creus de terme i altres peces similars, o bé el fet de donar la màxima informació quan es tracti de qüestions que poden ser considerades d'interès públic.

Finalment, entenem que no estaria de més un reconeixement per part del Parlament de Catalunya cap al fet que el patrimoni cultural català i, en especial, el patrimoni arqueològic és amenaçat greument, així com la constatació que la salvaguarda i adequació del patrimoni històric i arqueològic constitueixen un factor de desenvolupament cultural, turístic i econòmic i cal conciliar-lo amb la planificació viària, urbanística i minera i amb els interessos legítims dels constructors, de manera que el patrimoni de la collectivitat no en surti perjudicat.

En tot cas, aquesta és la línia argumental de les esmenes referents a les disposicions addicionals.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El Grup Popular: el senyor Pujol té esmenes per defensar a les disposicions addicionals; té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, defenso les esmenes 261, 268 i 271, disposicions addicionals.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La notorietat social, cultural i històrica de l'Església catòlica a les diòcesis catalanes fa necessari contemplar en aquest Projecte de llei la inclusió de tots els edificis i construccions religioses amb una antiguitat de més de dos-cents anys, ja que, com a norma general, tota construcció religiosa anterior a 1793, a data d'avui, presenta un seguit de valors històrics i artístics que aconsella la seva protecció oficial i el foment de la seva rehabilitació si el seu estat així ho aconsella. Entenem que aquesta mesura permetria donar resposta amb generositat a l'esforç que, sense un ajut proporcionat per part de les administracions públiques, l'Església a Catalunya i a Espanya està desenvolupant per conservar i posar a l'abast de la població un patrimoni que s'ha anat configurant al llarg dels segles com a expressió de la fe religiosa i de la creativitat artística del nostre poble.

Sens perjudici dels principis de neutralitat religiosa de l'Administració pública, creiem que aquesta esmena permetria, per exemple, tenir un coneixement exacte del patrimoni cultural de l'Església catòlica a Catalunya amb el suport de la Generalitat de Catalunya. Fet aquest que, més enllà de la titularitat d'aquests béns, permetria garantir millor la seva conservació. En aquest sentit, incloem en aquests beneficis les pedres heràldiques, creus de terme i peces similars, que també es preveu a la Llei 16/1985, del patrimonio histórico español, a efectes de no haver de fer servir la norma estatal per garantir de forma subsidiària la protecció d'aquests béns.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El Grup Socialista també té esmenes: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Tenim, concretament, la 262, 264 i 266.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: No, i encara una altra, senyor president, la 274, que és a la disposició addicional tercera, ja que totes les addicionals les farem d'una sola tacada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: La 262 pretén que la declaració d'interès nacional no abasti només els castells sinó que també s'estengui a les torres i fortificacions, que, de fet, en realitat, constitueixen amb els castells tot un sol conjunt.

La 264, que és a l'apartat segon, el que pretén és que quan el conseller de Cultura presenti la relació d'aquests castells, s'hi incorpori una especificació concreta sobre l'estat de conservació en què es troben i un programa de mesu-

res per garantir aquesta conservació en línia lògica amb allò que s'ha exigat per a la resta de monuments i béns declarats en els articles de la part dispositiva de la Llei.

En la 266 el que pretenem és que es recordi que, en el cas de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, hi ha una situació específica d'aquest Arxiu, diferent de la dels altres de Catalunya; que, per tant, la referència que s'hi fa recordi allò que disposa l'Estatut d'autonomia respecte a aquest Arxiu.

I, finalment, la 274 és una esmena clàssica nostra contra una inclusió clàssica per part del Govern també quan es tracta de la referència a les diputacions amb relació a les lleis d'organització territorial. Com que el nostre desacord amb aquest punt de vista del Govern en relació amb les lleis d'organització territorial ja també és clàssic i ja ha estat reiterat en cadascun dels projectes que l'han inclòs, no repetiré l'argumentació nostra en aquest terreny, que és prou coneguda.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té esmenes: el senyor Fuentes té la paraula per defensar-les.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Sí, jo defensaré les esmenes 263, 269, 270 i 272. Aquestes esmenes totes elles van en la línia que s'ha apuntat ja en altres esmenes i, fins i tot, moltes d'elles són coincidents. Nosaltres pretenem ampliar la declaració de béns d'interès nacional a les fortificacions, pedres heràldiques i creus de terme, manifestacions megalítiques prehistòriques, i també declarar com a espais de protecció arqueològica tots els jaciments inclosos en l'inventari del patrimoni arqueològic de Catalunya.

Per tant, el que nosaltres pretenem és estendre aquesta protecció a aquests béns —hi insisteixo—, com fan altres esmenes. Pensem que, en línia amb el que hem vingut defensant en tot l'articulat d'aquesta Llei, és bo que ampliem i millorem els mecanismes de protecció.

Segurament, aquesta deurà ser la meva última, la meva darrera intervenció en aquest Projecte de llei, per tant, jo vull aprofitar només per expressar la meva satisfacció, malgrat que moltes de les nostres esmenes no han estat admeses, però la meva satisfacció perquè crec que, globalment, aquest Projecte de llei, aquesta Llei que serà, ja a partir d'ara pot ser un bon instrument per a la protecció, per a la promoció, per al foment, per a l'acreixement del patrimoni de Catalunya; caldrà voluntat política del Govern de la Generalitat i també de les altres institucions, caldran mitjans i caldrà que entre tots plegats fem un esforç, un esforç de conscienciació, un esforç de sensibilització en relació amb la importància que té el patrimoni cultural de Catalunya com a element bàsic i fonamental de la nostra identitat. I esperem que tot això es pugui complir adequadament amb aquest instrument, que no és l'únic, però sí que ha de ser un instrument importantíssim per a complir aquests objectius.

Vull aprofitar també per donar una altra vegada les gràcies a tots els ponents i també als serveis de la cambra, que tant ens han ajudat en la tramitació d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra: el senyor Salvatella, té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Gràcies, senyor president. Respecte a les disposicions addicionals, un primer grup d'esmenes, entre la 260 i la 266, pertanyents a tots els grups de l'oposició, pretenen incorporar torres, fortificacions, ermites, monestirs, esglésies, etcètera, entre els monuments que cal declarar d'interès nacional. Ja està contemplat a l'article 7 tot allò que es pot declarar: monuments, conjunts, zones..., no entenem per què s'esmenten aquests tipus de monuments i no uns altres; de vegades aquests monuments que citen les esmenes tenen importància, d'altres vegades no; a més, el fet de no incloure'ls no vol dir que se'ls exclouï.

Respecte a les esmenes 268, del Grup Popular, i 269, d'Iniciativa, coincideixen. De fet, proposen declarar d'interès nacional les pedres heràldiques i les creus de terme: és un tema semblant a l'anterior. Em sembla prou detallada al respecte la relació de l'article 7. Aquestes esmenes, per altra banda, són idèntiques al punt primer de la 267, d'Esquerra Republicana.

Les 270 i 271, dels mateixos grups anteriors, són iguals que el punt segon de l'esmena 267: les manifestacions megalítiques prehistòriques ja estan incloses a la Llei com a llocs històrics o monumentals.

L'esmena, del Grup Socialista, la 274, respecte a ella és convenient i just que la Generalitat assumeixi la titularitat i gestió dels béns del patrimoni cultural actualment en mans de les diputacions; així ho estableix la Llei 5/87, del 4 d'abril, de règim provisional de competències de les diputacions provincials. Això, per altra banda, apareix també a les lleis d'arxius i de biblioteques; si aquestes ho porten, és lògic que també ho porti la Llei que contemplem, que és una llei-marc. De fet, tot això, tot plegat està en l'esperit, en la línia del procés de comarcalització.

Pel que fa al primer i segon punts de l'esmena 267, del Grup d'Esquerra, ja han estat comentades en parlar de les esmenes 268, 69, 70 i 71.

Quant al punt tercer, cal repetir una vegada més que una cosa és l'inventari i una altra el catàleg.

L'esmena 277 em sembla rebutjable per conceptes presupostaris.

I, pel que fa a l'esmena 272, del Grup d'Iniciativa, ens sembla inacceptable, perquè «inventari» —ja ho hem dit abans en altres intervencions— és «difusió».

Moltes gràcies.

El nostre vot serà, per tant, negatiu a aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... (Pausa.)

Passem a la votació de les disposicions addicionals: esmena 260, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. DESCALS: Senyor president, si em permet...

El Sr. PRESIDENT: Sí, hi ha agrupacions per fer?

El Sr. DESCALS: Sí, és que són admeses. Hi hauria un primer bloc, que contindria la 260, la 264 i la 265; un segon bloc, amb la 262 i 63; un tercer bloc, amb la 267, 68 i 69, i un quart, amb la 270 i 271.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Accepten els senyors portaveus aquestes agrupacions suggerides? (Pausa.) Doncs, ho farem així.

En primer lloc, esmenes 260, 264 i 265.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

A continuació, es vota la 261, del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions.

Es voten ara conjuntament les esmenes 262 i 263.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Esmena 266, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 13 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació conjuntament les esmenes 267, 268 i 269.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 270 i 271, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions.

Se sotmet, ara, a votació l'esmena 272, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació la disposició addicional primera.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La disposició addicional primera ha quedat aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les disposicions addicionals segona, quarta, cinquena, sisena i setena, que no tenen esmenes. Conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes disposicions addicionals han quedat aprovades per unanimitat.

Se sotmet ara a votació l'esmena 274, a la tercera, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 70 en contra i 4 abstencions.

Es vota ara l'addicional tercera, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta addicional ha quedat aprovada per 70 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'esmena 277, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les disposicions transitòries, disposició final i exposició de motius. Fem l'últim bloc, aquest.

En primer lloc, el Grup Socialista, que proposa una nova disposició transitòria. Té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president.

Nosaltres el que pretenem és una cosa que també hem fet en altres lleis i que també ja vam intentar incloure –inútilment, perquè ho vam perdre– al començament de la Llei una cosa semblant, que és que el Consell Executiu, després d'aprovar la Llei d'avui, presenti en el termini d'un any un pla de protecció de tots aquests béns, un pla específic de protecció del patrimoni cultural de Catalunya, perquè és que, si no, ens passarà allò que ja hem denunciat en altres ocasions, que s'aproven les lleis però després el que no hi ha són diners ni plans per fer-les complir. De manera que aquesta disposició dita transitòria que jo li pronostico un final trist, diguem, seria el compromís del Govern de treballar amb calés a favor del patrimoni.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau.

El Grup Popular, a la disposició final té una esmena, la 279...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: 279, 81 i 82...

El Sr. PRESIDENT: A l'exposició de motius, aquestes últimes... molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La 79 i 81 queden retirades.

El Sr. PRESIDENT: 79 retirada i 281 també.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí. La nostra esmena incorpora al text de la Llei el mandat de la disposició addicional cinquena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que ha estat ignorat pel Consell Executiu de la Generalitat per la via d'entendre-la en un sentit tan restrictiu que, a la pràctica, la buida de tot contingut real. I és mal interpretar l'article 149.2 de la Constitució espanyola en termes de concurrència.

La doctrina establerta en la Sentència del Tribunal Constitucional, del 31 de gener, sobre la Llei estatal de patrimoni, més enllà del precepte estricte de control de l'exportació i espoliació, inclou un tractament general de la matèria, justificat pel fet que cal una definició unitària i integrada del patrimoni espanyol. Amb aquests arguments s'estableix un tractament uniforme mínim que permet a l'Estat una intervenció independent del que resulta dels títols de repartiment competencial de l'apartat primer de l'article 149 de la Constitució. Tenint en compte aquesta doble perspectiva del fenomen cultural en l'estat de les autonomies, caldria anar assumint una nova actitud de diàleg i d'entesa. Així mateix, incorporem els principis de subsidiarietat que s'imposen a la dinàmica organitzativa de les institucions europees, amb la convicció que la proximitat entre les administracions gestores i els ciutadans suposa una major eficàcia i dona millor resposta a les demandes dels ciutadans.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol.

Sí, el senyor Dalmau s'ha de pronunciar sobre les esmenes a l'exposició de motius.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: És que jo no m'he adonat abans, senyor president, que vostè volia agrupar les transitòries i l'exposició de motius.

N'hi tenim dues, la 286 i la 287. La primera és perquè es faci constar que la facultat que té la Generalitat de declarar béns d'interès nacional no neix pas de la Sentència del Tribunal Constitucional, sinó que, en tot cas, aquesta Sentència el que va fer és confirmar-la i ampliar-la. És un punt de detall.

I la 287 pretén que en l'exposició de motius es faci una referència a la menció que la Llei contempla del patrimoni documental, del bibliogràfic i de l'etnològic.

I aprofito que aquesta és la darrera intervenció, senyor president, ja que no faré després posicionament ni..., com en diem, d'això, del...

El Sr. PRESIDENT: Explicació de vot.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: ...explicació de vot! –perdó; moltes gràcies–, l'explicació de vot sobre el conjunt de la Llei, per també donar les gràcies a tothom. Això se sol fer sempre, sembla un ritual, però almenys puc dir que en el cas d'aquesta Llei no ho és perquè hi ha hagut gent que ens ha ajudat molt, de dintre de la casa i de fora de la casa també hem rebut molta ajuda, i després hi ha hagut molt bon ambient a la Ponència, fins al punt que tots els ponents ens n'anirem a casa amb un dibuix –això no ho saben, no ho tenen els altres diputats– un dibuix exclusiu que ens ha regalat en Joan Descals, individualitzat, eh?, amb la cara de cada ponent en el dibuix, i això li ho hem d'agrair també públicament. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Que ha entrat a formar part del patrimoni històric. (*Rialles.*)

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Exacte, formarà part del patrimoni individual dels ponents d'aquesta Llei, que és molt diferent.

I després també volia dir, aprofitant que tinc el micro a les mans, que la valoració global que nosaltres fem de la

Llei, com ja hem dit en altres ocasions, és positiva, més positiva del que donaria a entendre el debat que hem fet aquí a l'hemicicle, en el qual, fora de les transaccionals, el Grup de la majoria no ens ha admès ni una sola esmena, però, en canvi, sí que és veritat que les cinc-centes que no van arribar aquí havien estat àmpliament debatudes i moltes d'elles acceptades i que, per tant, amb independència que evidentment tenim discrepàncies puntuals ens adherim globalment a la filosofia del text i a boníssima part de la seva concreció escrita.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Torn en contra. El senyor Salvatella té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Respecte a les disposicions transitòries i a l'esmena 278, del Grup Socialista, ens sembla francament excessiva. En un any presentar un pla total de protecció, conservació, restauració i rendibilització amb un calendari plurianual d'intervencions pot ser difícil d'assumir i, a més, condiciona totalment el futur. De tota manera, l'article 55 parla del programa anual: «L'Administració de la Generalitat ha d'establir un programa anual d'inversions i ajuts per a la investigació, la documentació, la conservació, la recuperació, la restauració i la millora del patrimoni cultural amb les dotacions pressupostàries corresponents.»

Amb referència a la disposició final, pel que fa a l'esmena 279, del Grup Popular, creiem que no s'ajusta a la redacció actual de la disposició final; hi veiem...

El Sr. PRESIDENT: Està retirada, senyor..., està retirada.

El Sr. SALVATELLA: Ah!, està retirada, perdó. Molt bé, gràcies.

I respecte a l'exposició de motius, les esmenes corresponents al Grup Socialista, al nostre criteri... No cal esmentar aquí ni la Llei del patrimoni històric espanyol, ni la Sentència del Tribunal Constitucional, molt respectables, però ens semblen, en aquest sentit, alienes a l'objecte que estem tractant.

Per altra banda, amb referència a l'esmena 287, recordar que no s'han admès les esmenes que feien referència a aquest tema sobre patrimoni documental, bibliogràfic i etnològic i, per tant, en coherència, tampoc podem acceptar aquesta.

L'esmena 285, del Grup d'Esquerra, no pot ser acceptada, sobretot pel seu caràcter catastrofista, que opinem que no s'adiu del tot amb la realitat. A més, tot allò que cal organitzar i protegir millor, controlar amb eficàcia, aquesta Llei ja ho preveu i se'n fa esment al preàmbul esmentat, cita la Llei del 34, les lleis sectorials actuals, la consideració àmplia del patrimoni cultural sense excepcions i sense subratllats, la introducció dels espais de protecció arqueològica, i parla també de la promoció de la participació considerada segons el que demana l'Estatut.

Les esmenes corresponents al Grup Popular són la 281 i 282. Esmentem que el que planteja la primera d'elles queda...

El Sr. PRESIDENT: La 81, retirada.

El Sr. SALVATELLA: Bé, doncs, pel que fa a la 282, em sembla que no cal citar expressament la col·laboració necessària entre l'Estat i la Generalitat. No dubtem pas de cap manera de la voluntat d'ambdues institucions que així sigui.

I, senyor president, si em permet, seguint l'exemple dels altres ponents, voldria afegir-hi unes paraules finals, ja renunciant a l'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. SALVATELLA: Aquesta Llei del patrimoni cultural em sembla que té una importància cabdal dins del conjunt legal que aquest Parlament ha anat aprovant. El patrimoni cultural és un senyal d'identitat nacional, no hi ha dubte. Representa una part vital de les arrels històriques pròpies del país. Aquesta Llei, com a llei marc que engloba les d'arxius, museus, biblioteques i cultura popular i tradicional, completa el bloc legislatiu bàsic sobre el patrimoni cultural de Catalunya.

Durant aquests mesos de treball han sortit i s'han resolt amb un ampli consens temes tan rellevants com el del paper dels municipis respecte al patrimoni, el de l'Església, posseïdora d'una part important d'aquest patrimoni, el de la creació, per exemple, del Consell Assessor, el de l'1% cultural, etcètera. Penso que en aquesta Llei hi tindrem un estri útil de protecció, conservació, acreixement, investigació, difusió i foment del patrimoni —com diu l'article primer.

Fonamentalment, senyor president, senyores i senyors diputats, l'aprovació d'aquesta Llei és un acte d'afirmació nacional. Per això l'hem votada el nostre Grup de Convergència i Unió, convençuts que ens dotem alhora d'una eina eficaç per a la nostra cultura i per a la nostra identitat col·lectiva.

Jo voldria, arribat aquest moment, donar les gràcies a totes les persones, entitats i associacions que han fet possible la redacció, la discussió i l'aprovació d'aquest text legal: els responsables del Departament de Cultura, encapçalats per l'honorable conseller senyor Guitart; els senyors Joaquim Triadú i Eduard Carbonell; l'equip assessor, liderat pel senyor Raimon Carrasco; els serveis jurídics, tècnics i administratius de la Cambra, especialment el senyor Xavier Muro. Esmentar-los tots potser fóra tasca gairebé impossible.

Sí que voldria, però, remarcar el clima de cordialitat, comprensió i ponderació que ha presidit els treballs de la Ponència. Una llei que presentava de sortida 681 esmenes, tres d'elles a la totalitat, i que ha arribat al Ple amb 192, amb un 72% d'esmenes acceptades, transaccionades o retirades, vol dir que és una llei treballada, consensuada al màxim fins allà on s'ha pogut amb l'esforç de tothom.

El que se'n va dir temps enrere, amb certa ironia, l'esperit de Sant Cugat ha il·luminat en tot moment el camí que ha seguit la Llei del patrimoni cultural català.

Els diputats senyors Dalmau, Benach, Fuentes i Pujol ens han demostrat la seva preparació i el seu afany per millorar la Llei. Particularment, però, voldria agrair públicament l'ajut constant i experimentat al vertader mestratge que he trobat en el meu company, el diputat senyor Joan Descals.

Gràcies, per tant, a tots.

I acabaré per via d'exemple formulant un desig. L'any 1708, quan el duc de Noailles va envair la meua comarca, l'Empordà, s'endugué de Sant Pere de Rodes la Bíblia miniada del segle X que ara és a la Biblioteca Nacional de París. Aquesta obra que els francesos anomenen amb un cert cinisme la Bíblia de Noailles, en honor de qui la va robar, l'any passat va ser aquí, precisament, a Barcelona, a l'exposició «Catalunya medieval», que el Departament de Cultura va organitzar amb motiu dels Jocs Olímpics.

La Llei que hem aprovat en el seu article primer ens recorda que cal vetllar pel retorn dels béns culturals catalans que es troben fora del país. Tant de bo això pogués ser veritat i tornessin tots a casa. Tant de bo, per exemple, la Bíblia de Rodes pogués tornar un dia a casa seva, allà, a mig aire de la muntanya de Verdera, damunt la plana on tal vegada s'estimaren, amb un amor per cert físicament impossible, la sirena i el pastor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella. Passem... (*El Sr. Benach demana per parlar.*) Sí, el senyor Benach té la paraula. Per què la demana?

El Sr. BENACH: Li demanava la paraula, senyor president, per no allargar el debat, si em permetés fer una breu explicació, ara, en el conjunt en què ja ho han fet tots els ponents, i així ja després no caldria, almenys per part meua, tornar a intervenir.

El Sr. PRESIDENT: Té dos minuts.

El Sr. BENACH: Moltes gràcies, senyor president. També expressar la satisfacció pel treball fet en aquesta Llei. Jo d'entrada voldria agrair, i potser sí que amb noms i cognoms, al Departament de Prehistòria, Història Antiga i Arqueologia de la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, a la Comissió de Patrimoni de l'Il·lustre Col·legi Oficial de Doctors Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, a la Societat Catalana d'Arqueologia, i també a la Comissió de Cultura del meu Partit, d'Esquerra Republicana, tot el suport i ajut. Ha estat una ajuda molt important, vull dir, i per tant penso que és respectable i s'ha de citar aquí. I també, evidentment, com s'ha citat abans, als serveis de la Cambra i del mateix Departament de Cultura.

S'ha expressat abans amb anterioritat la satisfacció dels treballs que s'han fet a la Ponència, regal inclòs del senyor Descals. Jo voldria acabar dient que, en tot cas, unes paraules que ha expressat el senyor Dalmau amb anterioritat no acaben de ser certes. El senyor Dalmau ha dit «des del trist paper de l'oposició»; jo diria que amb aquesta Llei el paper ha estat interessant, que potser un dels aspectes agradables que té aquesta feina, la feina de diputat, la feina de polític, és que aprens moltes coses, i no hi ha cap dubte que en aquesta Ponència, que amb el treball en aquesta Llei hem après moltes coses. El que passa és que, senyor Dalmau, és allò de l'acudit: si estàs a l'oposició, està bé, però si esti- guéssim al Govern, Déu n'hi do.

Per tant, acabar expressant, doncs, la satisfacció pel conjunt de la Llei que, evidentment, com hem dit al llarg del debat, hauria pogut ser millor des del nostre punt de vista, però Déu n'hi do la feina feta i del resultat global.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Passem a les votacions darreres.

En primer lloc, esmena 278, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les dues disposicions transitòries i la disposició final, que no tenen en aquests moments cap esmena, conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per unanimitat.

Passem a l'exposició de motius: esmena 282, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Esmena número 285, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Esmenes 286 i 287, del Grup Socialista, conjuntament.

El Sr. BENACH: No, senyor president, s'haurien de votar separades.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, primer la 286.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Esmena 287, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Es vota l'exposició de motius, segons Dictamen.

Vots a favor?

L'exposició de motius ha quedat aprovada per unanimitat.

I ha continuació es vota el títol i títols de la Llei.

Vots a favor?

El títol i títols de la Llei han quedat aprovats per unanimitat.

Alteració de l'ordre del dia

Abans de prosseguir en l'ordre del dia haig de demanar l'assentiment de la Cambra per introduir les següents modificacions a l'ordre del dia, que és la posposició de la interpellació que era el punt 5, així mateix del punt 9 i el punt 10, que quedarien posposats. I queden retirats el punt 17 i el punt 18, que eren dues mocions.

Hi ha assentiment?

Moltes gràcies.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
la política general de subministrament
elèctric a Catalunya**

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de subministrament elèctric a Catalunya, presentada pel diputat senyor Rafael Madueño, juntament amb dos diputats del Grup Socialista, que es tramita pel tràmit d'urgència.

Té la paraula la diputada senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, la necessitat d'aquesta interpellació que formulem amb caràcter d'urgència sorgeix com a conseqüència d'un fet que va tenir característiques de sinistre. L'apagada de llum que va produir-se gairebé arreu de Catalunya el dia 24 d'agost passat. Va ésser pràcticament una apagada nacional. Començo a continuació per anunciar, per al coneixement de l'honorable conseller –o consellera, en aquest cas crec que és conseller– que formuli la rèplica i per al conjunt diputats i diputades de la Cambra, que amb aquesta iniciativa pretenem que el debat se centri en aquells aspectes que fan referència a garantir als ciutadans, consumidors d'energia, un servei públic de qualitat, com és el relacionat amb el subministrament elèctric, i en el dret dels ciutadans a ésser informats amb claredat i a sentir-se protegits en casos d'emergència com el que es va produir a Sant Quirze, protegits pel Govern de la nació.

Ben segur que l'honorable conseller que ens parlarà a continuació aprofitarà l'avinentsa per informar del que fins ara se sap que es va produir i quins varen ser els factors desencadenants. Vull dir-li, senyor conseller, que la nostra preocupació no és solament aquesta, malgrat que tota la informació ens interessa, perquè, sens dubte, contribuirà que tots siguem coneixedors de les causes i, per tant, conegudes les causes, ben segur que tant Govern com oposició podrem esbrinar les solucions, buscar-hi els remeis, encara que, és clar, correspon al Govern aplicar les correccions i fer possible que no es produeixin efectes nefastos tant en la vida econòmica com social del país.

No recordaré –perquè suposo que són del seu coneixement– articles de la Llei de l'estatut del consumidor, aprovada en aquest Parlament el 24 de febrer d'aquest any, que clarifiquen força bé els drets dels ciutadans de Catalunya a uns serveis públics de qualitat. I, deixant clar el principi que m'orienta, voldria, en segon lloc, dir el següent: aquest ha

estat un fet excepcional els darrers cinc anys, des del punt de vista que va ser una apagada d'àmbit gairebé nacional, però voldria dir també que no són un fet excepcional a Catalunya les apagades constants de subministrament elèctric en determinades zones o bé les microtallades que afecten el món de la producció. I abans he remarcat l'excepcionalitat en els darrers cinc anys, però, estrictament parlant, no ha estat un fet excepcional; recordin només l'apagada general de l'any 87. L'any 1987 el meu company de Grup Josep Maria Sala va substanciar també pel procediment d'urgència una interpellació sobre l'apagada, també general, que va produir-se el 14 d'octubre. La situació que es va crear a Catalunya va ésser molt similar a la que es va produir el 24 d'agost passat. Creiem –crèiem en aquell moment, com ho creiem ara– que el tema políticament més significatiu era clarificar si el Govern de Catalunya va actuar com calia en el moment que es va produir la situació d'emergència.

Vull recordar també –en honor a la veracitat parlamentària– que el mateix dia es van substanciar interpellacions que expressaven preocupacions similars per part del PSUC i del Grup Popular.

L'any 1990, el novembre, el company del Grup Santi Riera formulava un seguit de preguntes orals per les tallades de fluid elèctric que van produir-se en algunes zones del Vallès Occidental.

L'octubre del 1991 el senyor Madueño i jo mateixa formulàvem unes preguntes per escrit sobre les interrupcions en el subministrament de llum en zones de Barcelona i del Barcelonès. L'any 92 un grup de diputats socialistes formulaven preguntes orals sobre les mesures que va adoptar el Consell Executiu davant el fet que el barri barcelonès del Poblenou va estar sense llum trenta-tres hores. Finalment, el mes de juny passat, el company de Grup senyor Roma substanciava una interpel·lació al Consell Executiu sobre la qualitat del subministrament elèctric a Catalunya, i es feia ressò –entre d'altres– dels efectes perversos que per a l'economia catalana tenen les massa sovint microtallades que afecten el món empresarial català.

Tots aquests referents parlamentaris els he exposat per tal de fer pública la nostra preocupació constant per tots aquells temes que afecten la qualitat dels serveis que s'ofereixen als ciutadans com a consumidors en general i també, en concret, als consumidors –si se'n vol dir així– empresarials o empresaris.

Aquest darrer aspecte, el fet que els empresaris no tinguin garantit el subministrament elèctric de qualitat en horaris laborals o segons les necessitats de producció –la qual cosa vol dir no sofrir microtallades que afecten el funcionament de tecnologia moderna o el sistema informàtic– repercuteix directament en la seva capacitat competitiva i en la del país, i en la confiança dels ciutadans i en la del país. I aquest és el tema: aquest i no altre. Perquè la situació del dia 24 passat va produir de nou inseguretat, va produir desconcert, va tenir efectes –en alguns casos afectats, jo no diria víctimes, perquè potser pot semblar una paraula un xic exagerada–, però, evidentment, víctimes, afectats, que es

varen sentir impotents. Només el temps, les hores podien fer front a les situacions d'angoixa que es van produir i, sense voler ser catastrofista, però els voldria recordar algunes de les situacions que es van succeir: persones atrapades en el metro; persones atrapades en túnels; persones immobilitzades en la xarxa ferroviària; hospitals que van afrontar la situació amb equips d'emergència, però amb dificultats i riscos, sobretot a les unitats de vigilància intensiva; pèrdues en la indústria i en el comerç –per exemple, la petroquímica va ser un dels sectors més afectats–; pèrdues en les empreses d'informàtica; bloqueig –cosa molt important– de les línies telefòniques; comunicació, desinformació i un llarg etcètera.

I crec que, per acabar-ho d'adobar –fent una mica ús del llenguatge col·loquial–, a Tarragona, no crec..., va ser així, poc després, al cap d'un parell de dies, va tornar-se –al cap d'uns dies– va produir-se el mateix, o sigui que es van tornar a trobar sense llum mentre que el retorn a la normalitat va ser desigual arreu de Catalunya, on determinades zones van trigar molt més del que és previsible o permisible a tornar a les situacions d'abans de l'apagada del 24 d'agost. Doncs, bé, tot plegat sembla –tot, tot plegat, tot– per un llamp.

Sembla que uns fenòmens meteorològics anunciats van desencadenar un seguit de danys en la xarxa elèctrica catalana que varen produir una sèrie de desconexions que ben segur ens explicarà el senyor conseller. No voldria –no voldríem– entrar gaire en els detalls tècnics que es van succeir, perquè vostè sap que el Grup Socialista –i d'altres grups– ha demanat la seva compareixença a la Comissió d'Indústria i esperem que sigui aprovat pel conjunt de grups i, per tant, creiem que tindrem oportunitat de parlar d'aquests temes durant quatre hores i, per tant, amb un cert assossegament, i que ara potser no és gaire el moment d'entrar en aquests temes més tècnics.

I no hi vull entrar, en aquest moment, intencionadament, perquè el que ens preocupa, essencialment, no és el fet tècnic de com va succeir l'apagada nacional, sinó el fet de per què va succeir de nou una apagada d'aquestes característiques. Tornin a recordar l'any 87.

Ens preocupen les conseqüències d'aquesta nova apagada nacional, les conseqüències socials i econòmiques; ens preocupa la resposta política del Govern de la Generalitat davant una situació d'emergència nacional; ens preocupa com són previsible i evitables actuacions com aquesta; ens preocupa quins mitjans s'han posat a l'abast de Catalunya per fer-les evitables; ens preocupa com s'informa els ciutadans, i ens preocupa quina seguretat tenen els ciutadans davant situacions d'emergència nacional i quins controls s'efectuen perquè això no passi. Tot això ens preocupa, senyor conseller, i voldríem que no ens contestés amb conflictes o no conflictes de competències –això espero–, si ho van fer uns o ho van fer altres... No és això el que esperem. Esperem una resposta també independent de les companyies elèctriques, no condicionada, no perquè les companyies no hi puguin dir la seva i puguin tenir les seves motivacions o

els seus arguments, sinó que voldríem que el Govern ens donés una visió més globalitzada en funció dels interessos nacionals, no tant en funció dels interessos sectorials.

I ja li deia abans que no voldríem que es culpés altres institucions, com va aparèixer a la premsa els primers dies, que ens sembla a nosaltres que no va contribuir gaire a clarificar la situació; més aviat la va embolicar una miqueta. Per tant, senyor conseller, esperem de la rèplica la clara convicció de tots que el Govern ha après dels errors i esmerçarà tots els esforços per donar una major seguretat informativa i resolutiva als ciutadans de Catalunya.

Volem garanties de futur, volem col·laboració institucional i volem que s'evitin situacions com la de final d'agost, siguin apagades de llum o siguin d'altra naturalesa.

Voldríem saber, en darrera instància, si en cas que es tornessin a produir situacions com aquesta el Govern té previst algun pla d'emergència, que això creiem que també va fallar, senyor conseller. Per tant, l'invito que em contesti.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades, bé, senyora Torrent, jo no li dic a vostè com faci la pregunta i llavors jo faré la resposta més o menys com em sembli a mi, encara que, dit això, li haig d'agrair molt el to de la seva interpellació. Perquè em sembla que vostè, molt intencionadament, ha adoptat un to serè, que és el que, en situacions complexes com aquesta –i que realment, sense ganes d'acusar ningú, però efectivament implica diverses institucions–, és el que cal per intentar esbrinar què va passar i per treure'n les conseqüències per millorar de cara al futur.

Vostè ha començat fent una afirmació molt certa, molt certa. Vostè va dir, ha dit «que l'incident del dia 24 va ser molt important» –no recordo ara la paraula que ha utilitzat exactament, però..., no sé si ha utilitzat «catàstrofe» o alguna cosa d'aquest tipus... És veritat. És a dir, fixin-se que hi ha dos tipus de qualitat del servei elèctric. El que passa és que ens plou sobre mullat. Hi ha dos tipus de qualitat del servei elèctric. És a dir, la qualitat «normal», quotidiana, que no la tenim allà on l'hauríem de tenir i, llavors, els incidents molt grossos, com el que va passar el dia 24, que si el país estigués..., home, raonablement satisfet del nivell de qualitat quotidiana, potser estaria més en condicions d'entendre que incidents com el del dia 24 no són evitables. És a dir, és impossible una certesa del cent per cent, una seguretat d'un sistema complex com aquest del cent per cent. I és impossible entre altres raons per una que un tècnic d'una de les empreses implicades –i sense cap experiència política, és a dir, amb tota la innocència tècnica– va dir al cap de dos o tres dies. Va dir: «la seguretat absoluta té un cost infinit». I això és així.

Bé, incidents d'aquesta naturalesa –perquè vegi que passen–, doncs, n'han passat..., no em remunto gaire enrere,

eh?, només a l'any 87, comptant el que vam tenir aquí. Des de l'any 87 ençà molt fàcilment es recopilen l'incident del 12 de gener a França, que –fixin-s'hi– el nostre incident va desconnectar 2.500 megavats de potència. Aquest incident del 12 de gener del 87 a França va desconnectar 8.000 megavats de potència. En tenim un altre a Alemanya, el 2 de març, d'una magnitud similar; en tenim un altre a Portugal, de 1.200 megavats de potència... En tenim dos més a França l'any 90, també –un de 700 megavats i l'altre de 2.000–, i així li podria anar recitant fins al darrer –importantíssim– d'Itàlia, el 20 de maig del 93, amb 3.500 megavats de potència desconnectada. No en el *Mezzogiorno*, eh?, en el nord-est d'Itàlia. És a dir que no es tracta, precisament, de zones on..., vaja, a l'inrevés, es tracta de zones que tenen una xarxa elèctrica que, des del nostre punt de vista, és envejable.

Per tant, situacions com les de l'altre dia poden succeir, i no serà mai possible evitar-les al cent per cent. El que passa és que es poden fer altres coses que miraré d'explicar-li; si no tinc temps a la primera intervenció, doncs, a la segona.

Encarem primer el problema que vostè planteja, del servei, de la qualitat quotidiana del servei, i, de fet, el que faré serà ampliar una mica les coses que vaig dir l'altre dia, contestant una interpel·lació del senyor Roma.

El plantejament de la interpel·lació del senyor Roma va ser potser molt més polèmic, i potser no vaig tenir l'oportunitat –precisament perquè vam posar el dit a la nafra d'on hi havia el coll d'ampolla en el tema de «domesticar» més les companyies elèctriques, que està en el no-desenvolupament de determinada legislació per part de l'Estat, però és igual...

Es poden fer coses per anar millorant el servei quotidià, i aquestes coses consisteixen essencialment a comprometre les companyies elèctriques en un seguit d'inversions, perquè aquí resulta que el servei elèctric només es pot millorar fent les inversions necessàries i fent-les amb la cadència adequada.

Miri, en els anys que van des del 90 al 93 el total d'inversió que s'ha fet a tot Catalunya en millora de la xarxa elèctrica per part de les tres companyies que operen aquí ha sigut de 39.200 milions de pessetes. Aquests 39.200 milions de pessetes es distribueixen en un 70% per part de FECSA –un 71, per ser més precís, per part de FECSA–, que per altra banda FECSA té el subministrament del 50% de la potència subministrada a Catalunya; el 19% per part d'ENHER, que per altra banda té el 35% del mercat, i el 10% per part d'Hidroelèctrica de Catalunya, que té el 15% del mercat. És a dir, que es detecta, a més a més, un esforç inversor superior per part de FECSA, explicable, entre altres coses, perquè potser era la que tenia un endarreriment en aquest tema, i potser també perquè té la zona més difícil de subministrar del territori. Però, en qualsevol cas, hi ha aquesta acció inversora.

El nostre Govern –que després en parlarem de com té les competències distribuïdes– el que ha intentat amb això ha sigut comprometre les empreses elèctriques en els seus

plans d'inversió, i, a més a més, negociar amb elles quines són les prioritats d'inversió. En aquest sentit, vostès van llegir en els diaris, segurament, que fa cosa de dos mesos o tres vam signar un acord –un protocol, en dèiem– en el qual FECSA es compromet per als exercicis que van des del 93 al 97 a fer unes inversions de 42.000 milions de pessetes; és a dir, que pràcticament doblen –no arriba a ser el doble– l'esforç inversor de FECSA en els quatre anys anteriors.

Pensin, a més a més, que això no és cosa que sigui totalment lliure, perquè les empreses tenen la seva capacitat d'actuació financera molt condicionada pel marc estable. El marc estable, que té algunes virtuts, però que vostès han, segurament, llegit de vegades declaracions meves assenyalant els defectes que té el marc estable. Entre altres coses, el marc estable té el següent defecte: que penalitza –i penalitza perquè no incita: és a dir, una penalització, si vostès volen, per omissió– les inversions a les companyies que van dirigides estrictament a la millora de la venda al detall, que és allà on precisament es creen, en part, els problemes quotidians, aquells problemes que vostè esmentava, no només els que percep la mestressa de casa, que són molt importants perquè és un consumidor i un ciutadà, però també els que percep només el comptador, que són els microtalls, o les màquines-eines de control numèric, que són molt importants econòmicament, o bé les oscil·lacions de tensió, etcètera, etcètera.

Bé, doncs aquestes inversions no estan incitades pel marc estable, per tant, les companyies tenen tendència a fer les altres, que sí que representen una millora de la seva posició de percepció de la distribució de la tarifa elèctrica a través del marc estable. Bé, però això és corregible, però no és corregible per al meu Govern. Què més voldria? Em faria una il·lusió boja.

Per tant, nosaltres pensem que cal continuar aquest esforç inversor, i que continuarem fent el mateix, i tenim previst signar acords similars amb les altres companyies que subministren a Catalunya. És clar, això, de fet, no és res més que posar blanc sobre negre i compromís públic als plans que inicialment ja tenen. Poques modificacions hem introduït, perquè en la quantia, doncs, no tenim possibilitats d'incidir massa, i en canvi sí que hem incidit en les prioritats de les diferents accions inversores, i això ho farem. Quan una companyia s'ha compromès en públic és molt més probable que compleixi aquell pla que no pas si no ha arribat a aquest compromís. I aquest és el sentit, és com el que es va firmar amb el gas i que va funcionant prou bé.

De fet, perquè vostè vegi que sí que es van seguint aquestes coses i que, a més a més, s'ha millorat malgrat tot, vostè sap que es fan servir dues mesures per mirar la qualitat del servei elèctric, el TIEPI, que és el temps d'interrupció ponderat per la potència, i després el NIEPI, que és el nombre d'interrupcions, perquè pots tenir un TIEPI molt baix perquè els temps d'interrupció siguin molt curts, però en canvi tots aquells afectes nocius sobre les màquines-eines que jo explicava abans i sobre els comptadors són iguals de dolents. Bé, amb el TIEPI, que és el que tinc aquí a mà,

per exemple, des de l'any 87, en què teníem uns tiepi del voltant de 7/8, hem passat a TIEPI de 4 a 3. (*Remor de veus.*) Sí, els ho diré: el d'ENHER és 4,67; el de FECSA, 5,3, i el d'Hidrolèctrica de Catalunya, 3,7. Bé, doncs, és una millora considerable.

Hi ha una petita inflexió dolenta l'any 92, que es atribueix, bàsicament, a les obres; és a dir, quan es fan moltes obres públiques, i sobretot quan es fan moltes obres en zones urbanes, com van ser moltes les obres que es van fer per les Olimpíades, es produeixen inevitablement ruptures de canalitzacions elèctriques i, per tant, augmenta el TIEPI. Però, no, no, l'any 92 ja anem bé.

I ara, finalment, em permetrà... Això pel que fa al subministrament ordinari. Si em permet, senyor president —a la senyora diputada també se li ha arribat a encendre el llum vermell—, parlaré un moment del gran incident de l'altre dia. Gran incident de l'altre dia que ja me l'he deixat per al final, perquè tindrem una sessió informativa, senyora diputada, perquè el dia 25..., és a dir, l'incident va ser el dia 24 i el dia 25 jo vaig entrar un escrit en el Parlament demanant la sessió informativa, i no cal aprovar-la, perquè, d'acord amb el Reglament, si jo demano la sessió informativa, doncs, es fa sense que s'hagi d'aprovar en Comissió. Això ho diu el Reglament, és a dir, no és un invent meu.

En aquesta sessió entrarem en detall i, a més a més, entrarem en detall en coses que ara per ara encara no puc afirmar amb rotunditat. Però el que es perfila és el següent. El que es perfila és que cau aquell llamp, que immediatament no es produeix la interrupció, sinó que el llamp el que fa es provocar un incendi, l'incendi provoca al cap d'uns pocs minuts un curt circuit i, llavors, entra en funcionament el sistema automàtic. Perquè tot això passa en mil·lisegons, el que ve a continuació passa en mil·lisegons; no hi ha intervenció humana. La intervenció humana és en el «taratge», és a dir, la regulació dels elements de protecció; i llavors es produeix una seqüència nefasta; és a dir, que funcionen els elements de protecció, però el que sí que passa és que funcionen amb una seqüència que potser no és la que havia d'haver sigut. I això és el que estem ara investigant molt a fons.

Aquesta mala seqüència de funcionament dels sistemes de protecció fa que la pertorbació elèctrica es propagui fins a les centrals nuclears, i a les centrals nuclears, naturalment, funciona el seu sistema de protecció, que és molt delicat i molt necessari, i fa entrar les centrals en el procés de parada assegurada. Procés que és irrecuperable, precisament perquè està dissenyat així, i no es poden tornar a posar en funcionament fins al cap de passades unes hores a través d'un procediment llarg. De manera que es produeix aquesta pertorbació, que para les centrals i que ens deixa, doncs, amb 2.500 megavats desconnectats.

Pensin, a més a més, que això es produeix a través de la xarxa gestionada —i no els he acusat jo mai de res, eh?, això ha de ser una anàlisi estrictament tècnica— de Red Eléctrica Española. Bé, estem treballant en això. Vostès saben que Red Eléctrica Española gestiona el gran transport i gestiona

la producció; és el que dona les ordres de qui produeix i on es transmet l'energia.

Molt bé, i és un sistema complex. Nosaltres tenim la sensació que aquí s'haurà de treballar, per evitar incidents d'aquesta naturalesa, en el tema del «taratge», de la calibració dels elements de protecció perquè actuïn en la seqüència adequada, s'haurà de veure per què no hi van actuar i, a més a més, caldrà entrar encara en un altre tema que a mi em sembla que és aquell en què el Govern de la Generalitat pot actuar més en aquest sentit, i seria un pas endavant molt important.

Mirin, Catalunya representa el 25% del consum espanyol d'energia. Aquell dia la previsió meteorològica era una previsió meteorològica de tempestes importants a tot el territori. Sobre la gestió instantània no hi podem fer res; són mecanismes automàtics i passen en mil·lisegons, però sí respecte als criteris d'operació de la línia; és a dir, es podia —i ho dic mig interrogant, mig afirmant— haver tingut rodant les centrals tèrmiques del contorn de Barcelona, que en conjunt representen 1.000 megavats, que haurien pogut entrar en funcionament molt ràpidament si haguessin estat rodant. I això es fa de vegades. No hi estaven. Se'm pot contestar amb tota raó que aquest augment de seguretat del sistema que representa, en cas d'amenaça de tempestes importants, tenir les tèrmiques rodant augmenta el cost de l'operació. Tornem a ser en un balanç d'aquells de seguretat *versus* cost, però no seguretat cent per cent ni cost infinit. Era assumible el cost? Aquesta és una.

I aquesta és una línia de pensament que segurament ens portarà, al Govern, a demanar a Red Eléctrica Española la presència d'un delegat del Govern de la Generalitat, almenys en el centre regional. Perquè, què fa el delegat del Govern en l'operació de Red Eléctrica central, a Madrid? Què fa? Home, no acciona els interruptors; simplement, marca els criteris sota els quals s'ha d'actuar. És a dir, amenaça de tempestes importants? Hi ha tèrmiques a la zona? Doncs, tenir-les rodant. És a dir, nosaltres ens sentiríem responsables si el nostre delegat no hagués dit que es posin en funcionament les tèrmiques en seguretat. Doncs, això és el que demanarem.

I després, finalment, senyora diputada, deixi'm fer un petit comentari al tema que vostè ha esmentat d'allò dels conflictes institucionals. Miri, si el dia següent de l'incident el to hagués estat aquest to de serenitat que ens permet avui, a vostè i a mi, parlar en termes raonables, les meves paraules en relació amb els municipis i la línia de 400 quilovolts —400.000 volts, sí, sí, 400 quilovolts— des de Vandellòs fins al centre de Pierola no haurien estat interpretades com van estar interpretades.

Perquè sí que és cert que s'ha d'aprofitar qualsevol oportunitat per fer sobre els ciutadans la pedagogia que jo vaig intentar fer. Jo no volia recriminar res i, a més a més, si algú té dret a fer una reclamació, doncs, és perfectament legítim que la faci. Però el que volia dir —i ho torno a repetir— és que no podem reclamar millor servei elèctric i no saber que simultàniament amb això, en el moment que estem recla-

mant això, vol dir més línies, i que més línies volen dir, doncs, pals i cables que passen (*remor de veus*), i que en algunes zones es poden soterrar... Sí, senyor Riera, però vostè sap perfectament, i preguntí-ho a Red Eléctrica Española, que una línia de 400.000 mil volts, des de Vandellòs a Pierola, no es pot fer soterrada. Doncs, així, en aquests termes, podem parlar de les coses, i jo crec que podem millorar tot el sistema i continuar treballant perquè el servei quotidià també sigui millor.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té cinc minuts la senyora Torrent per fer la rèplica.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, volia dir en primer lloc..., agrair-li també el seu to a l'honorable conseller.

Dit això, voldria discutir alguna qüestió de les que vostè ha plantejat. No entrar en els temes tècnics, perquè, ja dic, ja en tindrem l'oportunitat en aquesta sessió de quatre hores. Però sí que m'agradaria dir al representat del Govern, a l'honorable conseller, que l'explicació que vostè ens ha donat, després que un llamp –un llamp, ja ho he dit abans– va paraitzar tota la xarxa elèctrica de Catalunya, i bé, es va quedar gairebé Catalunya apagada, això es va produir l'any 87 i aquestes solucions que vostè m'apunta, en aquest to tan amable que ha emprat amb mi, que s'estan buscant, doncs bé, si vostè es repassa el *Diari de Sessions* de l'any 87 gairebé fil per randa és el mateix, el mateix que va dir l'honorable conseller Macià Alavedra. Vull dir, miri, jo ara no crec que sigui el moment de llegir-ho, però segur que també ho té subratllat. Jo ho tinc subratllat i és gairebé el mateix. Per tant, de l'octubre del 87 al setembre 93 –sis anys, no?, si no faig malament els càlculs–, doncs, bé, és clar, ha de tenir un altre complement, aquesta explicació, perquè una mica sembla que no sigui «de rebut» dir: «Ara farem el que ja es va dir en el 87 que es faria.» És allò, fil per randa, el que es va dir i que va dir el senyor conseller Macià.

Dit això, també hi ha un tema que jo he tret, senyor conseller, i és dir: «Bé, acceptem que aquestes apagades» –no les voldríem, evidentment, no les voldríem– «es poden tornar a reproduir.» Això ho diuen les companyies, ho diu vostè... És probable, jo no hi entenc, en aquests temes, està clar, com per saber si es poden tornar a produir, però bé, també ho va dir l'honorable president de la Generalitat, que es poden tornar a produir. Doncs bé, el que ens preocupa a nosaltres, senyor conseller, és si això es pot tornar a produir, tècnicament, què fem, com ho preveiem, quins simulacres han fet per si es dóna aquesta possibilitat, quins estudis han fet, tècnics, com s'ha d'actuar des del Govern, quins plans s'han de posar en marxa per no deixar desemparada la població. Perquè amb el que es va produir –això, també ho deu saber– molts alcaldes que no estaven de vacances en aquells moments, que estaven en els seus pobles, van intentar connectar i tenir informació, van agafar el telèfon i van estar dues hores fins que no van saber notícies del que passava a Catalunya. I vostè m'ha posat l'exemple d'Europa..., jo la veritat és que ja m'ho esperava, perquè és evident que a

França se'n va la llum..., se'n va la llum a Itàlia, a Alemanya, al Canadà també, eh?, al Canadà també, i, és clar, jo el que sé d'aquests països és que quan passen coses d'aquestes hi ha un pla d'emergència preparat... (*Remor de veus*.) Sí, sí, senyor conseller, hi ha un pla d'emergència que té molt presents els municipis, els ajuntaments, perquè no es pot donar el cas que els alcaldes no sàpiguin..., perquè les línies de telèfon, senyor conseller, queden bloquejades, i la primera informació que va tenir la població de Catalunya va ser dels representants de FECSA, si no ho recordo malament. Per tant, no hi va haver una acció del Govern, en aquest sentit.

I, és clar, a mi els aspectes tècnics i tot això em preocupen o m'interessen, però des del punt de vista de resposta als ciutadans, de drets dels ciutadans, de drets dels consumidors, des d'aquest punt de vista, creiem que no es va actuar com s'havia d'actuar i nosaltres creiem que s'ha de fer un esforç perquè això no es torni a repetir. Jo li voldria anunciar que nosaltres estem estudiant la possibilitat de demanar en la moció que es pugui fer en aquest Parlament una comissió que estudiï els casos d'emergència, que puguin ser el tema de l'apagada de la llum o d'altres, com li he dit, perquè estiguem una mica més preparats, perquè en aquest sentit creiem que qui té la màxima responsabilitat en aquest país no va actuar. La cara no la van donar els representants del Govern (*remor de veus*), va ser..., quan va tornar-se a recuperar la llum van sortir uns senyors de companyies..., però una mica la impressió és que alguns de vostès potser se'n van assabentar una mica..., una mica tard, potser, amb la televisió, que va ser la que, quan es va recuperar la llum, la normalitat, va donar la notícia. Evidentment, tenen dret a fer vacances, perquè jo li he de dir que en aquells moments, el 24 d'agost, jo tampoc era a Barcelona, perquè tots tenim dret a les vacances, però, és clar, jo no personalitzo. (*Remor de veus*.) Jo personalitzo..., no personalitzo sinó que penso que el Govern ha de tenir els mecanismes preparats perquè quan es produeixi aquest fet pugui donar una resposta a la població, perquè, és clar, un comença a dubtar si les companyies ho van comunicar..., perquè, és clar, evidentment, quan es produeix, després de l'accident de Vandellòs, hi ha una mica l'obligació, per exemple, quan es produeixen temes que afecten les nuclears, s'ha d'avisar la Conselleria o el Govern, però és que nosaltres voldríem fins i tot saber a quina hora ho van comunicar les companyies i com va anar aquest creuament d'informació, per donar tranquil·litat a la població.

I aquest era només, gairebé només el sentit de la nostra interpellació en aquesta ocasió, eh!, sense renunciar a tots els altres aspectes de què crec que tindrem oportunitat de parlar. Fa estona que se m'ha encès el llum vermell, eh? (*Remor de veus*.) Hauríem de parar... La veritat és que jo tinc coses a dir i m'agradaria seguir parlant-ne. Espero que en la Comissió puguem parlar d'aquest tema. Han quedat moltes coses, però em sembla que el fet, la preocupació principal que volíem transmetre és que el Govern no està preparat o no s'ha demostrat que estava preparat per a casos d'emergència, i, per tant, la possibilitat aquesta que s'orga-

nitzi una comissió en el Parlament perquè vetlli, estudiï, amb l'ajuda dels tècnics que calgui, aquests temes, per estar més preparats a Catalunya. És per poder contribuir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, no sé per on començar, però em sembla que començaré per quines eren les preocupacions en aquell moment. La meva preocupació era donar llum a la població (*rialles*), més que donar tranquil·litat. (*Remor de veus.*) No, no..., deixant aquesta petita broma.

Jo li explicaré com em vaig assabentar de l'apagada. És molt senzill: jo visc en una comarca que no va quedar a les fosques, va ser de les poques zones de Catalunya..., bé, Girona i el Maresme, essencialment. I vostè té raó: era el mes d'agost, estàvem de vacances, jo estava en un petit poblet que es diu Òrrius i vaig decidir anar a cal barber –que és una cosa que també es fa de vegades, no?–, i vaig baixar a Mataró, al barber que vaig habitualment; em va tallar els cabells –els pocs que em queden–, vaig tornar amunt i quan arribo a casa em trobo amb una telefonada del Cap de guàrdia del meu Departament, concretament, el senyor Femenia, eh?, i em truca i em diu: «Conseller, hi ha hagut això.» I em va explicar exactament..., això devia ser potser mitja hora després que hagués passat l'incident, i em va explicar, doncs, on havia sigut l'inici, que no sabia –encara no se sap amb tota precisió com s'havia propagat–, però que les centrals nuclears havien entrat en parada segura i que en aquell moment començaven a intentar les maniobres de recuperació. Li haig de dir una cosa: l'actuació humana, després d'aquella que passen mil·lisegons –que el seu company del costat de l'escó coneix molt bé el que és el mil·lisegon: abans ell i jo treballàvem amb mil·lisegons; els d'ara treballen en microsegons o en nanosegons–, molt bé, doncs, allò que passa a continuació, que és la recuperació, allò es fa amb intervenció humana i, per tant, ja no són aquests temps tan curts; allò es va fer molt bé, és a dir, és un dels exemples de recuperació ràpida, donada la magnitud de la parada, perquè mesurat també en temps ponderat per la potència van ser, em sembla, dues hores i vint-i-dos minuts, o una cosa d'aquest tipus. Ponderat per la potència vol dir que un quilovat de potència parat durant vint-i-quatre hores compta igual que vint-i-quatre quilovats parats durant una hora, eh?, però el temps mitjà de parada ponderat per la potència van ser dues hores i vint minuts, tal com li dic, o dues hores i vint-i-dos minuts.

Per tant, estàvem sobre el tema, però la nostra prioritat, la del Departament d'Indústria, la prioritat del Departament d'Indústria va ser supervisar que la recuperació es produís en el menor temps possible. I deixi'm dir-li una cosa: hi ha hagut tota una sèrie d'instal·lacions clau a Catalunya que han funcionat perfectament els seus sistemes: per exemple, a la Vall d'Hebron, que és la ciutat sanitària més important..., de les més importants del sud d'Europa, va funcionar

meravellosament bé el sistema de cogeneració, és a dir, es va desconnectar de la línia i va continuar funcionant sense cap dificultat. I això és una cosa que potser en instal·lacions clau s'hauria de prodigar més, perquè, hi insisteixo, no serem capaços d'evitar que cada ics anys es produeixi un incident de naturalesa similar, perquè passa en els països que són molt més avançats que nosaltres en tema de xarxa elèctrica, i com que la complexitat augmenta el risc..., pensi que aquests incidents que li he citat, com el nostre també, es propaga el seu efecte per tota la xarxa europea. És a dir, la manera d'aconseguir aquesta informació és anar revisant les petges d'aquests incidents i llavors demanar la informació corresponent; tot està interconnectat, i, per tant, és més vulnerable que quan cada poble tenia la seva fàbrica de corrent.

Molt bé. Vostè ha tret una altra qüestió, que és el que es va fer des de l'any 87. Miri, l'any 87..., la música sona igual, però la lletra no, perquè resulta que la lletra és... –són qüestions tècniques i vostè diu que no en vol parlar–, però, concretament, de les conclusions de l'accident de l'any 87 es van treure les següents conclusions: reforçament de les centrals receptores de l'entorn de Barcelona –concretament, la de Pierola i em sembla que la de Rubí–; segon, reforçament i tancament d'un anell a la ciutat de Barcelona, que s'ha completat i tancat, i, tercer, precisament la construcció de la línia de 400.000 volts de... Sí, senyora, de l'any 87, eh?, i resulta que està acabada l'estació receptora, que està substancialment feta la línia, i jo torno a insistir que, home, potser seria bo que entre tots miréssim d'agilitar, preservant els drets que tenen els ciutadans de protestar, de demanar no sé què, però d'agilitar aquests processos. Perquè que una línia absolutament necessària, decidida després de l'incident del 87, a hores d'ara no pugui estar en funcionament perquè..., doncs, per això..., doncs, molt bé. Doncs, miri, tenim un sistema menys robust, elèctricament parlant, precisament per això.

Bé, i em sembla que he tocat els temes que vostè posava de manifest. Jo continuo pensant que l'obligació del Departament d'Indústria, més que de tranquil·litzar, s'havia d'ocupar de donar llum, que és el que vam fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'abocadors de residus sòlids

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política d'abocadors de residus sòlids, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

(*Remor de veus.*)

Silenci!

El Sr. GIMENO: Senyores diputades, senyors diputats, faria un incís, ja que la gent està parlant de la llum, per recordar al senyor conseller que algunes comarques, amplis territoris de Catalunya, vam estar més de quatre hores i mitja a les fosques, eh? (*remor de veus*), i alguns no estàvem de

vacances, sinó que estàvem en plenes festes majors i ens vam haver d'inventar el sistema de passar les festes sense llum...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a la qüestió. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Anant a la qüestió, la interpellació que volem substanciar en aquests moments parla sobre la problemàtica dels abocadors de residus sòlids, una interpellació que vam plantejar abans de la Llei, de la Llei reguladora de residus, aprovada per aquest Parlament el passat 30 de juny, però que no ha perdut en absolut actualitat, sinó que crec que, fins i tot, per les últimes informacions o les últimes notícies aparegudes als mitjans de comunicació, podríem dir que la problemàtica sobre els abocadors segueix essent plenament viva en la societat catalana.

Vull recordar que l'objecte d'aquesta Llei que vam aprovar recentment era, precisament, regular la gestió dels residus sòlids a Catalunya, i que entre les prioritats del programa general establert a l'article 6 es parla de promoure la minimització, la recollida selectiva i la valorització, com a objectius prioritaris del Govern. És a dir, el 30 de juny aprovàvem una llei que avançava en la formulació teòrica dels objectius del Govern. Del que vull precisament parlar és de l'adequació d'aquests objectius al que és la pràctica, o al que, si més no, ha estat la pràctica fins ara. Tant de bo que aquesta teoria que vam aprovar el 30 de juny es posi ràpidament en pràctica, perquè la pràctica és que durant aquests anys últims, el Govern, d'una forma ostensible o d'una forma discreta, ha promogut, ha autoritzat i ha consentit actuacions irregulars, en les quals es pot demostrar la negligència del Govern, el desinterès, potser la incapacitat i, algunes vegades, fins i tot, la connivència amb aquestes actuacions irregulars.

I vull parlar d'alguns fets molt concrets. A principis d'estiu es parlava d'aquells bidons abandonats que un dia sí i l'altre també anaven apareixent per diversos llocs. Però no fa molt la premsa ens alertava d'un abocador, l'abocador més gran de residus industrials a Catalunya, que estava ubicat a una antiga empresa del Prat de Llobregat: em refereixo a aquest abocador amb més de cinc-centes tones de productes, que estava en una antiga incineradora. Buscant la història, resulta que aquesta incineradora, que el nom de l'empresa era Tecresin, tenia una autorització de la Comissió d'Indústries i Activitats Classificades de Barcelona per a fer una incineració de residus inerts, de residus domèstics, i que quan era prou ostensible la desviació de l'ús d'aquesta empresa, va haver de ser l'Ajuntament qui l'any 90, el gener de l'any 90, precintés les instal·lacions. Òbviament, que precintés les instal·lacions vol dir que prohibís la continuació d'una funció per a la qual no estava autoritzada aquella empresa i que quedessin dipositades allí més de set-centes tones de residus. Aquest Ajuntament, l'Ajuntament del Prat, comunicava a l'abril a la Junta de Residus el fet del precintatge d'aquesta empresa i li demanava que actués com a administració responsable.

Parlem del mes d'abril de l'any 90, som al mes de setembre de l'any 93; és a dir, han passat pràcticament tres anys i mig, en els quals la Junta de Residus ha rebut diverses comunicacions escrites i orals, demanant, per part de l'Ajuntament, que s'actués allà. I òbviament s'ha actuat, s'ha actuat, i fins i tot es diu que hi ha un trenta per cent, de les més de set-centes tones que hi havia allà, que han estat retornades als seus propietaris inicials, és a dir, a les empreses que havien portat els productes allà. Però el que tenim clar és que encara no sabem, no s'ha fet més que un mostreig genèric o alguns mostreigs genèrics, no sabem quin és el contingut dels productes que hi ha allà i que, quan va sortir el tema, el que sí que van saber dir, per part de diversos membres de la Junta de Residus, és que no hi havia perillositat, no hi havia excessiva perillositat, no s'havien produït més complicacions, que s'estava fent el projecte per netejar i que a partir d'ara sí que ha sortit ja una primera fase d'actuació en aquella empresa, tres anys i mig després que l'Ajuntament demanés a la Generalitat que actués. Pràcticament els mateixos dies surt a Òdena, a la comarca de l'Anoia, que apareix un abocador de productes farmacèutics, nou bidons d'uns dos-cents litres cada un, que estaven llençats a una vora de la carretera i que, posteriorment, els mateixos tècnics de la Junta de Residus diuen que al costat hi ha un magatzem de productes farmacèutics presumiblement de la mateixa empresa. No hem aclarit si estava autoritzat o no estava autoritzat i, suposant que estigués autoritzat, si estava autoritzat per a aquests tipus de productes. Molt ens temem que no. Són dues mostres de poca agilitat, de poc interès a controlar els residus, industrials o no industrials, que hi ha a Catalunya.

Jo recordo que en una interpellació fa uns tres anys sobre el tema dels abocadors, el conseller de Política Territorial em plantejava, quan encara no existia la Conselleria de Medi Ambient, em deia que el problema dels residus estava molt ben resolt o estava en vies de resoldre's i que la majoria de comarques ja estaven en un procés en què pràcticament tots els residus urbans, tots els residus municipals, podríem dir, segons la nova normativa, estaven en un procés de control. Jo diria que això no és cert encara; les dades que ell em donava diria que avui encara no són vàlides, i el que sí que podem dir és que sí que hi ha una major eficàcia per part de la Generalitat en la promoció de nous abocadors, és a dir, en la implantació de nous abocadors al territori. Però els dubtes que tenim són: s'apliquen, en aquests nous abocadors, criteris de racionalitat quan n'estudiem la implantació?; es fa vigilància dels abocadors per veure si funcionen correctament i es llença realment el que diuen que s'ha de llençar?; es té en compte, s'ha tingut en compte la política de minimització i de valorització? Hi ha diverses preguntes que per raons de temps no en faré esment, però d'intentar controlar diversos abocadors, diverses plantes d'aquestes, que he fet a diversos llocs de Catalunya, i les respostes, la major part, són prou ambigües.

Però vull referir-me a dues qüestions concretes. Una, de nous abocadors i l'altra, d'un abocador que ja fa temps que

funciona. Nous abocadors: les comarques del Montsià i el Baix Ebre no tenen abocadors i s'està en aquests moments fent un estudi d'implantació d'abocadors comarcals. En principi estaria molt bé. Resulta que es preveu per a una població de cinquanta mil habitants del Montsià i d'uns seixanta i tants mil del Baix Ebre dos abocadors diferenciats, completament al marge l'un de l'altre, cap vinculació i que, casualment, per allò dels criteris de la racionalitat, estan a una distància, si es confirmen els dos emplaçaments, d'uns sis o set quilòmetres. És a dir, que tindrem dos abocadors ubicats a sis o set quilòmetres. I en aquests abocadors, almenys el que ja està el projecte redactat, el del Montsià, no consta en absolut cap vinculació amb el Baix Ebre i no consta, excepte algun petit detall però que no preveu en un futur una actuació, cap planta de tractament, cap planta de reciclatge, cap planta de valorització. Hi ha un dibuixet, però pràcticament no en parla, i fins i tot a les perspectives no parla, a les perspectives d'evolució d'abocaments no parla de la política de minimització i de valorització. Pensem que està fet amb l'esperit anterior a la Llei i no sé si es pensa modificar el projecte d'acord amb el nou esperit.

I l'altre exemple seria l'abocador de Santa Maria de Palautordera, un petit abocador que en principi havia de servir per a cinc o sis poblacions i per a un volum molt reduït de brossa, que tenia uns setanta, vuitanta mil metres cúbics de capacitat i que l'any passat van començar les gestions per fer-ne un... eufemísticament el projecte diu «un arranjament i millora» del dipòsit controlat de residus sòlids a la capçalera de les valls, però un arranjament que significa multiplicar aproximadament per deu la capacitat inicial, jo diria que pràcticament és un abocador nou i és un abocador prou diferenciat de l'inicial.

Aquí vull comentar que... el que abans comentàvem d'escàs interès o de negligència, aquí sí que podem dir que hi ha hagut extraordinària diligència per part del Govern de la Generalitat a facilitar aquest nou abocador. La Comissió Provincial d'Urbanisme de Barcelona fa una autorització, l'autorització urbanística, el 27 de maig del 92, abans d'acabar els quinze dies d'informació pública i ho justifiquen, en respostes donades a aquest diputat, perquè urgia la prompta resolució del tema, no es podien esperar que s'acabessin els trenta, els quinze dies de termini d'informació pública, i no podien esperar del 27 de maig fins al 17 de juny, que era la propera reunió de la Comissió Provincial d'Urbanisme. Se li comunica al propietari, al promotor, Neteges Prat, l'1 de juny –el termini d'exposició s'acabava el 30 de maig– i l'1 de juny ja comuniquen, la Comissió Provincial, a l'Ajuntament que s'havia ja aprovat la autorització aquesta. Posteriorment, la Comissió d'Indústria i d'Activitats Classificades de Barcelona informa favorablement l'activitat el 23 de juliol i el mateix 23 de juliol al matí –suposo que deuria ser al matí– ho notifica a l'Ajuntament, perquè l'Ajuntament rep aquesta autorització el 24 de juliol i l'Ajuntament ja concedeix la llicència al propietari el 28 de juliol. Vull dir, les coses van molt ràpid quan interessa que vagin ràpid. Si diem que aquí hi havia interessos o hi han interessos de

regidors i d'ex-alts càrrecs de la Generalitat, cal dir que sí que s'ha actuat amb una celeritat que no és pròpia –que no és pròpia– de l'Administració i que, en tot cas, m'agradaria que se'm digués per què urgia la prompta resolució del tema en una resolució motivada que se'n fa en una resposta parlamentària.

En definitiva, se li concedeix una autorització a aquest abocador quan hi ha un estudi d'impacte ambiental amb molts de dubtes, quan no es parla de lixivats i que no preocupa, sembla, el problema dels lixivats d'aquest abocador, quan no està resolt el tema i se'ns diu que com que són connexions entre empreses privades la depuradora de can Guinyal, d'una empresa que hi ha allí a la vora, que la Generalitat no s'hi posa. En definitiva, el que voldríem saber és: preocupa el control dels residus al Govern?; existeix un compromís de regular el funcionament dels abocadors, tal com diuen, sense fixar temps, els articles 5 i els articles 31 de la recent Llei aprovada?; tenim clar des del Govern, està clar que hi han noves instal·lacions a ubicar i que la prioritat no són els abocadors, sinó que la prioritat és el que dèiem de la valorització, de la recollida selectiva i del tractament i el reciclatge?; aquesta regulació d'abocadors tindrà efectes retroactius i afectarà tots els que es facin abans d'aquest nou Reglament? En definitiva, el que voldríem saber és quina és la política del Govern respecte als abocadors, quina és la política del Govern respecte a posar en pràctica aquesta Llei que vam aprovar i que sí que és nova, però que hauríem de veure si afecta, també, la política anterior.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, diputat senyor Gimeno, realment no deixa respirar, perquè acabem d'aprovar la Llei, senyor Gimeno, i ja em demana l'adequació a la pràctica, però s'està fent.

La política d'abocadors, de residus sòlids s'ha de referir, com és lògic, necessàriament a la Llei reguladora que van aprovar i que vostè ha citat. La Llei reguladora que, a més, està..., s'informa, també, i parteix del cinquè programa. Evidentment, en la Llei hi ha com a prioritari la minimització del volum de residus, la valorització dels residus generats i la disposició controlada dels rebuigs. En definitiva, tot allò que és recuperable i valoritzable, és a dir, tot allò que no sigui rebuig no podrà anar a una planta de disposició controlada. Aquest és un principi. Això no vol dir que no es facin abocadors; se n'han de fer, perquè, entre d'altres coses, si no fem abocadors, no podem clausurar tots els altres que hi ha, i això no vol dir que d'immediat es pugui portar tot a terme, perquè la mateixa Llei, amb una esmena d'Iniciativa per Catalunya que va ser acceptada, admet que en determinades circumstàncies pugui haver-hi una temporalitat, una transició. Els abocadors de residus sòlids participen, doncs, en aquesta tercera etapa de la gestió, que és la disposició dels rebuigs, controlada.

La política de la Generalitat en aquest terreny té els següents objectius: la integració de les actuacions en el camp dels abocadors d'un sistema integral, d'una gestió integral, que inclogui la recollida selectiva, el reciclatge, el tractament dels materials inerts, la clausura d'abocadors incontrolats, etcètera. Dos: la consideració de la comarca com a unitat bàsica de gestió; en això estem també en la línia del cinquè programa. El cinquè programa parla de principi d'autosuficiència i proximitat, de mínims desplaçaments. Aquesta consideració de la comarca com a unitat bàsica, unitat bàsica, a més, a la qual la gent se sent pertanyent –aquest..., crec que és poc qüestionable aquesta pertinença a una comarca–, el que permet és el foment de l'atribució de responsabilitats als consells comarcals en la gestió de residus, encara que correspongui finalment als ajuntaments atorgar-les en el marc del programa d'acció comarcal, evidentment. I aquesta gestió o consideració de la comarca el que permet és una autarquia comarcal pel que fa als residus sòlids d'origen municipal.

I aquí jo penso que també és un moment de comentar aquest tema que ja alguna altra vegada també el diputat ha presentat, del problema del Baix Ebre i del Montsià. Pensem que cinquanta mil tones/any, com és al Montsià, és prou important per tenir un tractament en la zona... –cinquanta mil tones..., suposo..., deu estar incloses, no ho sé, vull dir..., (*remor de veus*) setze mil, bé. En qualsevol cas, el tema de la producció de compost, per exemple, és un tema que no està necessàriament relacionat amb el volum, el sistema compost que preveiem és un sistema, doncs, simple, i, a més, és adequable a diferents mides i producció anual de residus. Però en aquest cas el que..., allò que és important és, en molts casos, que es produeixi una recollida comarcal; recollida comarcal perquè moltes poblacions potser, per economia d'escala, no els permet tenir uns vehicles especialitzats, no els permet tenir uns sistemes d'aquesta recollida selectiva, la qual està promovent la nova Llei. Aleshores, el sistema comarcal pensem que de per si és una organització que es defensa en tenir la gestió dels residus sòlids municipals. Aquesta és la raó per la qual, doncs, pot tenir i ha de tenir, al nostre entendre, el Montsià el seu sistema, el Baix Ebre el seu sistema.

Un altre punt, quant a la política de residus sòlids, és la corresponsabilització de la Generalitat mitjançant la creació, si escau, de consorcis entre la mateixa Generalitat, el Departament, el consell comarcal i els ajuntaments, si cal, per a la gestió dels abocadors. Complementàriament, la Generalitat presta cooperació econòmica i tècnica als ens locals. Aquesta presència en els consorcis comarcals per a la gestió dels residus, el que dóna, també, és un escreix de presència en el control i un ajut als consells comarcals i als ajuntaments en aquest sentit.

Altres temes que penso que és important també d'aquesta actuació comarcal, d'aquesta gestió i de la mateixa política de residus sòlids de la Generalitat, del Govern de Catalunya, és la superació dels recels d'alguns sectors de la població respecte als equipaments mediambientals, mitjançant comis-

sions de seguiment, mitjançant aquesta participació generalitzada, doncs, dels alcaldes que formen part d'un consell comarcal, i penso que això, a més, s'està superant positivament justament amb la política que –i és també un objectiu polític– aquestes instal·lacions corresponguin al sector públic, com és el cas, doncs, dels consells comarcals. Penso que l'acceptació del ciutadà en aquest cas és molt més generalitzada. Això no vol dir –i entro a tocar un dels temes que vostè ha tractat– que també el sector privat pot –perquè la llei ho permet i perquè, doncs, és correcte també el sistema– construir un abocador, com és el cas de Santa Maria de Palautordera. En aquest cas és privat.

Ha semblat que li dolia que hi hagués hagut diligència. Intentem que hi hagi diligència sempre, en les nostres actuacions, senyor Gimeno; intentem que n'hi hagi sempre. I jo penso que hi és. Per tant, no faria aquesta valoració que només hi ha hagut diligència en aquest abocador: hi ha diligència en tot el que es pot. En aquest cas, doncs, segurament tots els papers estaven prou en ordre perquè el tràmit hagués estat normal.

Hi ha un altre tema que el senyor Gimeno ha tocat, que són els temes que s'han anat produint recentment des de l'aprovació d'aquesta Llei. Un és el tema de Tecresin; l'altre són, doncs, els famosos bidons; l'altre és del d'Òdena... Evidentment, episodis d'abandonament de residus, malauradament, se n'estan produint. Moltes vegades perquè els mateixos productors els abandonen per no haver de pagar. En aquest moment els productes dels bidons o els productes de Tecresin, o els productes d'això d'Òdena, hi ha instal·lacions a Catalunya per poder-ho tractar. Per tant, no és un tema de manca d'instal·lacions: hi ha instal·lacions. El major control d'aquests abocaments, jo penso que d'una manera progressiva s'anirà produint, però el que li vull dir és que, en el cas, concretament, de Tecresin, que és un tema –com vostè ha assenyalat–, un tema vell, ha seguit tot un procés, però ha seguit també en aquest procés –que ha sigut llarg–, hi ha hagut també un control. El control que aquells bidons situats allí, que s'han anat vigilant i que s'ha anat comprovant si afectaven o no l'aquífer, en aquest sentit puc assegurar-li que aquesta afectació –almenys a partir de les anàlisis que hem anat tenint– no es produeix.

Des d'un primer moment, en el cas de Tecresin, es va buscar quins eren els propietaris d'aquella instal·lació i quins eren els propietaris dels residus que s'hi van abandonar. Es van buscar; molts d'ells havien desaparegut; altres, en els bidons no hi havia referència. Com vostè molt bé diu, una part d'aquests productes ja van anar a parar als seus productors, als fabricants d'aquells bidons, i molts altres, doncs, no hi havia possibilitat d'exigir aquesta responsabilitat d'una manera àgil. I amb això li vull dir que, justament, si ara hem pogut començar a actuar ha sigut perquè la nova Llei que va aprovar aquest Parlament ens permet actuar amb molta més celeritat. Molta més celeritat des d'un punt de vista administratiu, però també més celeritat i més claredat respecte a les responsabilitats que la mateixa Llei assigna als terrenys on s'hagin abandonat residus.

Per tant, el que sí que, per altra banda, també li vull dir és que des de feia temps –juntament amb l'Ajuntament del Prat– s'havia fins i tot arribat a una possibilitat d'atorgar una subvenció a l'Ajuntament; després, aquest tema, doncs, per raons administratives, va ser més difícil, i abans de l'estiu ja estàvem..., ja s'havia aconseguit –a través dels Mossos d'Esquadra– localitzar alguns dels responsables, i estaven citats per poder fer-se càrrec dels costos d'aquesta eliminació, perquè ara, en aquest moment i d'acord amb la nova Llei, el que sí que s'ha fet és prendre subsidiàriament per compte de la Junta de Residus el tractament d'aquests residus, que seran repercutits, per la via que sigui –per la via civil i, en el cas que la Fiscalia ho considerés, per la via penal–, per la via que sigui seran repercutits en els seus antics propietaris.

Penso que amb això, senyor Gimeno, a grans trets –i perquè tenim ja el llumet vermell– he respost les seves inquietuds respecte als residus sòlids trobats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer la rèplica el senyor Gimeno, atenent-se al temps reglamentari.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president, ho procurarem.

El Sr. PRESIDENT: No ho procuri, no, faci-ho.

El Sr. GIMENO: Senyor conseller, sempre és més fàcil dir el que pensem fer que justificar el que es fa, i és obvi que dir que intentarem fer complir la llei –també intentarà fer complir la llei el Govern– i dir que hi ha uns objectius i que hi ha una sèrie de projectes d'actuació és més fàcil que no justificar algunes de les actuacions fetes.

Em referiré primer a unes respostes concretes. M'ha semblat que, tot i compartir el fet aquest que la unitat bàsica d'actuació sobre el tractament o sobre el control de residus sigui la comarca, i quan hi han comarques poc poblades, quan hi han comarques molt poblades, quan hi han comarques que al costat de la seva comarca tenen una comarca que geomorfològicament és molt similar a la seva, i que per tant seria fàcil buscar agrupacions de comarques –és el mateix cas del Montsià-Baix Ebre, que, per la seva estructuració, hi ha un riu que el parteix, però hi han els suficients ponts com perquè al nord de l'Ebre i al sud de l'Ebre hi hagin facilitats de comunicació entre totes dues–, l'autarquia podria ser compartida i, en tot cas, dic, seria més racional no fer dos abocadors, però sí fer una sola planta de tractament.

El que no sé és si farem també dues plantes de tractament perquè l'autarquia comarcal fa que sigui més rendible fer dues plantes de tractament per a les 16.000 tones –16.746 tones– en què actualment es xifra la producció del Montsià i unes vint o vint i escaig que puguin ser les del Baix Ebre.

En definitiva, crec que la racionalitat ha de privar sobre el concepte inicial d'unitat bàsica de comarca, perquè les comarques que tinguin 6.000 o 12.000 habitants també han de buscar una solució pròpia i unicomarcal?, o potser per necessitats s'hauran d'agrupar?

Una altra qüestió: no em dol –a Iniciativa no li dol– que el Govern actuï amb diligència, actuï amb celeritat i actuï amb eficàcia. El que ens dol és que sigui per a segons qui. I quan he dit que «segons qui», vostè sap que al darrere del nou abocador, de l'ampliació de l'abocador –d'aquella definició que en dèiem, no «nou», sinó que en dèiem això, «arranjament i millora», que pràcticament és un projecte completament nou–, hi hagin persones que han tingut una gran influència dins el Govern perquè eren alts càrrecs d'aquest Govern de la Generalitat. Vull dir, per a ells, molt bé, però per a Tecresin, també.

I a mi no em serveix dir que, com que no teníem la Llei, no podíem actuar diligentment, i ara hi actuarem, i que s'ha fet alguna cosa. S'han fet sis mesos de vigilància, s'han fet algunes anàlisis, s'ha fet alguna passada per allà per veure si hi havia –evidentment– efectes sobre el medi ambient en aquell territori, però no s'ha fet un estudi seriós ni del que hi ha, perquè la primera fase, la primera fase que ha sortit ara a informació pública, la primera fase d'eliminació és per a classificació de residus. Per tant, vol dir que no hem avançat molt encara. En tres anys i mig, evidentment, de celeritat i diligència, poca.

I una altra cosa que diria jo, que tampoc no en tenen gaire costum, el Departament i el Govern, que és dir: si a Tecresin hi havien uns responsables, perquè és obvi que hi havien uns responsables, hi havia el que feia l'activitat il·legal i els que portaven l'activitat il·legal, els que portaven els productes il·legals. Jo he de dir, fins i tot, que tinc informacions que, possiblement indirectament, el mateix Govern de la Generalitat induïa empreses a portar productes a la incineradora de Tecresin perquè era una planta que la tenien allà a la vora, i mentre no hi hagin queixes és una forma d'anar eliminant productes. Això és difícilment demostrable, perquè és clar que no hi han documents, però tenim bastants evidències que hi havia aquesta situació.

Tampoc no hi ha gaire diligència en les plantes de tractament de Vilafranca, en la incineradora de Malla, en altres instal·lacions que una cosa és autoritzar-les, i l'altra és controlar-les, i l'altra és, quan hi han irregularitats, demanar-ne responsabilitats. Quantes vegades s'han demanat responsabilitats? Quantes vegades s'ha intentat buscar culpables i quantes vegades no s'ha carregat en els pressupostos públics, com serà el que ara ens costarà resoldre el *follón* de Tecresin?

Llavors, el que ens preocupa és, a partir d'ara, amb la nova Llei o sense la nova Llei, hi ha realment la voluntat de redreçar la situació? Els nous abocadors, que no hem dit que no n'hi han d'haver perquè és obvi que n'hi ha d'haver algun, però no aquesta tercera fase ha d'anar davant de la primera i de la segona, i pareix que estem impulsant la tercera fase, la dels abocadors, sense la primera i la segona. I no hi han abocadors vàlids i no hi han plantes de tractament vàlides si no hi ha recollida prèvia vàlida. I d'això encara estem molt lluny. I no hi han plantes de valorització, de reciclatge i de tractament. Farem aquesta regulació perquè les noves instal·lacions compleixin la normativa? Farem aquesta regu-

lació dels abocadors de l'article 31 de la nova Llei quan haurem fet les instal·lacions dels nous abocadors? Els nous abocadors fets abans o després de la regulació, s'hauran d'adequar tots a aquesta regulació? Buscarem criteris de racionalitat a l'hora de fer la implantació? Farem que els nous projectes s'adaptin a la nova Llei i es plantegin també quan fan anàlisis objectives, no com fa el projecte del Montsià, que diu: «Fem una avaluació amb un criteri» –crec recordar que diu– «com una decisió arbitrària; diem que l'increment de la producció serà tant i serà tant.» No hem de buscar decisions arbitràries, sinó objectius del Govern, minimització, valorització i prospecció de nous residus en un moment determinat. Intentarem que els projectes siguin coherents? Promourem, realment, la recollida selectiva, el reciclatge i la recuperació previs a aquests abocaments? O primer farem el negoci dels abocadors i després ja veurem si apliquem la resta de política? Això és el que voldria que em clarifiqués en aquesta segona intervenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, evidentment, el que demana el senyor Gimeno és si des del Govern hi ha la voluntat d'aplicar la Llei. Evidentment, és que sí, senyor Gimeno. I s'està avançant no solament en els abocadors, s'està avançant en el subministrament de contenidors. En aquest moment crec que ja estem aproximadament a més del 50% dels contenidors que ens fan falta a Catalunya...

No es tracta tant de redreçar la situació, sinó d'anar adequant la situació a la nova Llei. I li vull dir que la presència i la vigilància en tots els abocadors i en totes les instal·lacions que s'estan fent, doncs, existeix. En alguns casos, com és el cas de Vilafranca, que vostè diu, existeix des de fa ja un any tota una sèrie d'iniciatives –en aquest moment no acaben de quallar– amb la mancomunitat del Garraf i el Penedès per buscar aquest nou emplaçament per a la planta de compostatge, que la de Vilafranca comença a estar superada; superada en la seva capacitat. Aquest és un dels problemes, perquè el compostatge no té per què afectar els ciutadans. El que passa és que se n'hi ha anat afegint més quantitat de la que la mateixa planta podia absorbir.

Però s'està en aquest moment en la recerca d'un nou emplaçament, però no és, en definitiva, per cap altra raó sinó, conjuntament amb les administracions –en aquest cas, doncs, Mancomunitat, Administració local–, per buscar la millor solució per a l'assumpte.

Estigui segur, senyor Gimeno, que la política del Govern és tirar endavant la nova Llei amb totes les reglamentacions i amb totes les decisions que facin falta.

Moltès gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a les quatre d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Treball.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar l'ordre del dia, demano l'assentiment del Ple per modificar l'ordre del dia en el sentit que quedi posposada la interpellació que constituïa el punt vuitè de l'ordre del dia. (Pausa.) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector sanitari privat

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el sector sanitari privat, presentada pel diputat senyor Daniel Font, que té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. El motiu d'haver pensat en aquesta interpellació és el de tractar sobre un tema que recentment torna a aparèixer amb una certa assiduïtat als mitjans de comunicació i en diferents mitjans escrits, que és el de la privatització. El de la privatització referida al sector sanitari i, per tant, sobre les característiques que ha de tenir el sector privat, que existeix en el món sanitari, i la seva relació amb el sistema sanitari públic. Aquest és un tema que fa referència als principis; per tant, és una interpellació sobre principis, bàsicament. No era la intenció nostra tractar aquí cap crisi existent en matèria d'institucions de caràcter privat, que en aquests moments poden passar per moments difícils, com poden ser l'Aliança, l'Hospital General, etcètera, però sí la de reiterar –a propòsit d'aquestes situacions que es donen i d'aquestes publicacions que es fan– una qüestió de principis sobre aquest punt, que ens sembla que té una certa utilitat establir aquí en forma de diàleg amb el conseller de Sanitat.

Per tant, es tractaria de saber la posició del Govern sobre aquests punts, partint de la idea que les lleis vigents actualment –bàsicament la d'ordenació sanitària i general de sanitat– estableixen un model definit sobre la base d'una concepció de la sanitat que és la que en aquests moments hem implementat en el conjunt del país.

En aquests mitjans s'ha tornat a parlar de privatització referida a sanitat, ressuscitant, doncs, una vella polèmica –que alguns consideràvem superada, que es va produir potser fa deu o quinze anys a Catalunya– sobre sanitat pública o privada, però que ara torna a ressorgir.

Justament a partir d'un moment es planteja això, quan la sanitat pública inicia línies de reforma i té una emergència, una situació d'urgència important en relació amb un tema

que afecta tothom, també, que és el control del seu cost. I arran d'aquesta situació aquests agents socials —és a dir, empreses asseguradores, mutualitats, clíniques i diferents persones que escriuen— interpreten que la sortida última d'aquests processos de reforma de la sanitat i major racionalitat han d'apuntar a la privatització última del sector sanitari. És a dir, a la instauració d'un sistema de mercat en el sector sanitari, en el qual el sector públic intervé com un agent més. Això és el que consideren. Aquesta concepció ha començat també a prendre cos en el si d'alguns partits polítics que a les darreres eleccions legislatives van començar a plantejar el tema amb una certa formalitat.

Es troben indicacions inequívokes en aquesta línia; per exemple, en el programa del Partit Popular, i algun indicatiu, també, en el programa de Convergència i Unió, com ara els comentaré.

La intenció, doncs, de la interpellació és aclarir això: qüestionar aquestes indicacions i expressions que es van donant, i reafirmar el criteri legal del marc legal existent, recollit a les lleis vigents, sobre el caràcter universal, públic i gratuït del sistema sanitari de Catalunya.

Els principis que han regit el sistema sanitari i el marc legal existent, a mesura que s'han anat configurant els sistemes sanitaris a Europa i particularment el nostre, a Catalunya, i en el conjunt espanyol que existeix, jo crec que han estat bàsicament tres, que els diré ràpidament. El primer, el caràcter d'universalitat. És a dir, hem pensat en una sanitat per a tothom, especialment per a les persones més desfavorides, en igualtat de condicions, sigui quin sigui el nivell de renda —és a dir, universalitat—, igual per a tothom, amb la mateixa qualitat per a tothom. Vam pensar, i s'ha anat consolidant un criteri de sanitat gratuïta, amb les matisacions que es vulguin —perquè aquí hi caben matisacions—, però gratuïta. És a dir, qualsevol malaltia que es tingui, es té la garantia que els poders públics hi intervenen, i es dona un tractament a aquell senyor, sigui la malaltia que sigui, sigui una grip, una intervenció quirúrgica, sigui un càncer, sigui un trasplantament. És a dir, sempre que estigui indicat es garanteix una intervenció davant la persona afectada; per tant, caràcter gratuït, amb les limitacions que siguin, com deia, i el caràcter públic dels serveis sanitaris. Els poders públics garanteixen aquest servei a la població i concreten una de les funcions redistributives d'això que s'ha dit històricament l'estat social, l'estat de benestar. Aquests són els criteris que regeixen en el marc legal i els criteris de la sanitat pública del nostre país.

El que s'ha aconseguit sobre la base d'aquests criteris els darrers anys ha estat molt. Certament, els països que han implementat sistemes sanitaris d'aquest estil, doncs, han aconseguit uns alts nivells de consecucions en aquest terreny. Per exemple, en el nostre país, darrerament, els últims anys, hem ultimat aquest criteri d'universalitat establint una ampliació, a Catalunya i a Espanya de la cobertura sanitària a tota la població, que ha suposat alguns milions més de persones que gaudeixen ara d'assistència sanitària; ha comportat modernitzar equips, inversions, capitalització d'hos-

pitals..., no hi ha un tracte diferencial; és a dir, totes les persones, tinguin el nivell de renda que tinguin, o procedeixin d'on procedixin, tenen el mateix tractament, no es tracta millor uns que els altres; hi ha hagut una lluita efectiva en els barems de salut pública: estem més bons ara que fa uns anys, tenim més salut, i hi ha la garantia d'intervenció dels poders públics, com deia, quan es donen aquestes situacions de malaltia, especialment en les edats avançades. Tots els indicadors de salut sembla que milloren comparativament; en aquest sentit, no és només un mèrit del sistema sanitari, sinó del conjunt de serveis públics, segurament, i dels hàbits de la població. La sanitat de Catalunya és semblant a la dels països de l'entorn, i ningú recorda ja els estralls de les velles malalties que de vegades tenien el seu impacte a Catalunya, com la meningitis, la diftèria, la grip, la tuberculosi, etcètera. Encara que, de tuberculosi, en tenim una punta, ara, però certament són situacions que s'han donat de gran mortalitat en el passat, que avui ja ens n'hem oblidat. A tot això ha contribuït el sistema sanitari sobre la base d'aquests criteris, de projectar-se sobre tothom i de donar assistència a tothom.

Ara bé, s'han generat, també, unes deficiències, unes distorsions, un increment de la demanda, també, algunes distorsions, i certament en el terreny assistencial i econòmic, doncs, hi ha unes deficiències. Per exemple, en el terreny ambulatori, dit sigui de passada, a Catalunya seguim retardats, i això ja hi haurà ocasió de plantejar-li, senyor conseller, però estem en aquests moments en flagrant incompliment de la Llei d'ordenació sanitària en matèria de consecució de la reforma d'atenció primària.

Estem en flagrant incompliment; hi ha unes deficiències —sigui per voluntat política, per resistències, pel que sigui, però hi són— als blocs quirúrgics dels hospitals, al tracte amb la gent, a l'atenció de les edats avançades... Tot això requereix una reforma, requereix treballar-hi, i també en el terreny econòmic hi ha el gran repte, el gran repte, que és guanyar la batalla dels costos, i això no és un problema exclusivament català; és un problema a escala europea de tots aquells països que han fet serveis d'aquestes característiques. Ha arribat un moment que ha començat a expandir-se —la demanda és il·limitada—, i per tant, s'ha de fer la batalla dels costos, perquè no es pot pagar. Certament. Tot això són coses que s'han de fer. Cal dir que aquests dèficits s'han posat en especial evidència els darrers anys i que això ha comportat que aquest sistema sanitari públic, universal i gratuït per a alguns hagi començat a ser qüestionat.

Avui podem dir que la concepció d'aquest sistema sanitari no és unànime; havia estat unànime molts anys, avui comença a no ser unànime, i darrerament l'han qüestionat no solament agents socials, sinó, com deia, els partits polítics han començat a introduir elements interrogants. I en citaré dos. Un és el document del congrés —celebrat el darrer març— del Partit Popular, on mostra aquesta concepció d'una manera ben crua; jo li diria que algunes expressions són ben significatives i mostren una gran incomprensió de la funció del sistema sanitari públic. Per exemple, hi ha expressions que diuen «supressió immediata de la xarxa pri-

mària», per exemple, com a mesura; o «control de la despesa pública pels col·legis de metges», expressions d'una gran irresponsabilitat que mostren fins a quin punt s'està canviant la concepció, en aquests indrets de la política, del que ha de ser un sistema sanitari.

Però també a Convergència i Unió, no amb aquesta tònica, no amb aquesta tònica, però sí que hi ha algun element que fa pensar que pugués estar canviant aquest concepte que marquen avui els marcs legals. Concretament, ha sortit en alguns diaris –no ha estat desmentit–, jo tinc aquí mateix un retall d'*El País*, concretament del 7 de maig, en relació amb les eleccions legislatives darreres, on es diu, per exemple, o sigui: «que, de esta forma, la parte de la cotización de la Seguridad Social no sería obligatoria» –es refereix a les quotes patronals–, «pero se garantizaría la solidaridad y se evitaría la doble cotización». Es parla de doble cotització. És a dir, el fet que un ciutadà o un empresari pugui o no pugui pagar la quota de la Seguretat Social, en aquest sentit, per finançar un règim de pensions, també una despesa sanitària, en funció de la seva voluntat, amb la qual cosa s'obre la porta, és un indicatiu d'obertura de la porta al nou model conceptual, que consistiria a treballar per iniciar un camí cap a la liberalització i el mercat sanitari, en el qual el sector públic corre com un agent més i en competència amb els altres agents, que són asseguradores i empreses privades.

Aquesta és la situació. Jo no crec que el Grup del Govern estigui en aquesta tesitura, perquè més aviat penso que deu donar suport al marc legal existent en aquests moments, però sí que és cert que han començat a aparèixer a la literatura escrita aquests conceptes, que, des del nostre punt de vista, implicaria un sistema amb una gran discriminació.

Ràpidament, dir que les empreses, segons aquesta escola que es va implementant, poden no pagar les quotes de la Seguretat Social, poden optativament establir formes de previsió social i assistència sanitària al marge del sistema públic, i implica l'auge del sistema d'asseguradores privades com a eix bàsic de l'assistència sanitària, que passarien a jugar un paper essencial i bàsic. Implica discriminació perquè la voluntarietat de pagament de quotes implica un sistema públic afeblit, comporta l'aparició de nivells diferents d'atenció sanitària, en el qual la gent més desafavorida ha d'anar al sector públic, que és un sistema, en aquests moments, limitat i afeblit, un cop s'ha produït això, i per contra, la gent amb més possibilitats paga una asseguradora, amb una assistència de major qualitat.

Aquí la discriminació comporta també una situació que és la subsidiarietat del sector públic respecte del sector privat, en el límit. Aquest és el camí, i això és el que apareix en els papers, d'una manera molt gràfica, molt grollera en alguns casos, d'una manera més soterrada en d'altres, però és el que ens fa pensar a nosaltres que potser hi hagi qui està començant a posar un interrogant. S'hauria d'aclarir, això. S'hauria d'aclarir això, en concret, sobre aquesta expressió que hi ha d'un text atribuït a Convergència, sobre la liberalització de pagament de quotes a la Seguretat Social, que dit en si mateix no és un tema molt important, perquè tot el que

és finançament de la Seguretat Social és una cosa que ara està en revisió i qualsevol hipòtesi és vàlida per considerarla, però que dit en relació amb el sistema sanitari públic sí que prefigura o pot prefigurar l'inici conceptual –de moment, en els papers; encara no operativament, però de moment en els papers– cap a un camí d'aquesta escola que els deia.

Tots els països de l'entorn europeu i no europeu –pensem, per exemple, en els Estats Units; l'administració Clinton, amb tots els problemes que contempla l'administració Clinton en aquests moments en relació amb la política sanitària–, però, tots estan fent una aposta, tots estan fent una aposta, que és un sistema sanitari públic gratuït per a tothom. Ara bé, no només es pot dir això, perquè fer una aposta per això segurament és fer una aposta per una inviabilitat; s'ha de dir per un sistema sanitari públic i gratuït, però profundament reformat i controlat, sense el qual tampoc és factible. Estaríem nosaltres per aquesta lògica: per la reforma, la necessària reforma del control del sistema públic universal i gratuït, però per evitar també qualsevol línia, sigui escrita, política o formulada en funció de textos legals, o operativa, cap al camí d'aquesta escola que torna a aparèixer en els textos publicats, que seria el de la privatització.

Quin capteniment té el Govern, senyor conseller, respecte a aquests punts?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor Font, avui vostè em toca un tema que m'és molt grat contestar-li perquè és una de les meves màximes aficions, aquesta, no?, que és discutir com hauria de ser el sistema sanitari i intentar trencar aquesta idea de la gent que la privatització pot ser la gran solució de la sanitat –que no ho és, no ho és, i això ho sap tothom–, però que, evidentment, el sistema sanitari requereix canvis, canvis estructurals, canvis de funcionament, que facin que cada dia també sigui més competitiu.

Miri, nosaltres, com a partit –perquè vostè ha barrejat Govern i partit–, com a partit el que és segur és que, si haguéssim de dissenyar un nou sistema sanitari, si no existís res i diguéssim: «Anem a fer un sistema sanitari», no faríem l'actual. Això, li ho asseguro. Faríem un sistema que s'assemblaria molt més al sistema sanitari d'Holanda, que a l'assemblaria molt més al sistema sanitari del Quebec o al sistema sanitari suís o, si vostè em força, li diria el francès, amb algunes variacions. Faríem un sistema sanitari que seria el sistema sanitari català i, per tant, es basaria en un sistema d'atenció pública, però amb una gran llibertat, amb una gran llibertat d'elecció, que podria variar d'una manera –i després li ho explicaré–..., podria abastar diferents plantejaments.

És cert que això no es pot fer. Primer, perquè hi han unes estructures existents que s'han de respectar, i ha de ser així,

i en segon lloc perquè hi ha una llei general de sanitat que marca explícitament quin és el model sanitari del nostre país i dintre de quines bases ens podem moure. I la creació del Servei Català de la Salut, com a instrument realment autèntic sobre el qual es realitza l'atenció sanitària pública en el nostre país, va ser un instrument ideat, precisament, per donar sortida a aquesta Llei general de sanitat, i donar-li una sortida que sí que és cert que vam buscar fer un Servei Català de la Salut que fos suficientment àgil per una llei com la Llei general de sanitat, que era una llei molt estatalista, buscar de quina manera això es podia llimar d'alguna manera i podia reflectir molt més una realitat més plural que teníem a Catalunya.

Això, que ho vam estar buscant i que durant molt de temps va ser criticat, jo, durant molt de temps he hagut d'anar al Consell Interterritorial, i se m'ha criticat de privatitzador per crear consorcis i crear-los, en molts casos, amb ajuntaments, això és un tipus de discussió que s'ha acabat, no?, s'ha acabat. En el moment actual la majoria de partits polítics estan d'acord que hi ha d'haver una separació clara entre el que és finançament i compra de serveis i el que és la provisió. Per tant, s'ha fet un gran pas, i a nivell de l'Estat espanyol tenim un sistema de finançament i compra de serveis que és públic, i, per altra part, tenim un sistema de provisió de serveis que en molts casos és públic, però en molts casos també és privat, i, per tant, s'ha marcat una gran diferència, i a ningú li sembla que sigui privatitzar, avui dia, que la gestió d'un determinat ens o d'un determinat equipament el puguin fer entitats de diferent origen, i, en el cas de Catalunya, en molts casos –en molts casos– fundacions benèfiques privades.

Hi ha un tema que va més lluny d'això –va més lluny d'això. Diem finançament i compra, diem provisió, i qui diu que no es pugui un dia llegir assegurement, no? I això és el que a vostè li sembla horrorós i que és privatitzador, que és un tema en el qual s'ha d'anar amb cura, però és un tema que no ha inventat ni el nostre partit ni el nostre Govern. A nivell de l'Estat existeix l'elecció d'asseguradora i existeix –i aquest és el fet més estrany, no?–, això, existeix a nivell dels funcionaris. És a dir que nosaltres tenim un sistema públic en el qual la gent rep atenció pública a través..., en la resta del territori que no és el català, normalment a través de l'Insalud, aquí a Catalunya a través del Servei Català de la Salut, i en canvi els funcionaris poden elegir una altra modalitat, que és estar assegurats a través d'una mútua, que és, per exemple, Muface. I aquest és un fet realment curiós, que en un país els funcionaris públics puguin elegir sistema d'assegurament.

El plantejament és de dir: «Escolti, és que es pot obrir la via d'assegurament garantint l'equitat, la gratuïtat i la universalitat?» Home, doncs, no és segur que no es pugui fer. És a dir, jo crec sincerament que es pot fer, i el meu partit, Convergència, i la coalició Convergència i Unió, al seu dia vam anar a unes eleccions dient una cosa que és una cosa que jo, sincerament, no em canso de dir que és una cosa interessant, i que a qui vulgui la hi explico, i és molt llarg

d'explicar, però jo dic: escolti, a mi no em semblaria malament que, sabent que actualment, a nivell de l'Estat, la sanitat es finança al 75% aproximadament a través dels pressupostos generals de l'Estat, aquesta quantitat es deixi com a quota de solidaritat que paguem tots, i el 25% restant, que és la quota que jo diria sanitària de la Seguretat Social, que és el que s'aplica de les cotitzacions de la Seguretat Social, que és una xifra molt petita, donat el volum de cotització a la Seguretat Social, que aquesta xifra, el que elegís un altre sistema d'assegurament, doncs, la pogués deduir. La pogués deduir o es busqués la manera de pagar-la.

Això no em semblaria..., a vostè li pot semblar horrorós, però jo li dic: escolti'm, això –jo li ho puc ensenyar sobre el paper– no és tan horrorós. Primer, no ho elegiria tanta gent, no? En segon lloc, hi ha coses absolutament justes, que són necessàries de fer, però que hi ha ocasions que es fan malament. Vostè diu: «Hi han tres principis bàsics en aquest país», i és veritat: la universalització, la gratuïtat i el que sigui un servei públic. Miri, la universalització, que és fonamental i que s'ha fet, no s'ha fet ben feta, no? Perquè fixi-s'hi vostè: la universalització, per exemple, i la inclusió dels autònoms dintre la Seguretat Social va generar cues i despesa a nivell de les entitats que donaven el servei públic, i en canvi ha suposat una merma tremenda d'associats d'algunes entitats –vostè n'ha citat una–, per exemple, l'Aliança, que avui dia està en una situació econòmica de catàstrofe o de dificultat molt gran per culpa de decisions polítiques no suficientment, probablement, en un moment donat valorades.

La gratuïtat és certa, però no és certa del tot: històricament, i de sempre, es paguen unes quantitats –es paguen unes quantitats. No seré jo qui advoqui per pagar quantitats, no seré jo, però realment hem de ser seriosos i, si no hi ha més diners per a sanitat –i l'explicació que se'ns dona és que és difícil aguantar el cost de la sanitat actual–, el que ningú es creurà és que es reduirà el pressupost: ningú s'ho pot creure, això que es reduirà el pressupost; aquesta és una gran entelèquia. Nosaltres tenim una població que, com vostè deia bé, s'està envellint, que apareixen noves malalties, que la gent va agafant un nivell d'educació sanitària i, per tant, té els serveis més a prop, i, per tant, els utilitza. Per tant, no es cregui que disminuirà el pressupost de sanitat. La decisió que es pot prendre és quines prestacions es donen, o com es finança aquest pressupost de sanitat, i països propers a nosaltres han pres un conjunt de decisions. I que això sigui una cosa pública no vol dir que obligatòriament s'hagi de vehicular la prohibició a través d'un sistema de propietat pública, no?, sinó que es pot realment vehicular a través d'altres vies.

El que sí que és cert és que, es faci com es faci –i jo crec que hi hauria maneres d'ampliar, i jo crec que, amb els anys, gent que considera que unes coses són privatització dintre d'uns anys ja no ho considerarà–, sí que jo sóc partidari no d'un mercat lliure: estic absolutament en contra d'un mercat lliure, hi estic absolutament en contra; estic a favor que es puguin ampliar diferents camins, que es puguin bus-

car fórmules d'assegurança, però, evidentment, mai dintre d'un mercat lliure que ens portaria a una situació de despesa i de situació econòmica caòtica, que és el que els passa als americans. Els americans es poden emportar una gran sorpresa amb el que estan intentant fer, i es poden trobar amb grans dificultats econòmiques, no? Jo crec que, realment, hi ha un principi bàsic, si es vol tenir una sanitat dintre d'uns costos suportables, i ha de ser que s'han de marcar les prestacions i s'ha de marcar forçosament quina és la planificació.

Jo crec que, gràcies a Déu, a Catalunya, amb la col·laboració de tothom, s'ha pogut marcar una línia de planificació, que ja és històrica aquí a Catalunya, que permet realment ser capaços de fer una sanitat pública, actualment amb proveïdors de diferent propietat, i, per tant, podem tenir proveïdors de diferent nivell, i, evidentment, els costos els podem tenir lleugerament controlats, amb totes les dificultats que es vulguin, a través d'una estricta planificació, que, si es fes un sistema d'assegurament variat, s'hauria de continuar mantenint un sistema de planificació estricta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, coincidir amb algunes de les expressions que vostè ha utilitzat, i potser reiterar-les. En primer lloc, la necessitat de preservar el marc legal vigent, des del punt de vista del concepte del que ha de ser el sistema sanitari públic a Catalunya. En segon lloc, l'afirmació aquesta que ha fet –i m'ha agradat sentir-li explícitament–: no és partidari d'un sistema de mercat en el sector sanitari; nosaltres creiem que, en aquest sentit, s'ha de tenir una actitud clara, donat que la pressió, en aquests moments, dels agents que podrien competir en un mercat sanitari, doncs, es deixarà notar, i hi ha raons objectives per fer-ho pensar: per exemple, els últims deu anys, el conjunt de persones o ciutadans afiliats a una asseguradora o una mútua en concepte d'assistència sanitària a Catalunya ha disminuït en unes quatre-centes mil persones, la qual cosa vol dir que la viabilitat de molts d'aquests sistemes està en entredit i el seu futur dependria, en principi, dels canvis que es poguessin produir i, lògicament, és esperable una pressió en aquest sentit. Per tant, és molt important preservar o cuidar de la màxima manera possible els conceptes, els termes, els qualificatius de com ha de funcionar, en termes generals, el sistema sanitari.

Nosaltres creiem que el sector privat no és un sector que calgui, per dir-ho d'una manera entenedora, fer-li la guerra, en cap sentit, sinó que té una funció a desenvolupar ben clara en el sistema sanitari, que és una funció específica en alguns punts de complementarietat en el terreny de la provisió de serveis. I aquí hi ha una funció a fer i hi ha una funció a estimular, però és una funció que cal aclarir des del punt de vista de les expectatives, des del punt de vista de la pressió, que hi és i que, en alguns casos, fins i tot, pot tenir nom i cognoms.

Sobre la terminologia, senyor conseller, voldríem dir-li el següent: les expressions que de vegades es donen entorn del sistema sanitari, com és «sanitat mixta», «competitivitat» o «formes noves de finançament», que incorporaria la presència d'asseguradores, té un sentit si es fa referència exclusivament a la provisió de serveis. Té un sentit, perquè es tracta de donar la forma més àgil i més barata possible a un servei públic que es dona per compte dels poders públics.

Referit a formes de gestió, podríem dir, potser matisant, segurament arribaríem a una entesa, en el sentit de dir: «té un sentit parlar de provisió mixta» –és a dir, de provisió pública, en alguns punts privada, també amb presència d'algunes asseguradores–, però no té cap sentit, i aquí sí que podríem dir que és horrorós, referit al model. No podem parlar de sanitat mixta i de competitivitat referida al model, perquè en aquests moments estaríem de nou parlant de mercat, és a dir, d'un sistema en el qual concorren ens públics i privats en una situació de competitivitat dins d'un mercat sanitari on hi ha una oferta i una demanda i on el ciutadà elegix quina és la forma de provisió o d'assegurança que prefereix, la pública o la privada o les públiques o les privades que hi concorren, perquè aquest sistema comporta necessàriament el deteriorament del sistema públic sanitari cap a un sistema afeblit, amb menys recursos, que no pot donar un servei universal i, per tant, la presència d'asseguradores i d'empreses que estableixen uns primers nivells de diferència qualitativa en l'atenció sanitària, que seria, per un costat, una atenció pública més disminuïda i, per altre costat, una atenció més qualificada d'origen privat, però amb un agreujant encara que consistiria en aquest mètode que utilitzen les asseguradores, per exemple, per a la sinistralitat de cotxes, que consisteix que les persones que tenen accidents, en aquest cas les persones més malaltes, doncs previsiblement també tampoc podrien gaudir d'aquest sistema i, presumiblement, des d'aquest punt de vista, com a hipòtesi, doncs, serien derivades cap al sistema públic, en el sentit que tindríem un sistema públic subsidiari des del punt de vista assistencial del mercat privat. I, consegüentment, ens sembla que pel que suposa, tant des del punt de vista conceptual com dels resultats, és literalment, doncs si es pot dir la paraula, sense exagerar, horrorós. No es tracta de fer un mercat sanitari sinó de donar un servei a la població.

Ens sembla, a nosaltres, que caldria trencar aquests equívocs i, sobretot, demanar un esforç per evitar dobles llenguatges, en el sentit de donar satisfacció a l'opinió pública, però també a les pressions. Hauríem –crec, creiem nosaltres– de fer la pedagogia necessària davant de l'opinió pública i davant de les pressions també, perquè s'entengués l'opció que es fa en matèria de model i s'aclarís, des del punt de vista de la raó i del diàleg, què és el que es vol en sanitat a Catalunya. Estaríem en contra –i en aquest sentit ens preocupava que prosperés–, des del punt de vista terminològic i conceptual, d'aquesta escola que li dèiem que apunta, en primer lloc, a una batalla –ens sembla a nosaltres– d'ordre logístic, en la literatura del ram i en la dels

mitjans de comunicació, amb l'expectativa de preparar una situació en la qual es pogués plantejar formalment un canvi en aquest sentit. No estem per aquest canvi. Estem per la consecució de tots els nivells que marquen les lleis actuals en matèria de sistema públic, universal i gratuït. També estem nosaltres per una reforma profunda d'això, si cal, i cal en alguns aspectes i, per tant, ens agradaria en aquest sentit una actitud clara i sense equívocs del Govern.

Ens sembla a nosaltres que la informació sorgida a la premsa, alguna de la qual hem citat –n'hi ha més; se'n podria buscar més–, forma part d'aquest equívoc, i que caldria d'alguna manera vetllar, doncs, perquè no es doni i perquè la col·laboració entre els agents sanitaris i l'oferta, o allò que es diu que es farà a la població, coincideixi realment allò que es fa amb allò que es diu que es fa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Bé, senyor president, senyor Font, senyores i senyors diputats, molt breument. Jo crec que vostè encara està sota la malaltia «públic i privat», sincerament, eh? Jo crec que això és una cosa que hem d'anar desterrant. Jo sóc molt favorable a la sanitat pública. Tothom sap que he exercit dintre la sanitat pública, però, evidentment, els conceptes de públic i privat en molts casos es perden. És a dir, quan em pregunten si l'hospital de Sant Pau és públic o privat, no ho sé. No sé si és públic o privat. Hi ha gent que em diu: «És privat». Jo dic: doncs, té mèrit, perquè hi ha la Generalitat, l'Ajuntament, l'Església. No sé si és privat o si és públic.

Quan parlem de consorcis, no sé si parlem de coses públiques o privades. Quan parlem d'entitats que actuen com a asseguradores, com el Pamem, vostè creu que això del Pamem és privatitzar o «publicar»? Jo em trobo amb grans discussions, perquè molta gent m'explica..., jo em trobo gent que em diu que estic «publicant» i hi ha gent que em diu que privatitza. I, per tant, jo crec que aquesta és una discussió bastant ridícula. El que hem de fer és que la sanitat funcioni bé, que doni satisfacció, que sigui una sanitat de qualitat i que sigui al màxim d'eficient possible. I aquesta és la gran lluita, no? I a mi em sembla que la meua obligació com a conseller és procurar que sigui així, que donem la màxima qualitat, que siguem al màxim d'eficients possible i, si per fer això hem de fer consorcis, fem consorcis. Si per fer això s'han de fer hospitals propietat de la Seguretat Social, doncs de la Seguretat Social. I si s'ha de fer amb altres tipus d'entitats, doncs amb altres tipus d'entitats.

Jo crec que aquí a Catalunya no hi ha equívocs. Una altra cosa és que vostè pot dir: «Els diaris hi ha cops que volen explicar...». Però, escolti'm, hi ha cops, vostè ja ho sap, que hi ha diaris que expliquen unes coses, n'hi ha que n'expliquen unes altres, n'hi ha que... Escolti, hi ha molts diaris que em volen fer barallar, per exemple, amb la ministra i jo no m'hi penso barallar, no? És a dir que hi ha diaris que expliquen coses i coses, però no és així. És a dir, les entitats

que hi ha a Catalunya saben perfectament quina és la nostra política, quina és la nostra línia, quines limitacions hi ha i, evidentment, el que sí que saben és que si un dia nosaltres tinguéssim –en tenim ja bastant–..., però si influíssim encara més del que influïm a nivell de l'Estat central i un dia manéssim i tinguéssim una persona de la nostra coalició que fos el president del Govern, a nivell de l'Estat central, evidentment, segurament, les línies que faríem no serien exactament les línies que fan vostès, però això tampoc ha de sorprendre ningú. Ja dic que això és una cosa lògica i que té... El que tampoc faríem són bestieses, perquè vostè sap perfectament que, en sanitat, segons quines transformacions grossíssimes no es poden fer, perquè hi ha una xarxa muntada, perquè hi ha un conjunt de coses que han de funcionar com funcionen, hi ha uns drets adquirits i, per tant, això té unes grans limitacions i, per tant, quan altres partits expliquen que es canviarà tot, jo dic: és increïble. No es pot fer. És que no es pot fer. Es poden fer transformacions progressives, línies que a mi em sembla que són lògiques.

Vostè diu: «No parlem més de mercat». Jo dic: home, això sí que no. Jo no vull parlar de mercat lliure –de mercat lliure–, però de mercat sí, perquè nosaltres hem d'aconseguir que hi hagi una certa competència –bona. Vostè em pot dir: «Escolti, és perillosa». Jo dic: ah, sí, sí.

Escolti, la competència i la lluita entre diferents entitats per lluitar per un mercat, encara que sigui planificat, evidentment pot portar a errors, però la no-existència de mercat és pitjor. Per tant jo dic: escolti, nosaltres volem parlar de mercat, però un mercat planificat amb unes limitacions.

Nosaltres al sector privat, evidentment, no fem la guerra. Jo sóc un conseller que estic satisfet de ser conseller del sector sanitari públic i del sector sanitari privat. Jo crec que sóc..., i he de procurar que vagin bé els dos. He de procurar que vagin bé els dos.

Jo li vull dir només una cosa que ens ha de fer pensar a tots; és a dir, el que és evident és que la sanitat pública, el Servei Català de la Salut, el sistema sanitari finançat públicament a Catalunya, en els últims anys jo crec que ha millorat d'una manera molt important. I sempre jo dic que és mèrit de molta gent.

En millorar molt, hi ha un perill –hi ha un perill–, que existeix i que passa, que gent que abans utilitzava un sistema privat es decanti cap a un sistema públic.

Li dic que nosaltres –nosaltres–, en tenir un sistema mutualístic que abasta entre un 20% i un 25% de la població..., aquest és un fet important que treu pressions sobre el sistema públic i que, en lloc de combatre'l, hauríem de veure com aquest sistema es consolida i s'enriqueix aquí a Catalunya. Que no vol dir entrar en competència amb el sector públic i barallar-se amb el sector públic, sinó que vol dir intentar fer que les dues coses vagin al màxim de bé possible. I això li asseguro que és el que intentem fer des del nostre Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de comerç, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula l'illustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan acabàvem el darrer ple de sessions vàrem portar a terme una interpellació sobre el comerç a Catalunya, interpellació que tocava dos àmbits clau avui dia. En primer lloc, la reconversió necessària del sector terciari –en aquest cas que ens afecta el subsector del comerç–; necessària perquè vàrem arribar, conjuntament amb el mateix conseller, a la conclusió que hi ha altres sectors amb problemes, el cas del sector primari, tant l'agricultura com la ramaderia, també la pesca, com el sector industrial –en aquest cas el secundari– amb greus problemes, i encara continuen i continuaran –de ben segur, per desgràcia– amb greus problemes. Com que hi ha hagut línies d'ajut, hi ha hagut intents, tímids i a vegades escassos, però, de convertir sectors productius, vam dir en aquella interpellació que ens trobàvem davant d'un sector, d'un sector productiu, el cas del comerç, que encara a hores d'ara hi ha pendent una reconversió. I una reconversió que ens ha vingut moltes vegades forçada per l'omnipresent presència –valgui la redundància– de les grans àrees de superfície.

En aquesta Moció que presentem avui el que intentem, bàsicament, és la capacitat que té aquest Govern, la capacitat que té aquest Parlament, en aquest cas, per legislar, l'intent d'aturar, regularitzar i harmonitzar el creixement de les grans àrees de superfície al nostre país. I d'entrada també que el comerç no sigui el germà pobre dels sectors productius.

Hi ha hagut des del món de l'ensenyament, des de l'intent d'implicar l'ensenyament al món professional, al món laboral, intents –i frueixen– de creació d'especialitats al món de la formació professional en matèria industrial. Hi ha, evidentment, realitats en el món del sector primari, però sí que moltes vegades des de la formació professional, des de la formació laboral, hi ha autèntiques llacunes, hi ha autèntics problemes a l'hora de crear gent especialitzada en el món del servei al detall i, en general, en el món del comerç.

Per aquest motiu en la Moció presentem un primer punt que fa referència a això: l'intent de crear un ens combinat, en el punt 1, entre el que és el món de l'ensenyament, el Departament d'Ensenyament, el Departament de Treball i, evidentment també, el Departament de Comerç i patronal i sindicats per tirar endavant aquesta proposta: especialitzar la formació professional i donar aquest servei a un sector que, fins ara, no n'ha gaudit.

En segon lloc, ens referim a la Llei d'equipaments comercials. És una realitat que a Catalunya no se sap –ni la mateixa Conselleria va ser capaç de dir-nos-ho– quina és la capacitat del país i del comerç i de la demanda que genera,

d'absorbir en aquests moments el creixement de grans àrees de superfície. Des del punt de vista..., podem parlar tant de grans magatzems, podem parlar de grans àrees o podem parlar del cas que anomenem supermercats de forma quotidiana.

Creiem que en aquests moments no hi ha hagut ni una política racional ni un intent d'harmonitzar aquest creixement. Ha estat absolutament desbordat. Casos com el que ja vam reiterar en la interpellació, casos com el que es donen en aquest cas a Tarragona, el cas de la cadena Eroski, que ha superat conjuntament la seva legalització, la seva aprovació i, a punt d'execució, ha superat ja la capacitat d'absorció que pot tenir el petit comerç, el petit i mitjà comerç de la rodalia de les comarques de Tarragona, del Camp de Tarragona, que han superat... i que en aquests moments una cadena tindrà un impacte brutal en el seu si.

Per això en aquesta Moció demanem bàsicament, a banda de l'intent –primer punt– de crear un ens i de coordinar la formació professional amb les demandes del sector del comerç, presentem quatre punts que sobretot fan referència a dos punts bàsics: programes d'orientació comercial i la creació del mapa comercial de Catalunya. Si no hi han aquests dos punts, i aquests programes han d'estar evidentment portats endavant pels mateixos ajuntaments i els consells comarcals d'acord amb aquest mapa, si no tirem això endavant, difícilment podrem calcular –cosa que no s'ha fet– quina és la capacitat que té Catalunya d'absorbir les grans àrees. I, com dèiem al principi, aquesta reconversió forçosa, aquesta reconversió dramàtica del petit i mitjà comerç cada cop es veu més abocada a una mena de limitació. I cada cop es veu més abocada –i aquest estiu n'ha estat una bona prova– que molts comerços no han superat el setembre. Molts comerços han tancat quan ha finalitzat la temporada turística i, segurament, i en tenen aquesta seguretat ells mateixos, que no tornaran a obrir la pròxima temporada turística.

Si a això hi adjuntem que el creixement que ha tingut aquest any l'any turístic no ha estat precisament optimista, ha estat un creixement més que moderat, podem tenir la sensació de l'estat dels botiguers i comerciants del nostre país, en quina situació es troben en aquest moment.

Creiem necessària, doncs, la creació d'aquest mapa comercial, tal com destaquem en el punt 2.b, sobretot –ho repeteixo– per harmonitzar el creixement. És el punt on les diferents forces polítiques i socials, patronals i sindicats, ens podem trobar per començar a discutir cap a on volem enfocar. I aquesta és la necessitat que nosaltres destacàvem: destacàvem la necessitat de tenir un creixement ordenat i saber en quina direcció volem portar el comerç al nostre país. D'altra banda, a vegades tenim la sensació que hi ha un creixement frenètic, hi ha una mena de *dumping* social en el món del comerç que qui sobresurt, qui aguanta, resisteix i qui no, cau.

D'altra banda, també he de dir que el tema de les franquícies, que ha estat la sortida natural a molts dels comerços d'Europa, que han assumit en cadenes de franquícia els pe-

tits comerços al detall que no tenien altra sortida per fer front a les grans multinacionals o a les grans àrees de superfície, no està regulada, i aquest Govern, aquest Parlament, en aquest cas, i el seu Govern tenen la capacitat de regular i fins ara no s'ha fet. El control necessari des de l'Administració del sistema de franquícies, que –ho repeteixo– s'està portant arreu d'Europa amb prou èxit, no s'ha portat des d'aquesta cambra ni menys sembla que sigui voluntat del mateix Govern.

I, finalment, començar a fer palesa una cosa: de poc serviràn moltes vegades els mateixos estudis de viabilitat i impacte de mercat que s'estan demanant, condició prèvia per a la instal·lació d'una gran àrea de superfície, sigui pel mateix Departament o sigui per un ajuntament, si aquest estudi el fa la mateixa gran àrea de superfície. I aquí sí que moltes vegades hem sentit del Departament d'Ensenyament, hem sentit del mateix Departament de Comerç que ens feien referència de la necessitat de convidar el món de l'ensenyament, el món de la investigació en el món, podríem dir-ne, laboral o en el món social del nostre país. I veiem la necessitat que siguin les universitats, els departaments, les facultats d'economia els que facin aquests estudis d'impacte i que surtin d'una vegada de les mans de les mateixes grans àrees de superfície, que, evidentment, naturalment, els estudis sempre són favorables.

Estem parlant, doncs, d'una moció amb dues parts diferenciades, resumint: una primera part on intentem i es demana una nova reformulació de les atencions que pot prestar el món de la formació professional formant nous quadres i nous professionals de cara al món del comerç i, en un altre bloc, bàsicament destinat al control i a la instal·lació de grans àrees de superfície, grans àrees que, per un cantó, poden oferir un servei, poden aconseguir una gran part de la població, i en som conscients, però que, per altra banda, es veuen amb certa inquietud, com ja he dit abans, en el món del comerç, i, sobretot, la inquietud que ens produeix a tots que la gran majoria, una gran part, no tota, són de patent estrangera, de patent multinacional i que moltes vegades aquella sensació que són organismes o organitzacions que s'escapen al mateix control, no ja de la mateixa Administració, del mateix país.

És per això que en aquest segon bloc hem presentat bàsicament el control i l'estudi, per desenvolupament d'una llei que a hores d'ara encara està en una fase primitiva, que és el cas de la Llei d'equipaments comercials; en segon lloc, la creació dels programes d'orientació comercial, que ha de tenir el suport, i els ajuntaments i consells comarcals i entitats afectades hi han de participar i ha de ser obert, no pot ser una cosa unidireccional, i, en tercer lloc, sobretot la creació d'aquest mapa comercial. Si tot això es complís, si poguéssim portar-ho a termini, a hores d'ara possiblement encara estarem en situació de salvar una gran part del comerç del nostre país.

D'altra banda, dèiem que la situació aquest agost, quan ha acabat, a finals d'agost, principis de setembre, primera quinzena de setembre, ara mateix acabada, quan s'ha acabat

la temporada turística –ho repeteixo– hi ha hagut molts comerços –i esperarem en properes interpellacions o intervencions del conseller de Comerç saber quin ha estat aquest resultat– segurament molts comerços, evidentment del litoral i alguns, també, de l'interior no obriran portes mai més. La reducció, en aquest cas, ha estat, podríem dir, dramàtica. El comerç és el sector amb més manca de reconversió necessària; afecta assalariats i afecta autònoms. Ha estat un dels sectors més dinàmic i amb capacitat de reconversió del nostre país, i en aquests moments demana ajut, demana, si més no, un horitzó, horitzó que sembla que aquest Departament en aquests moments, sigui per desorientació, sigui per incapacitat, no està donant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós.

S'ha presentat una esmena del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Si em permet, ja aprofitaria el torn, vista la llargada de la sessió, per posicionar també el Grup a l'entorn de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, és que és el que ha de fer, eh?

El Sr. CLOFENT: Defensar l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: L'esmena i, a més, posicionar-se, perquè ja no tindria oportunitat de tornar a intervenir.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, estem parlant d'un tema arran d'una interpellació presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, en què he de manifestar en nom del nostre Grup certa sorpresa en la lectura de la Moció, tota vegada que no era la que esperàvem després de la interpellació, però, en qualsevol cas, no deixa de ser una interpellació que podem valorar com a oportuna.

El sector del comerç és un sector actualment de moda. Darrerament els diaris és escàs el dia que no en parlen, de les propostes que estan sortint del sector i dels problemes que té. La Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana ve a tocar en bona part alguns dels problemes que el sector pateix, i suggereix algunes solucions, solucions, moltes d'elles, també manifestades des d'aquesta mateixa tribuna pel nostre propi Grup. L'esmena que nosaltres presentem és una esmena que jo suposo que acceptarà el Grup proposant sense gaires inconvenients, perquè, en definitiva, hem intentat posar-la una mica en sentit comú; és a dir, una de les qüestions que tots plegats hem acordat respecte al sector comercial és que, entre altres coses, el que cal fer és arribar a establir tots aquells mecanismes que permetin l'especialització del comerç. Lògicament l'especialització de moltes coses també passa per l'escola; lògic és, i, a més a més, és una demanda formulada ja pels sectors comercials, tant empresarials com laborals, que hi hagin estudis específics del comerç.

Per tant, nosaltres el que demanem amb l'esmena és que aquests estudis, que creiem que són imprescindibles que es facin, es consultin amb els diferents sectors a fi i efecte que procurem que s'ajustin a necessitats i a característiques avui ja detectades.

Hi ha una altra característica: el sector comercial és un sector que estarà permanentment en crisi. Les estadístiques ens diuen que el comerç a casa nostra té una durada que no passa de gaires anys. Em sembla que el termini mitjà de durada d'un comerç és aproximadament cinc anys, per tant, és un sector en permanent renovació. Ara, el que sí que és cert és que els hàbits de compra dels consumidors han fet aparèixer amb força en el sector comercial noves modalitats de compra. Les grans superfícies no responen a un caprici ni a una tècnica de mercat, sinó que respon a una realitat de la societat, bàsicament des de la incorporació de la dona en el món del treball, que fa que la compra s'hagi d'orientar diferent. Però el que sí que és indubtable és que aquestes noves grans superfícies s'emporten una bona part del pastís del consum. Per tant, ens sembla que no és arriscat ni és fals afirmar que cada nova gran superfície que s'installa en el país petits comerços en rebran negativament les conseqüències, si és que no augmenta el pastís del consum, cosa que normalment no passa.

Senyor diputat, vostè ens comentava molts dels problemes que tindran els comerços destinats bàsicament a zones turístiques. És evident, és evident. El turisme diuen que ha vingut d'una forma important, també diuen, i no s'ha desmentit fins avui, que amb un poder adquisitiu bastant més baix. Per tant, si el pastís del consum no augmenta i els comerços sí que augmenten, lògicament no han de poder continuar o han de tenir dificultats per continuar. Nosaltres som dels convençuts, el nostre Grup, que convé que es continuï instal·lant grans superfícies a Catalunya. No perquè ens agradi aquest tipus de modalitat, sinó perquè és absolutament necessari. La societat avui reclama aquesta modalitat comercial. Ara bé, el petit comerciant: vostès, els senyors de la majoria, com resolen els conflictes? Aplicant programes de modernització, programes d'especialització... Jo els ho he dit alguna vegada des d'aquí mateix: el comerciant els agrairia més que vostès els informessin d'on pensen ubicar grans superfícies, perquè, és clar, el que pugui tenir, per exemple, una botiga d'alimentació, si sap que al costat li muntaran una gran superfície d'alimentació, el més coherent que pugui fer no és modernitzar, informatitzar o especialitzar-se..., sinó que és canviar l'orientació del comerç! Per tant, això com s'ha de fer: doncs s'ha de fer a través dels programes d'orientació comercial que ja contempla la Llei d'equipaments comercials, Llei que té una llarga durada i que vostès no han desenvolupat.

Què pot ser un bon servei al comerciant a Catalunya? Que quan es vol instal·lar l'ajuntament on es pensi instal·lar li pugui dir: «Vostè, què vol, sabateries? Escolti'm, d'acord amb l'estudi que tenim a tal municipi, tal ciutat, ja n'hi han sis, el mercat està saturat, seria recomanable que fes una altra orientació; d'acord amb el nostre programa o falten carnisseries o falten sabateries. -Orienti'm.» Això caldria. A més a més, és una de les característiques bàsiques que la Llei proposa que es tingui en compte a l'hora d'autoritzar grans superfícies. Per tant, seria convenient, si no volem fer trampa, que aquests estudis realment es realitzin i es puguin posar en marxa.

Dit això, senyor diputat, el nostre Grup li votarà amb força satisfacció la seva Moció i el que voldríem és, del Grup de la majoria, que sigui sensible com a mínim amb el punt a què nosaltres presentem l'esmena, el punt, concretament, primer, i no per un tema d'oportunitat, no concretament per un tema d'oportunitat, sinó per un tema d'oportunisme polític. Fa pocs dies ha sortit a tota la premsa de Catalunya que un alt representant del seu partit, el senyor Roca, concretament, ha tingut reunions amb pràcticament tota l'expressió de petits comerciants i també de sindicats d'arreu de l'Estat. Amb la mateixa força que reclamen allò que li donen al senyor Roca, també reclamen els estudis de formació professional; seria una incongruència que es possessin d'acord amb els horaris, però sí en un altre aspecte absolutament imprescindible, que és la qualificació professional del sector.

Moltes gràcies.

EL Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. El Grup Parlamentari Popular: té la paraula el diputat senyor Ros.

EL Sr. ROS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, el Grup Parlamentari Popular, en el seu moment ja va presentar també una moció de certa semblança amb la que avui, doncs, ha presentat aquí el Grup d'Esquerra Republicana. En aquest sentit, doncs, és evident que nosaltres estem totalment d'acord amb les dos qüestions fonamentals, amb aquests dos blocs que el diputat Puigcercós, d'Esquerra Republicana, esmentava al principi, amb aquests dos blocs, que són els programes d'orientació comercial, per un costat, i aquest mapa comercial de Catalunya.

En el seu dia nosaltres vam posar-hi molt d'èmfasi, vam presentar una moció: també parlàvem del mapa comercial de Catalunya; fins i tot se'ns va dir, des del Grup de la majoria, per part del portaveu, que era una postura intervencionista, i nosaltres el que li dèiem és que no té absolutament res a veure amb l'intervencionisme, sinó que més aviat, doncs, significa ordenar el territori. Jo crec que és una qüestió d'ordenació; el mateix que en un municipi s'elaboren uns plans parcials, unes normes subsidiàries, un planejament urbanístic, doncs per què no portar a terme un mapa comercial de Catalunya? L'il·lustre diputat Josep Clofent, del Grup Socialista, ha manifestat, precisament en aquest sentit, respecte al mapa comercial de Catalunya les incongruències que hi ha en la inversió d'un petit comerciant que té molts esforços i, vista la situació actual del moment, encara més que mai, com pot invertir a especialitzar, que és allò que li demanem tots, si el dia de demà se li installa una gran superfície a prop?

Per totes aquestes raons, el nostre Grup evidentment votarà a favor, doncs, d'aquesta Moció, a tots els seus punts, als quatre punts dels quals està composta aquesta Moció, i posar molt d'èmfasi, per part del nostre Grup, en el tema de les grans superfícies comercials, que constantment s'estan instal·lant en el nostre país sense saber ben bé i assabentar-se'n, doncs, pels mitjans de comunicació, com aquesta mateixa setmana ha sortit a la premsa: «Sis grans superfícies

comercials invertiran 25.000 milions de pessetes en el Baix Llobregat.» Evidentment, això és atractiu, una inversió de 25.000 milions de pessetes, però això sembla allò de dir: «escolti'm, pa per a avui i fam per a demà», perquè aquests 25.000 milions de pessetes invertits aquí al Baix Llobregat, què representarà en el futur en el conjunt d'aquesta comarca? Quants comerços, quants petits i mitjans comerços hauran de tancar? Moltíssims. Jo crec, sincerament, i els parlo amb tota sinceritat, crec que afecta, fins i tot socio-econòmicament, el nostre país. Crec que si no es tira endavant un conjunt de mesures adients en el sentit d'aquesta Moció, en el sentit de la Moció que en el seu moment va presentar el Grup Popular, doncs mal servei estem fent al comerç del nostre país, que per a nosaltres el petit i mitjà comerç és peça fonamental en l'estructura socio-econòmica d'aquest país que és Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També per manifestar breument la nostra conformitat i el nostre, per tant, vot favorable a la Moció subsegüent a la interpellació, que, com s'ha dit també per part d'algun altre diputat, és prou oportuna, donat que, a part de la problemàtica de les grans superfícies, la mateixa activitat comercial està en aquests moments en una situació que en podríem dir d'inquietud arreu i d'angoixa sovint; angoixa sobretot quan es veuen aquests comentaris que es vol implantar una gran superfície aquí, allà o més enllà.

També és cert que en aquests moments el comerç viu..., o es comenta molt paraules tals com transformació, com renovació, com modernització, necessitat de tot això, i al mateix temps es viu, des del punt de vista del consumidor, canvis d'hàbits i canvis de necessitats. Què vol dir això? Que veiem que la primera part de la Moció, allò de la conveniència de regular uns estudis de comerç dintre de la formació professional, no sols és convenient, sinó que és potser molt necessària. Vull dir, hem de donar professionals, hem de donar bons professionals perquè puguin donar un bon servei, i això vol dir simplement fer les coses quan cal fer-les; potser haurien d'estar fetes, però més val començar tard que mai.

La segona part de la Moció, la que parla del desenvolupament de la Llei d'equipaments comercials, és evident que Iniciativa per Catalunya hem estat, estem i estarem sempre a favor del que en diem planificar, del que en diem preveure, orientar, ordenar, en definitiva, racionalitzar les grans actuacions que comporten temes com aquests de les noves implantacions comercials. Per tant, estem totalment a favor i també estem totalment a favor del tema d'evitar que les grans superfícies comercials, per això que tenen més poder, tenen més capacitat de moure's, tenen més influència, tenen més facilitats a l'hora d'implantar-se i són capaços de fer-se ells mateixos els estudis per justificar que és convenient col·locar-se en un determinat lloc, pensem que això que el

peix gros es menja el petit, hauríem d'anar procurant que no fos tan així i que hi hagués més objectivitat i més racionalitat a l'hora de fer aquestes actuacions.

Per tant, felicitar els diputats o el diputat d'Esquerra Republicana per la presentació d'aquesta Moció i reiterar el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Isabel Ruiz.

La Sra. RUIZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot, a mi m'agradaria posar també en evidència, no?, que la interpellació, tal com ha dit el representant del Grup Socialista, la interpellació que es va sustentar en aquest Parlament, doncs, no té gaire a veure amb la moció, no? Aquesta Moció és molt concreta i jo crec que la interpellació i la contesta que va tenir el conseller a la interpellació del senyor d'Esquerra Republicana, doncs, en la filosofia van coincidir completament, no? I en això em remeto, doncs, a les paraules del conseller: és necessària una reconversió del sector terciari.

A partir d'aquí, doncs, podem entrar en el primer punt de la Moció, que és el referent a la inclusió dintre de la formació professional d'una branca de comerç. Bé, doncs, això avui per avui ja ho tenim: hi ha una branca, la branca administrativa, que inclou l'especialitat de comerç, no?

Així mateix, doncs, ara s'han elaborat uns nous mòduls de formació professional que s'han adaptat a la reforma d'ensenyament i s'han realitzat en diferents centres d'aquí a Catalunya. El Departament de Comerç, Consum i Turisme, en aquest cas, doncs, ha col·laborat molt activament amb aquests centres on s'imparteix aquesta especialitat, tant en l'elaboració dels programes com en el reciclatge del professorat o, per exemple, en l'equipament de les aules.

Pel que fa al segon punt de la Moció, que se centra en el desenvolupament de la Llei d'equipaments comercials i els programes d'orientació comercial, jo crec —i discrepo dels altres que m'han antecedit en la paraula— que sí que aquesta Llei s'ha anat desenvolupant: des del 87 s'ha anat treballant amb ella; hi ha hagut dos decrets, un el 87, l'altre el 93, que treballaven en el desenvolupament d'aquesta Llei, no?

Pel que fa referència als programes d'orientació d'equipaments comercials, ja vaig dir una altra vegada —i ho torno a reiterar— que si nosaltres des del Departament o des de la Generalitat, doncs, s'intenta encaixonar els ajuntaments perquè facin una determinada política a nivell d'urbanització i de tenir un establiment del que s'ha de fer en aquest seu municipi se'ns acusaria que som massa rígids. És per això que no volem interferir en l'autonomia municipal i que cada ajuntament tingui la possibilitat de poder desenvolupar els seus programes d'orientació comercial.

Pel que fa a l'anomenat mapa comercial, el Departament ha fet un ampli estudi territorial, on s'analitza l'oferta que hi ha en el territori i la seva adequació a la demanda. De totes maneres aquest mapa comercial jo crec que no deixaria de ser res més que una proposta voluntarista si, a més a més, aquest mapa comercial no va recolzat d'una figura que li

donés una força coactiva. En aquest sentit el Departament ha anat endegant uns estudis previs per determinar quina és l'adequació d'una figura de planejament urbanístic com a instrument d'ordenació territorial del comerç a nivell de Catalunya.

Pel que fa al tercer punt, que feia referència a les franquícies, s'ha de dir que el Departament ha fet estudis d'aquest tema, ha fet publicacions sobre el tema de les franquícies, així com ho han fet altres administracions i així com ho han fet altres institucions, no?, i s'arriba a la conclusió que la franquícia, doncs, és una forma de comerç que no presenta cap problemàtica especial que aconselli, doncs, realitzar una reglamentació pel que fa al tema de la franquícia. En qualsevol cas potser l'únic tema que caldria reglamentar pel que fa al tema de les franquícies, seria el contracte d'adhesió. Però, com vosaltres ja sabeu, aquesta matèria de legislació mercantil, doncs, la Generalitat no en té cap tipus de competència.

Després l'altra proposta, que feia referència que fossin les universitats qui fessin l'estudi de la viabilitat de l'empresa, nosaltres no ho creiem raonable; bàsicament perquè ens interessa saber amb quina força l'empresa creu que allà s'hi podrà ubicar. En aquest sentit també us hem de dir que nosaltres tenim una ponència, que hi ha aquesta Comissió i que ens referim a altres estudis, com poden ser, doncs, la Cambra de Comerç, que té representació a la Comissió d'Equipaments Territorials. És important per a nosaltres, doncs, que hi hagi una contrastació de les dades de l'estudi de mercat que sustenten el projecte d'implantació i el seu dimensionat per poder valorar millor el dimensionat, doncs, o l'oportunitat d'aquest projecte.

És per tot això que us votarem en contra de la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ruiz. Ara el senyor Puigcercós pot intervenir per referir-se a l'esmena presentada.

El Sr. PUIGCERCÓS: No, senzillament dir que assumim l'esmena del Grup Socialista, bàsicament perquè és el mateix esperit —ja s'ha dit abans en el mateix punt 1— i sobretot perquè tècnicament la millora, amb un cert marge, i és per això, doncs, senzillament que l'assumim.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós.

Seguidament es passa a la votació.

Senyores diputades, senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre

l'educació infantil, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació del Grup d'Iniciativa per Catalunya sobre educació infantil a l'etapa zero-tres anys, que va ser presentada amb caràcter d'urgència al darrer ple abans de les vacances d'estiu, va comptar amb la resposta per part del Govern de l'honorable conseller d'Ensenyament. Com ja vaig dir en aquella ocasió, el Govern és col·legialment corresponsable; per tant, ens va semblar molt bé que fos un conseller, el d'Ensenyament, que contestés la interpellació, que, en canvi, de tota manera, podria haver contestat qualsevol dels altres consellers implicats en el tema, com, per exemple, el de Treball, com per una qüestió concreta el de Governació, o com el conseller de Benestar Social.

Aquesta Moció subsegüent a la interpellació, que recull textualment els temes abordats a la interpellació, és a dir, no crec que pugui ser acusada de..., diguéssim, que va per camins estranys en relació amb el que vam plantejar, justament parla de tres temes. Quan el senyor Varela em va dir que el Grup de la majoria segurament no podria donar suport a cap dels tres punts de la Moció, li vaig dir: «Però, vostè, senyor Varela, d'altra banda, un escriptor de prosa elegant, no es dedica a temes d'Ensenyament? Si cap dels tres punts van relacionats amb Ensenyament, cap dels tres punts de la Moció.» Jo també penso: com que cada grup és autònom i pot fer autàrquicament el que vulgui a l'hora de contestar, fa molt bé de contestar en nom del Grup de la majoria el senyor Varela.

Però volia insistir en aquest punt. El primer punt de la Moció planteja publicar en el termini màxim de tres mesos el pla de construcció de noves guarderies zero-tres anys anunciat pel Govern en el marc del Pla integral de suport de les famílies, exposat a l'opinió pública el mes de maig de 1993, no pel conseller d'Ensenyament, que pocs dies abans en una compareixença davant la Comissió de Cultura ja va dir que no pensava construir noves guarderies de titularitat, en tot cas, de la Generalitat fins passat l'any 2000, i, en canvi, tant el president de la Generalitat com el conseller de Benestar Social anunciaven la creació de noves guarderies i que s'inscrivien en aquest Pla integral de suport a les famílies. És normal que si ens preocupàvem per la situació de les guarderies de zero a tres anys tinguéssim un interès enorme de conèixer aquest Pla. Repeteixo, no és una pregunta al conseller d'Ensenyament, és una pregunta a qui va plantejar aquest Pla, que és el conseller de Benestar Social.

El segon punt fa relació a una ciutat central a Catalunya, dignament representada en aquesta cambra pel seu alcalde, alhora diputat, que és la ciutat de Manresa. L'Ajuntament de Manresa el 15 de juny de 1993 va aprovar amb la unanimitat de tots els grups presents al consistori una moció en la qual es demanava amb caràcter d'urgència un estudi sobre les necessitats de llars d'infants que hi ha a la ciutat de Manresa, així com de les previsibles necessitats futures i

que, d'acord amb aquest resultat, el Departament d'Ensenyament incrementés les places de llars d'infants a la ciutat de Manresa, tot mantenint-ne la qualitat pedagògica.

Justament la nostra Moció, que és subsegüent a una interpellació en el curs de la qual vam parlar d'aquest tema de Manresa, dèiem: la idea de Manresa ens sembla esplèndida, i aquí el meu homenatge a l'alcalde que va presidir aquella sessió en què es va aprovar aquesta Moció per unanimitat de tots els grups, ens sembla tan esplèndida que la volem fer extensiva a tot Catalunya. I senzillament el segon punt de la Moció és que el Govern assumeixi aquest acord, que no em podrà negar l'alcalde de Manresa que va ser pres en aquell ple.

I el tercer punt de la Moció és fer campanya pública a través dels mitjans de comunicació institucionals de la importància, en tant que etapa educativa, de les llars d'infants del període zero-tres anys, tant des d'una òptica social com cultural i de normalització lingüística.

L'argumentació d'aquella –diguem-ne– meva primera interpellació en aquesta cambra en aquest període de sessions era justament per insistir en la importància de zero a tres anys, en tant que etapa educativa, però també en tant que etapa d'atenció social i en tant que etapa imprescindible per a temes de normalització lingüística. I això ho hem viscut –i ho deia així a la interpellació i ho torno a dir ara– els que estem vivint des de fa molts anys en zones on els orígens d'accents dels catalans que ara hi viuen, perquè tenen veïnatge a Catalunya, són molt diferents i les possibilitats d'una integració lingüística no són tan senzilles. Hem comprovat –i ho hem comprovat no solament des del Parlament sinó també en tant que regidors d'aquests ajuntaments–, hem comprovat la importància que té aquesta etapa zero a tres anys justament com una etapa bàsica per a una futura normalització lingüística.

És, per tant, una moció crec que modesta, senzilla, però que pot ser votada amb generositat per tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera, Ignasi. No hi ha esmenes presentades. Per consegüent, passem a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. És motiu de satisfacció personal que en nom del Grup Popular em pugui posicionar davant d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació que el benivolgut diputat Ignasi Riera va fer en el seu moment i que avui acaba de fer la seva exposició de motius.

Il·lustre senyor diputat, el Grup Popular donarem suport a aquesta Moció, perquè entenem que vostè ha tingut una bona iniciativa, tenint en compte, doncs, un acord de Moció, que tal com vostè molt bé ha dit, a l'Ajuntament de Manresa van adoptar tots els grups municipals amb representació i, evidentment, hi havia el Grup municipal Popular que, mitjançant el nostre regidor Josep Balet, també va donar suport a aquesta Moció.

Per tant, sàpiga que la veiem amb molt bons ulls i, sota el nostre punt de vista, creiem que hauria de tenir i de ben segur que tindrà el suport de tota la cambra. En aquest sentit, sàpiga que li donem el nostre recolzament.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada i abans de començar, per mantenir el to honorífic de les anteriors intervencions, doncs, també mostrar la meua satisfacció per parlar d'una moció presentada per l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera, en la qual surt esmentat, ni que sigui d'esquitllada per raó del seu càrrec municipal, l'il·lustre diputat senyor Juli Sanclimens, i així ja estem tots ben honorats.

I, posats a fer, també recordar que Esquerra Republicana també és present a l'Ajuntament de Manresa i, per tant, també aquest acord, etcètera, etcètera, i així també estem tots autohonorats.

Després de l'honorament i l'autohonorament, doncs bé, podríem parlar de l'educació infantil i del que la Moció ens parla. Jo no estaria formalment del tot d'acord amb el que el senyor Riera deia, en el sentit que em sembla que l'educació infantil és bàsicament un tema d'ensenyament que col·lateralment, que col·lateralment, evidentment, evidentment, importa a molts altres departaments del Govern, però que no fos que, de les paraules del senyor Riera, se'n dedueix que un dia d'aquests el Departament d'Ensenyament, que ja li han tret educació d'adults, i el Departament d'Ensenyament, que ja li han tret universitats, li acabessin traient educació infantil. En tot cas, em sembla que, a més a més, al llarg de la Moció queda bastant clar que hi ha aquesta importància pedagògica.

Amb els tres punts de la Moció hi hem d'estar absolutament d'acord, per això no hi hem presentat cap esmena. Amb el primer punt, de manera evident –de manera evident: s'anuncia un pla en el qual es parla de construccions en les guarderies, a més a més, pocs dies després que en aquest Parlament, en la seva Comissió de Política Cultural, s'anuncia per part d'un altre membre del Govern que el que anuncia el Pla –i jo recordo que vostès ens diuen, senyors de la majoria, constantment que el Govern és solidari–, s'anuncia un pla en el qual es diu que es faran guarderies quan el conseller diu aquí que fins a l'any 2000 no en farà.

És clar que, si vostès miren la Moció, veuran la data en la qual es va presentar el Pla, i em sembla que en tot cas la data aquesta de presentació en el Pla explica la certa insolidaritat, entre el conseller que presenta el Pla i l'altre que parla aquí al Parlament.

El segon punt de la Moció..., bé, el segon punt de la Moció és un punt evident. A banda de la lloança a l'Ajuntament de Manresa, al seu batlle i a regidor per regidor de l'Ajuntament, és, a més, una obvietat. Una obvietat de l'educació infantil i de tots els segments de l'educació, però ara estem parlant d'educació infantil; o sigui: què tenim, què ens farà

falta, què volem, i especialment el manteniment de la qualitat pedagògica; és a dir, que l'augment, que l'augment de la demanda no signifiqui tan sols col·locar més nens al mateix lloc on estan ara; el nombre que hi ha em sembla que és màxim.

Bé, i en tercer lloc, en tercer lloc, és evident també que l'educació infantil té una funció, deia al començament, pedagògica, educativa. Té una funció d'inicial normalització lingüística, però, fins i tot diria, com a cosa subsidiària, bàsicament pedagògica i té, evidentment, una funció social.

Justament, després d'aquestes tres mocions d'ensenyament que vénen globals, vénen dues mocions que tracten aspectes distints. Un, l'assetjament sexual en el món del treball, i l'altre sobre el Pla d'igualtat de la dona, però que van al voltant de l'entrada evident, constant, necessària i a la qual s'ha de donar cada vegada més suport i facilitar..., de la dona, en tot l'aspecte del món del treball, i en el qual té, com a conseqüència també, de manera evident la necessitat social d'una major i millor política educativa.

Per aquests raons i moltes altres que m'estalvio i especialment els estalvio, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció en tots els seus tres punts.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, sumar-me a totes les manifestacions que hi ha hagut fins ara en aquest Parlament respecte a aquesta Moció i manifestar que estem plenament d'acord amb la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa respecte a l'etapa educativa zero a tres anys.

El primer punt de la Moció em sembla molt encertat atès que no voldríem creure que la proposta feta el mes de maig del 92 obeeix només a plantejaments electoralistes; no seria gens seriós, malgrat que aquí, com ja ha quedat palès en algunes intervencions que m'han precedit, s'han donat contradiccions entre membres del Govern. I al respecte voldríem dir que el Departament d'Ensenyament se n'ocupi amb preocupació, perquè no sigui que, en el cas que el senyor Pujol o el senyor Comas decidissin endegar el Pla que havien promès, l'etapa educativa zero a tres vagi a parar a algun altre departament, fet que no seria excepcional, ja que vostès ja saben que tant l'educació d'adults com la política universitària estan «secuestrades» per altres departaments.

El Sr. PRESIDENT: Segrestades.

La Sra. TORRENT: Segres... (*Rialles.*) Bé, vostè ho ha dit bé.

El segon i tercer punts també em semblen encertats. El text aprovat per l'Ajuntament de Manresa... Jo ara també voldria dir que tots els grups han deixat palès que s'hi van sumar i que va ser aprovat per tots els grups, em sembla que com a Grup Socialista em toca dir que la iniciativa va ser del Grup Socialista i, per tant, si allí hi vàrem estar d'acord, encara estem més d'acord que aquest tema es faci extensible a tot Catalunya.

Respecte al tercer punt de la Moció, considerem també un encert demanar que es posin esforços, que es facin esforços publicitaris en una campanya de comunicació per tal de valorar la importància educativa dels zero-tres anys, perquè –deuran estar ben segur d'acord amb mi– el contacte amb altres nens i nenes en aquesta etapa, a finals del segle XX, només es pot garantir en un centre pedagògic, on l'atenció de professionals pot treure el màxim rendiment a les capacitats dels infants i a les relacions entre ells o elles.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Varela.

El Sr. VARELA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé jo també m'afegiré als honors de tots els meus anteriors diputats per poder contestar al senyor Riera que ha parlat amb la seva brillantor habitual.

I no solament el Govern n'és col·legiament responsable, sinó que els diputats també en som col·legialment responsables, i encara que la meua especialitat és l'ensenyament, també podem contestar en aquest àmbit.

La seva Moció no ha seguit cap camí estrany, efectivament, i respon perfectament al text, al contingut de la interpellació, però el que passa és que és un..., el conjunt dels tres punts que componen la Moció formen un vas d'aigua clara, allò que... aquesta frase que aquests dies, parlant de la polèmica del català, s'ha suscitat tant, del senyor Pemán, doncs també és un vas d'aigua clara, la seva Moció. Si seduïts per la seva oratòria ens deixéssim assumir, l'assumís-sim, aquest contingut de la Moció, doncs resultaria que el Govern de la Generalitat, al qual el nostre Grup dona suport, assumiria més responsabilitats de les que li pertoca en el camp de l'educació infantil.

Ja n'assumeix el Govern, de responsabilitats, òbviament, però no tantes com la generositat del senyor Riera, doncs, li pretén atorgar. Per tant, la seva Moció no és ni modesta, ni senzilla, sinó que, darrere d'aquests tres punts, hi ha el que es pretengui que el Departament d'Ensenyament i el Departament de Benestar Social, en fi, el conjunt del Govern de la Generalitat assumeixi totes i exclusivament, totes i cadascuna de les actuacions en l'educació infantil, cosa que entenem nosaltres que a la Llei no és així.

L'article 7 de la LOGSE encomana a totes les administracions públiques, a totes, el deure de garantir una oferta suficient de places d'educació infantil. El senyor Riera sembla interpretar que totes les administracions públiques són només el Departament d'Ensenyament, el de Benestar Social o el de Governació –també l'ha esmentat. Nosaltres hi afegim, òbviament, els ajuntaments i aquesta opinió ja la va explicitar el conseller d'Ensenyament en la seva resposta a la interpellació prèvia a la Moció. La seva resposta deia textualment el conseller: «Siguem realistes, serem els poders públics, els poders públics en general els que haurem de donar resposta a les demandes d'escolarització de zero a tres anys».

I abans, abans d'aquesta interpellació, en la Comissió de Política Cultural del mes d'abril —em sembla— havia afirmat textualment: «En compliment de les previsions de la LOGSE, la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya», fixi's que parla del Govern..., encara que parlava com a conseller d'Ensenyament, però deia: «La voluntat del Govern és actuar coordinadament amb les administracions locals i amb institucions sense afany de lucre per a la creació i el manteniment de places d'educació infantil d'acord amb les necessitats i criteris establerts en la planificació escolar». Que aquesta és, doncs, la doctrina del Govern, corresponsabilitat amb els ajuntaments per a resoldre els problemes plantejats en aquest tram de l'educació, de zero a tres anys. I això es comprova, una vegada més, també llegint el Pla integral de suport a les famílies, que han citat reiteradament i que es va presentar, senyora Torrent, no el maig del 92 sinó el maig del 93 —era només per aclarir-ho. O sigui que corresponia a aquesta campanya electoral, no a l'anterior.

Per tant..., si és això el que volia dir, suposo. Doncs en aquest Pla integral de suport a les famílies que diversos diputats han esmentat, en cap moment es parla que hi haurà un pla de construcció de llars d'infants assumit per la Generalitat, en cap moment se'n parla. I, a més a més, en cap moment es parla..., es parla breument..., perquè el Pla és aquest llibre que tinc aquí al davant, doncs, es parla de molts temes i de llars d'infants només hi ha un paràgraf a la pàgina 63, un petit paràgraf a la pàgina 63, i després, quan ja vol concretar una mica més, a la pàgina 97 diu exactament que «caldrà una cooperació amb les administracions locals per dur a terme aquestes propostes concretes d'habitatge, de llars d'infants, etcètera». Per tant, en cap moment el Govern de la Generalitat es contradiu, ni el senyor Pujals, ni el senyor Comas es contradiuen de dir que aquestes contruccions, si s'han de fer, no s'han de fer sense la col·laboració dels ajuntaments.

En definitiva, nosaltres, com que no volem que el Govern de la Generalitat assumeixi exclusivament la responsabilitat de la..., bé, no ho diu això, però per aquí, això seria el cavall de Troia, d'aquí resultaria, d'aquí, de la Moció aprovada a Manresa es traduiria que és el Departament d'Ensenyament o el Govern de la Generalitat qui es fa responsable de totes les llars d'infants a Catalunya.

Per tant, senyor Riera, doncs, torno a dir que no és ni modesta ni senzilla, la seva Moció, ans el contrari: és molt perillosa, perillosa en el sentit d'introduir confusió de competències i després que, evidentment —com també ja li va contestar el senyor conseller d'Ensenyament en la Comissió de Política Cultural i també en la interpellació—, no és que el Departament d'Ensenyament no vulgui intervenir en l'àmbit de l'educació infantil —que ja hi intervén i que s'han introduït moltes millores—, sinó que és una qüestió de prioritats. Les millores del Departament d'Ensenyament en aquest tram de zero a tres anys són evidents; en aquests últims anys, de l'any 89 al 93, han passat de 100 milions de subvenció, de rebre 100 milions de subvenció, les llars municipals, a rebre'n gairebé 500; per tant, hi ha una tendència positiva cap

a ajudar més els ajuntaments; hi ha voluntat també explícita, tant a la Comissió de Política Cultural com, després, a la interpellació, d'arribar a un terç, que el Departament d'Ensenyament pugui ajudar amb un terç les llars d'infants municipals, i fruit d'aquest Pla presentat per la Conselleria de Benestar Social també hi ha la voluntat —que està en estudi i que amb aquesta idea de col·laboració amb els ajuntaments ja en tindran coneixença— d'establir vies alternatives a llars d'infants per atendre aquest tram tan important de l'educació dels nostres nois i noies.

Per tant, lamentant-ho molt, però no per cap manca de sensibilitat, perquè aquests fets concrets demostrin que el Govern sí que la té, aquesta sensibilitat, que es pot comprovar i que anirà en augment, sinó simplement perquè cada Administració faci el que li pertoca, nosaltres ens veurem obligats a votar en contra de la seva Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Varela.

Seguidament passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre política educativa, presentada per l'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quin és un dels problemes més candents de l'ensenyament no universitari en aquests moments? En la interpellació, i consegüentment en la Moció, vaig tractar de tocar dos temes que penso importants i relacionats. El primer és que, sobre el pretext d'una reorganització administrativa, en realitat es prenen mesures que poden perjudicar la qualitat de l'ensenyament públic. I el segon és que sembla que no hi ha diners per a l'escola pública però sobre els eslògans de la competitivitat i llibertat d'opció s'anuncien unes mesures a favor de l'escola privada —per exemple, estendre la subvenció a etapes no obligatòries— que poden costar bastants diners. Voldria dir que, si el que interessa és l'estalvi, quan li convé, el Departament d'Ensenyament pren mesures que poden augmentar el cost; per exemple, segregar universitats —el Departament d'Ensenyament—, crear un comissionat, buscar un local, etcètera, això és un cost que, quan li convé, el Govern pot assumir perfectament.

Haig de dir que la resposta del senyor conseller va ser amable, en el sentit que va dir que no existien tantes discrepàncies com jo pretenia entre les postures dels dos grups.

Però, malgrat tot, presento aquesta Moció perquè em sembla que les mesures restrictives que jo deia es confirmen, i ara també en l'inici del curs, per al proper curs 1993-94.

El primer punt era precisament sobre les escoles bressol, i això em permet ser molt breu. Jo admeto, com ha dit el senyor Varela, que hi ha una responsabilitat conjunta de les administracions; ja ho vaig admetre el dia de la interpellació. Però penso que el senyor conseller defuig la part de responsabilitat que li toca quan li diu: «Bé, no obrirem cap nova escola bressol fins a l'any 2000», i en els convenis amb els ajuntaments es va refermar el senyor conseller en el criteri de seguir donant en els convenis dels ajuntaments menys diners, en xifra absoluta, que a les escoles llar privades. I, d'altra banda, el terç que teòricament es diu que se'ls dona està calculat sobre un mòdul incorrecte. Incorrecte en el sentit que no correspon a la mitjana de cost dels ajuntaments. El senyor conseller va dir: «Si algun ajuntament s'hi vol lluir, a fer més...»; no és aquest el cas. És que realment el mòdul no és realista, no correspon a la mitjana de despeses de l'ajuntament en llar d'infants, i sobre això els donen una tercera part, eh?

Bé, per tant, res més, ja se n'ha parlat, d'aquest punt. Només dir que en la Moció, en el primer punt, demanem noves escoles a la Generalitat –si és de totes les administracions, que col·labori també la Generalitat– i convenis més equitatius amb els ajuntaments.

En el segon punt es demana fomentar la qualitat i competitivitat, perquè quan parlem de competitivitat també podríem englobar el sector públic dels centres públics. Ho concretem, en la proposta, en diversos punts. Jo els voldria dir, senyores diputades i senyors diputats, que en aquesta Moció no demanem apujar el llistó de la qualitat de l'escola pública, que seria legítim fer-ho, i potser seria bo fer-ho, però no demanem això, no demanem pujar un graó en l'escala de la qualitat; el que demanem és que no es baixi un graó, com ens temem que ha passat en les mesures preses en el darrer any i aplicades també aquest curs.

Segurament hi hauria altres temes; en les mocions, sempre se n'han de seleccionar només alguns. Primer, el nombre d'alumnes per grup; es demana que es revoqui la mesura d'incrementar el nombre d'alumnes en les aules de P3 –o sigui, on assisteixen infants de tres anys, junt amb l'educació primària–, que s'anul·li la mesura d'apujar el nombre màxim d'alumnes de vint a vint-i-cinc. La senyora diputada, que segurament penso que em contestarà, és més entesa que jo en aquests temes i suposo que estarà d'acord que en aquesta edat la situació és molt delicada i el cost pedagògic, segurament, de portar els nens de tres anys juntament amb els altres de la segona etapa d'educació infantil a les escoles de primària només es pot fer si es prenen unes mesures especials. Apujar aquest nombre de vint a vint-i-cinc penso que perjudica aquestes garanties.

Respecte al nombre, hi ha altres temes que es toquen en la Moció, que és sobre la nova escola primària. Es demana que s'apliqui la reducció prevista a la LOGSE, i no la clàusula aquella especial per a cas d'emergència que preveu la

LOGSE, que s'apliqui la previsió general. Per què? Perquè és cert que el senyor conseller ha dit: «No es preocupin, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, la mitjana a tal curs és de vint». Però, senyores i senyors diputats, el problema que jo els plantejo no és un problema de la mitjana: si en una aula dels nous estudis de reforma hi ha trenta-cinc alumnes, això és perjudicial no només per a aquell grup, sinó per al prestigi de la reforma, sigui quina sigui la mitjana; que segurament, si agafem la mitjana de les escoles rurals, estarà fins i tot per sota de la mitjana general de Catalunya.

Un altre tema relacionat amb el nombre d'alumnes: fins ara, les aules que tenien alumnes en règim d'integració tenien una reducció d'alumnes; aquest any, sembla que s'ha trencat aquesta mesura. Si això és veritat..., és a dir, no és només que es faci un mal a la qualitat de l'ensenyament, és que penso que es trenca un model en el règim d'integració. A Catalunya, de forma diferent que a altres comunitats autònomes –i està perfectament en el seu dret–, totes les escoles públiques tenen l'obligació d'admetre alumnes amb deficiències en règim d'integració, però això suposa unes contraprestacions, unes facilitats, i aquest any la Conselleria d'Ensenyament ha trencat una d'aquestes facilitats, per tant, ha trencat un model. Es carrega un pes a l'escola pública, que és haver d'admetre els alumnes amb deficiències, i a canvi no se li dona les facilitats. A mi m'agradaria que el Govern o el Grup de Convergència –potser és més propi del Govern– ens presentés un informe sobre el nombre d'alumnes amb deficiències integrats en les escoles concertades, que també són sostingudes en centres públics, i veuríem l'esforç que està fent l'escola pública en aquest sentit, que és molt laudable, però, per favor, que se li donin els mitjans.

Bé, un altre tema... Ah, bé, sobre aquest tema, voldria dir..., a mi m'agradaria que em diguessin: «Miri, està equivocada, tranquil·litzi's, de tot això que explica, no hi ha res que sigui veritat.» Però és que passa absolutament el contrari: fa dos dies vaig parlar amb un director d'institut per a un programa determinat, i resulta que m'assabento que amb el problema aquest del nombre màxim d'alumnes hi ha mesures restrictives i alarmants. Per exemple, en formació professional, fins ara, a partir de vint alumnes, les pràctiques que es feien als centres de formació professional, a partir de vint alumnes es podia desdoblar el grup; ara és a partir de vint-i-cinc, que en realitat de vegades són vint-i-sis o vint-i-set, que es permet desdoblar. Però és que, a més a més, s'ha pres aquesta mesura restrictiva sense completar-ho amb equipaments.

Jo, senyora diputada de Convergència, o, en general, tots els diputats, si volen, els puc dir el nom d'un institut on a l'aula d'informàtica hi ha deu ordinadors, deu teclats, i on al laboratori d'electricitat hi ha tretze llocs de treball. Ara, m'agradaria que sortís aquí la senyora diputada de Convergència i que m'expliqués..., si se'ls ha negat el desdoblament a partir de vint alumnes i és a partir de vint-i-set que es desdoblen..., però atenció, eh?, en el nocturn, amb una gran sensibilitat pedagògica, diu que no es poden desdoblar ni a vint-i-set, perquè els alumnes de nocturn assisteixen poc a

classe; magnífic estímul, suposo, que dóna el Departament d'Ensenyament per a la qualitat d'ensenyament de formació professional i per a la valoració de l'ensenyament nocturn per als nostres joves que treballen. I ara a mi m'agradaria que m'expliquessin què hi han de fer, doncs, si en una aula hi ha deu teclats, què hi han de fer més de vint alumnes, perquè, amb més de dos alumnes per teclat, els altres, l'única cosa que poden fer, és mirar, i què poden fer més de tretze alumnes en un taller d'electricitat on hi ha tretze llocs de treball; si són vint-i-sis o vint-i-set, el que hauran de fer és mirar.

Bé, un altre tema és incrementar les despeses de funcionament dels centres. Aquí el senyor conseller va dir: «Estigui tranquil, senyor diputat, que en el pressupost hem aprovat un 2,6%.» Efectivament, té tota la raó el conseller: si mirem el pressupost, està pressupostat un 2,6%. Però, home, és que aquesta no és la qüestió real; la qüestió és la pràctica, la qüestió és el món on vivim. Jo li puc donar dues dades: primer, també puc citar noms de centres on amb més alumnes que l'any passat, en el curs passat, se'ls van donar menys despeses de funcionament; i li puc donar una altra dada, que és que una persona que representava la Conselleria a la mesa sectorial, amb els sindicats, va reconèixer que la mitjana de la disminució era un 3%; per tant, l'Administració està dient que, el que reben els centres..., el pressupost genèric no interessa, no s'aplica, o és que hi ha més centres, o no sé què és el que passa..., però els centres estan rebent de mitjana, i això ho diu l'Administració, un 3% menys, que, amb la inflació, doncs, realment suposa menys poder.

Es demana finalment publicar el Decret d'organització i funcionament i agilitar i facilitar la programació de les activitats docents. Això per què es demana? Miri, té relació amb un problema, que és que la secundària se sol començar al costat i l'any passat es van expedientar directors. Serà corporativisme això que no vulguin començar alhora? Serà corporativisme defensar els directors expedientats?

Acabo, senyores i senyors diputats, explicant una relació, una història molt senzilla, una cronologia: què fan per programar els centres de secundària? El mes d'abril hi ha una reunió entre el delegat territorial, inspectors i directors i els imposen una reducció de grups en el sentit següent: per exemple, si un institut té sis primers, diuen «vostè no pot programar sis segons; només en pot programar cinc perquè hi haurà una "mortalitat acadèmica", diguem; hi haurà alumnes que es perdran». El director diu: «que això no va passar l'any passat, eh?, que en tindrem dos-cents quaranta de segon...»

Bé, el mes de maig hi ha la preinscripció; el mes de juny, juliol, es negocien les plantilles i no corregeix l'Administració el seu punt de vista; el mes de setembre, del 10 al 15, hi ha la matrícula; i quan estan matriculats, l'Administració miraculosament en aquell moment descobreix que realment hi ha dos-cents quaranta alumnes matriculats i es necessiten sis grups –no de trenta, eh?, sis grups de quaranta... (*Remor de veus.*)

Sí, deuen pensar segurament –veig algun senyal de disconformitat– que o joestic mal informat, o els directors m'enganyen. Però, mirin, jo els puc dir que no haig d'anar molt lluny, eh?, no haig ni de sortir de casa: en aquest moment tinc un fill matriculat de tercer de batxillerat i no sap quines assignatures optatives ha de fer, no sap quina EATP – en diuen –, ha de fer, perquè el director tampoc ho sap, i per què no ho sap el director? No ho sap perquè a última hora li concedeixen un grup de més, perquè a última hora li han de posar professors de més, i en aquest moment encara no sap de quina especialitat seran els professors. Saben quan el meu fill –i no vull parlar de qüestions personals; ho dic perquè hi havia un gest de dissentiment, i potser algú pensava, doncs, que explicava coses estranyes–, saben quan el meu fill, o el fill del meu veí, sabrà quines assignatures podrà fer optatives? El dia 27, el dia que està convocat per primera vegada a l'institut. I ja no vull seguir per aquests camins perquè llavors els hauria d'explicar...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, eh?

El Sr. CADEVALL: ...que el professor de literatura, doncs, ha de fer ètica amb totes aquestes combinacions i que, per tant, aquesta Moció –i acabo senyor president, gràcies pel seu avís (*rialles*)–, doncs, que aquesta Moció, encara que es va presentar abans de l'estiu, i amb uns mesos, té plena vigència perquè això desgraciadament –jo em voldria haver equivocat– està passant encara al curs 1993-94.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. No hi han esmenes presentades. Per consegüent, poden intervenir els grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument per anunciar-li a l'il·lustre senyor diputat, senyor Cadevall, que li votarem favorablement els dos punts de la seva Moció subsegüent a la interpellació.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Riera i Gassiot.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Moltes gràcies, senyor president. Per dir també que donarem el vot favorable, el suport a aquesta Moció plantejada pel Grup Socialista i defensada pel senyor Magí Cadevall, amb una indicació: el suport al primer punt bandeja els dubtes, suggerits anteriorment pels diputats senyor Varela i senyor Bargalló, en el sentit que entenem molt bé que l'educació infantil sigui una etapa educativa i que, per tant, hagi de dependre del Departament d'Ensenyament i també perquè ens sembla perfecte que hi hagi un suport entre administracions, via subvenció, per exemple, a ajuntaments, per ajudar a crear noves guarderies, és evident; no havíem dit una altra cosa en el nostre text.

Pel que fa al segon punt jo només voldria subratllar tres de les indicacions: l'aplicació..., aplicar la disminució del nombre d'alumnes previst per la LOGSE; és un element fonamental per garantir la qualitat educativa; dotar els centres que tenen, en règim d'integració, alumnes... –a nosaltres ens agrada més la paraula «discapacitats» que «disminucions»–,

per al suport necessari, sembla que és per raons ja dites en d'altres moments en aquesta cambra –no cal insistir-hi– i el tema d'incrementar les despeses de funcionament. Jo, que no visc a Terrassa, on potser les coses no són tan terrorífiques com les que descriu el senyor Magí Cadevall, però jo crec que també ens han arribat a nosaltres queixes, diguéssim, sobre la disminució efectiva dels diners destinats a despeses de funcionament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Bé, en el primer punt, en tot cas reiterar el que el senyor Cadevall ha dit: que el fet que, segons la LOGSE, que és una llei meravellosa que tan aviat és extraordinària, serveix per a tot, com és un desastre i no serveix per a res, doncs, ara que serveix, la LOGSE diu que l'educació infantil és competència de diverses administracions; i cal suposar que, per tant, també ho deu ser de l'Administració de la Generalitat.

I el segon punt és la reiteració de dos pivots essencials de la reforma educativa que han sorgit en debats distints, en comissió i en ple, que sorgiran malauradament en debats distints en comissió i en ple; és: si hi ha reforma, serà perquè hi ha una disminució d'alumnes per aula i perquè hi ha més diners per a les despeses de funcionament i d'assignacions; la qualitat pedagògica passa evidentment pel professorat; però passa, també, pel nombre d'alumnes de l'aula, per la qualitat de treball d'aquest professorat i pels diners.

I un parell de coses; el senyor Cadevall deia que coneix un institut que la seva aula d'informàtica té deu ordinadors; no està malament. Jo en conec més d'un que en té menys, de deu ordinadors. Per tant, deu ser un institut bastant ben tractat aquest. Jo en conec més d'un que en té menys de deu. Jo vaig ser durant quatre anys director d'un institut que en tenia tres, d'ordinadors, i eren tres models diferents, a més a més.

I, per altra banda, quan parlem d'ensenyament en aquest Ple, sempre es dona una curiosa disfunció entre com coneixem l'ensenyament públic els diputats que solem estar asseguts en aquesta banda, excepte els de la primera fila, i com coneixen l'ensenyament els diputats de l'altre cantó, excepte aquell racó d'allà baix. (*Rialles.*) Jo em pregunto, possiblement, per què no coneixem el mateix ensenyament? Jo puc assegurar que el nostre Grup coneix perfectament quina és la situació de l'ensenyament públic a casa nostra.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Silenci!

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, sóc una diputada amb poca experiència parlamentària i confio, per això, que em perdonaran que sovint estic perplexa –sovint o alguna vegada, que queda més ben dit– sobre el funcionament d'alguna intervenció

en aquesta cambra. Aquesta n'és una. M'explicaré: en la meua primera intervenció davant d'aquest plenari, el senyor Cadevall em va felicitar; va acabar, però, dient que m'havia situat en una torre d'ivori, perquè el que jo deia no tenia res a veure ni amb el que feia el Govern ni amb la realitat. Sembla que ara estaven repetint el mateix. Jo confio que aquella vegada hi anéssim plegats, confio que hi anéssim plegats, a la torre d'ivori, perquè en els temes que ara estem tractant no se'ns ha entès. Ja arribaré als temes puntuals que s'han plantejat, però deixin-me resseguir el fil que ha tingut aquesta intervenció o aquesta iniciativa que ha arribat aquí.

Deixin-me recordar que quan a la Comissió de Política Cultural es va fer la sessió informativa sobre educació infantil que hem tractat en l'anterior Moció i que ocupa tot el primer punt i part del segon d'aquesta, l'il·lustre diputat que presenta aquesta Moció es va manifestar escandalitzat i desorientat. Deixin-me recordar també que en declaracions a la premsa va afegir que estava horroritzat amb la política del nou conseller d'Ensenyament; que en substanciar-se la interpellació vaig sentir el senyor Cadevall dient que la directora general i una diputada del Grup de la majoria havíem dit que l'etapa de zero a tres anys no tenia importància educativa, i que ell deia que el que dèiem nosaltres li semblava que impedia l'accés de la dona al treball. I agafant-se a aquesta interpretació va explicar a la premsa que, sota la idea de la Generalitat de no obrir més guarderies, que avui s'ha anat dient, fins després del 2000 hi ha una ideologia reaccionària vinculada a l'educació dels fills com a un atribut de la dona. Vaig acabar lligant-ho tot; vaig pensar no solament que ens malinterpretava, no em vaig sentir solament malinterpretada com a diputada: em vaig sentir provocada, provocada, en els meus sentiments com a dona. No m'agrada, no m'agrada gota que sense haver-nos entès es parli en públic, tan tranquil·lament, del que nosaltres volem dir. Les opinions són legítimes i respectables, però, en tot cas, s'ha de dir sempre que són opinions. Ni a mi ni a la directora general ens va entendre bé. Ara jo he de fer interpretacions i els asseguro que no m'agrada. (*Remor de veus.*)

No és seriós el que s'ha fet en aquest cas. Tots els temes són importants, però ni amb l'educació infantil –que, ho repeteixo, ocupa tot el primer punt i part del segon d'aquesta Moció– ni amb el treball de la dona es pot fer demagògia. Permetin-me aquesta duresa, però és que d'alguna manera vull cridar l'atenció. Trobo fins i tot estrany que les úniques dues dones que en aquell moment vàrem intervenir anéssim en la mateixa línia i que el senyor Cadevall cregui que ha de defensar la resta de dones. Ell afirmava que és aquesta diferència de filosofia la causant que ens hàgim centrat tant en les escoles bressol, i, de fet, dels dos punts –com deia abans–, és molta part la que ocupa aquesta escola. (*Remor de veus.*)

Jo ampliaré, justificaré i després concretaré els diferents punts de la Moció, que han sortit temes molt més concrets. Penso que si realment s'entén la nostra filosofia, potser acabaran donant-nos la raó. Reconeixent l'interès de les inter-

vencions que s'havien fet —quantitat de places, de diners, problemes de finançament, subvencions...—, vàrem introduir temes de qualitat; després de diferenciar les dues etapes de l'educació infantil, que és una diferència fonamental, és molt diferent una criatura més petita de dos anys d'un nen de tres a sis anys, després de diferenciar aquestes dues etapes, vàrem voler fer sortir unes reflexions: és molt important que, en temes educatius, es parli seriosament i tècnica, no es poden introduir..., i parlem de qualitat de l'ensenyament: què volem dir, senyors? De què parlem? D'accés? D'eficàcia? De qualitat..., concretament, que és?, qualitat d'edificis?, de tot? Podem anar fent gests, però realment hem de concretar. Hi ha estudis de l'Associació Internacional d'Avaluació que demostren que el nombre d'alumnes per aula, per exemple, no és el determinant de la qualitat, que és important, però no és el determinant, eh? Però, en tot cas, hem d'anar realment concretant, i en vocabulari pedagògic és molt important que comencem a definir tècnicament el que volem dir. Segurament que quan es parla d'avaluació uns entenen una cosa, els altres, una altra, i realment aquí és el problema. Si parlant normalment solem dir que el llenguatge és font de malentesos, quan s'utilitza vocabulari pedagògic, que al darrere sol haver-hi ideologia, moltes vegades més.

De totes maneres, retorno al fil que deia abans, i dèiem que no tot era qüestió de recursos, que en temes com l'educació infantil i en l'educació en general hi ha temes de consolidació, hi ha temes d'avaluació, hi ha temes de valors, hi ha temes d'actituds, hi ha temes de formació de professorat, hi ha temes d'horaris, hi ha temes de convivència, hi ha temes d'objectius... Molt importants, tots ells, molt importants. Dèiem que pedagògicament i sociològicament és qüestionable parlar d'escolarització massiva —escolarització massiva— dels zero als dos anys, perquè en els primers anys —els primers anys— el nen necessita més que mai, més que mai, per afirmar la seva personalitat, per afirmar la seva autoimatge, per anar fent la seva autoestima, l'afectivitat, i aquesta afectivitat, si és possible —i ho repeteixo, vaig repetint el que es pot malinterpretar—, si és possible, ha de ser de pare i de mare, perquè com més cura individual tingui el nen, millor. No és fins cap als dos anys que comencen a tenir sentit dels companys, i, de fet, es pot comprovar: si poseu una criatura d'un any a jugar, no s'assabenta que té nens al costat. Per tant, hem de diferenciar.

Per això afirmàvem, hem afirmat avui i ho repeteixo ara que l'Administració educativa ha de ser subsidiària, ha d'estar molt alerta, però ha de ser sempre subsidiària, i col·laborar amb altres polítiques socials, culturals, laborals... Citàvem, per exemple, allargar permisos de maternitat, parlàvem de permisos —per què no?— de paternitat, de campanyes de formació en la família, de planificar amb interacció constant amb la realitat social, de reforçar l'autoritat i el paper dels pares, de subvencions importants, si fos possible, per fills en aquesta edat... Se'ns critica perquè no diem que s'ha d'enviar tots els nens de tres o quatre mesos a l'escola bressol perquè les mares puguin anar a treballar.

De veritat vostès creuen que això vol dir que la dona s'ha de quedar a casa? No es veu que jo ho pugui interpretar com una visió masculista? No portar el nen a la llar d'infants als quatre mesos vol dir que la dona s'ha de quedar a casa, claríssim. Els asseguro que en sentir-ho vaig entendre de cop dues coses: la desconexió entre alguns polítics homes i la realitat i per què a les dones ens costa d'incorporar-nos als llocs de treball. Repetim: es poden donar permisos de paternitat. Per què no es diu que es pot reduir la jornada laboral de l'home i de la dona? Per què no es diu que hi pot haver una combinació perfecta entre marit i muller en la cura de la casa, dels nens, si la societat i els polítics ajudem perquè els horaris laborals siguin complementaris o més racionals? Quants pares i mares enviarien els nens de mesos a l'escola bressol si poguessin reduir la jornada laboral, combinar-se els horaris, cobrar el mateix i mantenir els llocs de treball?

La cura dels fills és una tasca per a la qual la majoria dels homes són sensibles. Per què no hi ajudem, els polítics? De veritat, no es pot entendre que mentre els homes no sentin com a seva aquesta responsabilitat i no hi reconguin la importància que tenen els sentiments de deixar el nen, la pèrdua d'hores de son i la manca de competitivitat que signifiquen són un handicap massa important perquè les dones ens puguem incorporar amb totes les conseqüències al lloc de treball? No es comprèn que amb aquesta filosofia és lògic l'empresari que diu que entre un home que mai demanarà un permís de paternitat i una dona que els ha de demanar sempre, es queda amb el primer? La dona amb baixa de maternitat està classificada en el mateix grup que les persones incapacitades. Critiquem-ho plegats. Com explica bé la professora Izquierdo en l'estudi que tots hem rebut, és aquí on la desigualtat entre homes i dones es manifesta en tota la seva extensió. És el lloc on la gent aprèn a viure en societat, on realment hi ha aquesta diferència més evident. Es dona un primer missatge: dels homes no s'espera el mateix que de les dones en la seva contribució a la vida social. (*Remor de veus.*)

Passo a un altre punt. S'interpreta que amb això volem dir que no donem importància educativa a aquesta etapa. Deixin-me parlar una mica de la importància educativa d'aquesta etapa. Es cita, molts citem la pedagogia sovint. Diguin-me, si us plau, un sol autor de tota la pedagogia que digui que a aquesta edat és millor escolaritzar els nens. Diguin-me'n un, si us plau, un sol autor. I que escolaritzar els nens vol dir donar importància educativa a aquesta etapa. Ni un. (*Remor de veus.*) Parlo d'abans dels dos anys. Que hi ha ambients on els infants no estan bé? Segur que sí. Que hi ha situacions on ningú no pot cuidar el nen? Segur que sí, ara moltes. Que hi ha mares que acaben deprimides? Amb les coses com van no pot estranyar a ningú. Hi ha d'haver d'escoles bressol i, a més, de gran qualitat. Però el missatge no pot ser: «Perquè les dones puguin anar a treball n'hem de fer, i encara en diem guarderies.» No, no ho equivoquem. I, a més a més, no en diguem guarderies, diguem-ne escoles bressol, perquè les volem de qualitat.

Fixin-se si donem importància educativa a aquesta etapa que tot el que darrerament està descobrint la pedagogia sobre la importància d'individualitzar actuacions ho volem, si és possible, aplicat a l'extrem. Aplicat a l'extrem.

Acabo. El Departament d'Ensenyament no preveu ampliar l'oferta de primer cicle de l'educació infantil, com a mínim, fins a la total implantació del nou sistema educatiu i del mapa escolar corresponent, els altres sistemes de règim especial establert per la LOGSE. Continuarà, però incentivant el manteniment i ampliació de l'oferta pública de titularitat de les administracions locals. També mantindrà, dins les disponibilitats pressupostàries, la línia de subvenció a les llars d'infants de titularitat privada sense ànim de lucre.

Amb tot el que he dit no puc deixar de citar –ja s'ha dit abans en l'anterior Moció– el Pla de suport a les famílies que, realitzat pel Comitè interdepartamental creat a aquest efecte sota la presidència del senyor Joan Rigol, ha coordinat la Conselleria de Benestar Social. Vull afegir també que el Departament de Treball atorga uns ajuts anuals a guarderies laborals. La finalitat és col·laborar al seu sosteniment.

Li puc dir també que a les llars d'infants no s'ha incrementat el nombre d'alumnes per aula; en tot cas, s'han reconduït situacions anòmales de funcionament que s'han detectat en alguns casos, sempre respectant els màxims legalment establerts. Al parvulari s'ha fixat el nombre màxim d'alumnes per aula en vint-i-cinc, d'acord amb el que estableix el Reial decret 1004/91, que tots coneixem tan bé.

Quant a la disminució del nombre d'alumnes per grup –estic ja detallant molt breument els punts que queden de la Moció– previst a la LOGSE a la nova educació primària i, en general, a tots els nous estudis des del moment de la seva implantació, li he de dir –com vostè ja sap– que l'aplicació generalitzada de la *ratio* prevista per la LOGSE a la disposició addicional 3.3 és regulada pel Decret que estableix el calendari d'aplicació del nou sistema educatiu a Catalunya, que respecta les previsions legals de la citada Llei i té present la realitat de Catalunya.

Cal dir –cal dir– que la majoria de centres públics d'educació ja ho contemplen. Repeteixo que els remeto, a més, en aquest tema, a estudis que ha fet l'Associació Internacional d'Avaluació, que demostren que el nombre d'alumnes per aula no és determinant de la qualitat.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Acabo. A més, els centres docents que tenen escolaritzats alumnes amb necessitats educatives especials tenen professors especialistes i compten amb el suport tècnic d'equips d'assessorament i d'orientació psicopedagògica i dels especialistes itinerants.

La tradicional reducció del nombre d'alumnes per grup s'implantà i es justificava quan la *ratio* màxima era de quaranta –en la pràctica era superior a trenta o més. Les actuals realitats no ho justifiquen, llevat de casos excepcionals que s'aprecien, i es tenen en compte els dictàmens tècnics.

Les despeses de funcionament dels centres han experimentat un increment notabilíssim –n'hem parlat repetides vegades; no li concreto més coses.

El Pla d'equipaments i mobiliari del Departament d'Ensenyament ha permès dotar convenientment els centres existents. En qualsevol cas, quan s'apliqui la LOGSE es tindrà en compte si hi ha requeriments nous.

El Departament d'Ensenyament té previst tramitar els decrets d'organització i funcionament dels centres durant l'any 1993 i, quant al darrer apartat, els centres docents de qualsevol titularitat coneixen abans de l'inici de la preinscripció la programació de grups que s'ofertaran al següent curs, amb la qual cosa poden programar amb tota antelació les seves activitats.

Per tot el que he dit, comprendran que el nostre Grup votarà negativament aquesta Moció.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal. (*Remor de veus. El Sr. Cadevall demana per parlar.*) Senyor Cadevall, per què demana la paraula?

El Sr. CADEVALL: Perquè penso que se m'han atribuït unes paraules que no he pronunciat. (*Remor de veus.*)

Molt breument, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Silenci. (*Pausa.*) Concreti quines són les paraules.

El Sr. CADEVALL: M'agradaria que s'especifiqués en quin moment jo o alguna persona del meu Grup ha dit que a partir dels quatre mesos els nens havien d'anar obligatòriament a les guarderies, que, d'altra banda, la Generalitat no en diu escoles bressol, sinó escoles llar.

No li penso demanar, no li vull demanar la paraula respecte a la interpretació que jo he fet del paper subsidiari que tenia la primera etapa, que tenia l'escola en la primera etapa de l'educació infantil, perquè això ho ha explicat i repetit prou clarament la senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Vol dir alguna cosa la senyora Vidal? (*Remor de veus.*) Moltes gràcies.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament concertats

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els centres d'ensenyament concertats, que presentarà el diputat senyor Ignasi Riera, que té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, qualsevol s'hi posa tenint en compte que és un pare de família que als quaranta dies ja portava les filles a l'escola municipal. (*Rialles.*)

De tota manera, ja confessada, per tant, la meua malícia de salvatge, dic que aquesta interpellació i Moció subsequent és a favor de la qualitat pedagògica i de la transparència del destí dels recursos públics. (*Remor de veus.*) Voldria deixar ben clar que ara i aquí –president, no m'escolten (*rialles*)– no discutim la LODE ni l'ensenyament privat; no discutim els concerts pedagògics; sí que defensem el dret i el deure de tot govern –en aquest cas, del Govern de la Generalitat– a controlar el destí de l'ensenyament públic, tant si aquest diner públic va a l'ensenyament públic o a l'ensenyament privat.

Vol ser una moció –com va ser la interpellació– a favor de la transparència, també, de la lletra i de la música dels concerts. Qui vulgui rebre diner públic ha de respectar escrupolosament, tant si és en un centre públic com en un centre privat, la legislació.

Com s'ha dit moltes vegades en aquesta cambra, les interpellacions han de portar un títol genèric de propòsit de capteniment del Govern sobre tal qüestió política general, però molt sovint hem comprovat que és a partir d'un fet determinat, d'una anècdota o d'un seguit de fets encadenats, que els diputats plantegen interpellacions. En aquest cas, el diputat senyor Roc Fuentes i Navarro, d'Iniciativa per Catalunya, va presentar aquesta interpellació a partir d'un fet que li havia estat denunciat. Un fet que va recollir el conseller i que em penso que va reconèixer amb una claredat que ja en aquell moment li vam agrair, però que ara li vull tornar a agrair.

Recordo –perquè ha passat un temps d'estiu entremig– quina era l'anècdota a partir de la qual tant el conseller com el diputat senyor Roc Fuentes discutien sobre els concerts pedagògics. El conseller va dir al començament de la seva intervenció: «A mi m'agradaria començar la meua intervenció justament referint-me al Centro Comercial Catalán, de l'Hospitalet de Llobregat, que ha motivat accions per part del Departament i diverses reunions, una de les quals amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, amb representants de pares i alumnes i en la qual el conseller va adoptar compromisos certs, etcètera, etcètera.» El conseller allà ens explicava que s'havien detectat símptomes de violació del que en principi era el concert i, per tant, la possibilitat no solament de retirar el concert pedagògic a aquest centre, sinó, fins i tot, l'autorització a aquest centre.

És a partir d'aquí que conseller i diputat van debatre, crec que en molts punts d'acord, sobre el sentit del control dels diners dels concerts pedagògics. I justament la Moció que presentem parla únicament d'aquest tema, com ens ho fem entre tots per poder controlar millor el compliment dels concerts pedagògics i, per tant, garantir que si el diner públic facilita que hi hagi una ampliació de l'oferta docent a Catalunya –només amb l'ensenyament públic en aquests moments no ens sortiríem–, com això ho fem garantint a tota la ciutadania que no hi ha trampes de cap mena i que hi ha fórmules, mesures per comprovar el destí d'aquests diners.

Pocs dies després de substanciada aquesta interpellació, el conseller d'Ensenyament va enviar..., el cap de l'Oficina

de Relacions Institucionals del Gabinet del Conseller va enviar una carta al diputat senyor Roc Fuentes explicant els mitjans de control del compliment dels concerts educatius. Crec que és un text interessant i nosaltres, en tot cas, demanarem al conseller la possibilitat de reproduir en algun paper aquests tipus de controls que la Conselleria proposa.

Els punts de la Moció, seguint aquesta línia d'argumentació, són: en el primer punt, incrementar i millorar la informació a les famílies que matriculin els seus fills/filles en centres privats concertats dels seus drets i de les condicions de matriculació.

El segon punt, crear una comissió composta per entitats associatives de pares, mares, titulars dels centres, ajuntaments i sindicats perquè informi de sollicituds per a la concessió de concerts educatius.

El tercer punt, intensificar les actuacions d'inspecció dels centres concertats per tal de garantir les següents funcions permanents: seguiment del procés d'elaboració dels membres del Consell Escolar del centre; control de la relació alumnes i professor/professora; assegurar el funcionament adient de totes les unitats concertades; fer el seguiment de la realització de les activitats complementàries autoritzades; assegurar el compliment de la normativa sobre el cobrament de les quotes autoritzades; assegurar el compliment de les disposicions sobre la normalització lingüística; proposar les actes d'informació que corresponguin, d'acord amb la legislació vigent.

I un quart punt, que és trametre a la Comissió corresponent del Parlament de Catalunya les actes d'informació imposades per la inspecció, amb un informe del Departament que valori els resultats globals dels concerts amb centres privats a Catalunya.

Jo només voldria recordar per acabar que ja aquest diputat en períodes legislatius anteriors havia demanat més d'una vegada la possibilitat d'accedir a aquestes actes d'inspecció per saber quan s'han fet i per saber quines dades hi ha sobre el compliment o l'acompliment estricte de tot allò que queda regulat en els concerts pedagògics.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Ha presentat una esmena el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, des de l'escó mateix, perquè crec que els senyors diputats i senyores diputades m'agriran la brevetat, ateses les llargues hores que ens hem passat en aquest Ple d'aquest Parlament.

De tota manera, permetin-me que els digui que de vegades ja va bé que algunes persones parlin bastant i s'expressin al llarg..., en aquest Parlament, en aquest Ple, una bona estona, perquè així queda ben palesa quina ideologia representen. En el meu cas, crec que ja he parlat moltes vegades d'ensenyament i que ha quedat ben clar i ben manifest quins són els principis que tant jo com el senyor Magí Cadevall defensem normalment.

Entrant ja en el tema, volia dir que nosaltres hem fet una esmena que va més a la lletra que a l'esperit del que ha presentat el senyor Ignasi Riera. Nosaltres estem d'acord completament amb la filosofia que ell ha expressat, però ens semblava que el segon punt es podia millorar de manera que tingués un sentit més operatiu, i m'explicaré. El senyor Riera parla de crear una comissió composta per entitats associatives de pares i mares, titulars de centre, ajuntaments i sindicats, perquè informin de sollicituds per a la concessió de concerts educatius. Ja li deia, senyor Ignasi Riera, que hi estem d'acord, però ens semblava que tenia poca operativitat crear un nou organisme i ens semblava que el més correcte era aprofitar quelcom que ja existeix i que pot tenir aquesta virtualitat, d'exercir aquestes funcions que vostès creuen que hauria d'exercir i que nosaltres hi estem plenament d'acord. Per tant, el segon punt nosaltres el substituiríem pel següent, que diu: «informar els consells escolars municipals dels criteris seguits a cada municipi per a la concessió de concerts educatius i demanar periòdicament als consells escolars municipals un informe sobre la necessitat, planificació de centre i plantilles en el municipi respectiu».

Amb la resta dels punts –ja li ho he dit–, com en aquest, també estem d'acord amb l'esperit, no hi estàvem tant amb la lletra, i a la resta de punts hi estem amb l'esperit i amb la lletra. Per tant, no m'allargaré més i dir que votarem la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Poden intervenir ara els grups que no han esmenat. Grup Parlamentari Popular: té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, i breument, per posicionar-nos sobre aquesta Moció. Té quatre punts i voldria ja demanar votació separada, ja que votarem o donarem el nostre suport al punt primer i al punt quart, i ens abstindrem en el punt segon i en el punt tercer, senyor president.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument també, perplex de perplexitats en tot cas, per no insistir, incidir, ni tan sols demostrar lectures, erudicions i papers escrits per endavant, dir tan sols que votarem amb plena satisfacció la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup va estudiar amb molta cura la interpellació –i va seguir-la– del diputat Fuentes i del conseller d'Ensenyament. La contundència i el respecte, l'estimació que tots dos varen mostrar i la preocupació per l'anècdota i també pel fons ens posava a nosaltres en l'alternativa de també ser molt breus en aquesta intervenció i de

dir: doncs hi estem plenament d'acord i votem que sí, o bé al revés, de dir: hi estem completament d'acord i votem que no, que és el que farem, perquè se'ns demana exactament el que fa molt temps que s'està fent.

Compartim des de lluny la preocupació... i també amb el diputat que avui ha representat Iniciativa per Catalunya, personal i també com a grup, per què no?, compartim la preocupació pel dret a l'educació des de fa molt, molt de temps. Nosaltres, el nostre Grup, precisament, en el darrer dels programes electorals que hem presentat en el nostre poble, de cara a la nostra preocupació pel dret a l'educació precisament, plantejem la modificació de la LODE i la modificació de la LOGSE, entre altres coses, entre altres punts, precisament pel tema del tractament dels concerts.

Passo al punt 1; al punt 1 se'ns demana un major, diríem, nivell d'informació. Recordem que el mateix titular del centre concertat, el Departament d'Ensenyament, en les seves delegacions territorials, són qui estan fent i tenen obligació de fer aquesta tasca, tant genèrica com puntual; que els drets dels alumnes deriven de la legislació vigent i que aquesta, per tant, és pública i publicada. Evidentment que podríem endegar campanyes d'informació, però tot això, en definitiva, dintre d'unes quantes setmanes reportaria un encariment de pressupostos que en el capítol de publicitat, i diríem de «propaganda», entre cometes, se'ns titllaria com en els altres debats de pressupostos...

En el punt 2, al punt 2 hi ha un tema llarg, de fons, que el senyor Riera segur que no ignora i jo tampoc i els membres de la cambra tampoc. En definitiva, hi ha un tema polític que ve de lluny: els concerts, el tema de concerts també són hereus de l'etapa de la transició. En la Llei general d'educació de l'any 70, en el curs 72-73 es va haver d'inventar, perquè no eren capaçs d'assumir la gratuïtat de l'ensenyament que en aquell any 70 es promulgava, es va haver d'inventar el tema de les subvencions. I el tema dels concerts..., com que en l'actual legislació de la LOGSE tampoc no hi ha encara la clarificació –després del mandat actual del quart ministre que ha posat en solfa la LOGSE– del tema del finançament, s'ha de continuar amb un híbrid, que són els concerts, que –ho repeteixo– són hereus, també, d'aquell tema, d'aquella època que en vàrem dir la transició. La Constitució pròpiament dita en la LODE, en la LOGSE, en cada un dels pressupostos que any darrere any el Ministerio de Educación y Ciencia i el nostre Departament d'Ensenyament van fent..., s'ha de salvaguardar el dret a l'ensenyament i el dret a escollir centre. Nosaltres, a Catalunya, el Departament d'Ensenyament aquest dret el va desplegant, relatiu als concerts educatius que aquesta Moció ens presenta, el va desplegant periòdicament i el va acomodant al pas del temps i al pas de la circumstància educativa del país. El Decret 56 de l'any 93, del 23 de febrer, sobre concerts educatius, és prou clar al respecte. El Decret 180, del 93, del 27 de juliol, que ve a substituir el 154, de l'any 92, del 20 de juliol, modifica el calendari d'aplicació del nou sistema educatiu a Catalunya. I el Decret 181, de l'any 93, del 27 mateix de juliol, adequa els concerts educatius vigents a la

nova ordenació del sistema educatiu a Catalunya. En el títol segon d'aquest Decret 56, del 93, ja l'article 10.1 parla que «el Departament d'Ensenyament procedirà a l'estudi de les sol·licituds i la documentació presentada pels centres docents privats que desitgin acollir-se al règim de concerts i podrà sol·licitar informe a una comissió de participació, en la qual seran representades les entitats associatives dels pares, dels titulars, dels ajuntaments, dels sindicats d'ensenyament en aquesta comissió», etcètera. En compliment d'aquest precepte, el Departament d'Ensenyament, i només està pendent de publicació al DOGC, ha elaborat una ordre per tal de regular l'esmentada comissió de participació, en l'esborrany de la qual hi ha la composició que marca els representants del Departament d'Ensenyament, dels pares dels alumnes, dels titulars de centre, dels ajuntaments i dels sindicats d'ensenyament, i les funcions de la qual són informar les sol·licituds de nous concerts educatius formulades en cada convocatòria i també de l'aplicació dels criteris de concertació establerts a cadascun d'ells.

Aquest segon punt, per tant, seria totalment balder, per nosaltres, donar-hi el suport, en tant que és un tema que s'està fent i ve de lluny.

El tercer punt de la Moció planteja un tema de professionalitat. Avui aprovar això, amb què estem totalment d'acord perquè és el que s'està fent, seria dubtar de la feina feta i de la professionalitat de cara també a la millora de la qualitat de l'ensenyament que fa un cos de docents dedicats específicament al que s'anomena «la inspecció tècnica d'ensenyament». En l'organigrama del funcionament del Departament estan ben clares les funcions de la inspecció i que jo molt breument, referint-me al punt 3 d'aquesta Moció, voldria dir que el seguiment de qualsevol procés que afecti la composició del consell escolar de centre forma part de les funcions habituals exercides pels inspectors, que fins i tot es fan d'ofici, però hi han altres actuacions concretes realitzades per tal d'obtenir dades globals; que en l'apartat b), el control de relació alumnes/professor, la *ratio*, es realitza anualment diverses vegades, en diversos fulls estadístics i fins i tot hi han tres moments en llistats nominals centre per centre, públics, privats, privats concertats, privats lliures econòmicament parlant. Aquests llistats són al moment de la infantil subvencionada, del primer curs de primària per obtenir, precisament, el llibre d'escolarització, al vuitè de bàsica, i en els cursos de formació professional.

En l'apartat c) cal dir que anualment es realitza, per part de la inspecció tècnica, una revisió sistemàtica de quines són les unitats concertades en funcionament.

Els apartats d) i e) de la Moció, en el punt 3, cal dir que l'actuació de la inspecció educativa es concreta en les revisions que li són encarregades pels òrgans del Departament en tots aquells casos concrets que així convenen, més unes revisions que vénen com a conseqüència de denúncies formulades pels usuaris. El resultat d'aquestes actuacions es comunica a la delegació territorial als efectes oportuns.

I en l'apartat c), la comprovació anual dels quadres d'organització pedagògica es fan en tres moments, en l'anome-

nat quadre pedagògic del centre, més els dos fulls de..., tant en la infantil, la primària com la secundària en les branques de BUP, COU i de formació professional, en dos moments més per indicació de l'inspector de zona corresponent. Tot això, a més a més, es fa durant el curs escolar, la comprovació documental *in situ*, en el mateix terreny, en tots i cada un dels centres de Catalunya.

El punt g) realment no l'hem acabat d'entendre i creiem que pot ser una errada mecanogràfica o d'impressió.

En el punt 4, entràriem en el tema de l'anècdota del centre aquell docent que ja no existeix de l'Hospitalet de Llobregat anomenat Centro Catalán Comercial, i realment era més comercial que un centre d'ensenyament. Aquest centre actualment no existeix; aquest centre segueix l'expedient administratiu; els seus alumnes, els que quedaven, estan degudament escolaritzats a la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat; el conseller va ser prou contundent en aquest punt davant d'aquesta cambra per interpellació del senyor Roc Fuentes i és un tema que segueix el seu curs en els diferents àmbits del seu seguiment, i el que sí que no podem dir, el que hem de dir, millor dit, és que les actes d'informació, d'això en tenim constància informativa tant el Grup d'Iniciativa per Catalunya com nosaltres mateixos, se segueix amb unes comissions de conciliació, i que durant els anys 92 i 93 s'han format a Catalunya, de tots els centres en funcionament, setze comissions de conciliació, segons l'article 61 de la LODE, de les quals tan sols sis dels casos per ara han donat lloc a expedient sancionador.

Com que davant d'aquesta repassada dels punts que contempla la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya podem comprovar que totes les seves parts s'estan fent d'ofici fins i tot, i en compliment de la legislació vigent, el nostre Grup no podrà donar suport a aquesta, com d'inici ja he anunciat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, senyor president. Tot i que, sabent el sentit del vot, ja té poc sentit de posicionar-se, com que sempre és esperable una conversió del darrer minut, una caiguda del cavall camí de Damasc, dir que el nostre Grup assumirà l'esmena proposada pel Grup Socialista perquè és cert que explica amb més claredat aquesta necessitat d'informar sobre els criteris per atorgar subvencions, tema en el qual ens posem tots d'acord, i que el que volem és que realment se sàpiga amb quins criteris s'està convertint un centre en un centre concertat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Passem a la votació.

Votarem, en primer lloc, els punts 1 i 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests dos punts de la Moció han quedat rebutjats per 19 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votem, acte seguit, els punts números 2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests altres dos punts de la Moció han quedat rebutjats per 18 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpeHació al
Consell Executiu sobre la política general
de la dona dintre del marc del nou Pla
d'igualtat (1993-1996)**

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la política general de la dona dintre del marc del nou Pla d'igualtat, presentada per la diputada senyora Rosa Vandellós, del Grup Socialista. Té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com ja anunciava en la presentació de la interpeHació a la qual fa referència l'enunciat, presentem avui la subsegüent Moció, malgrat que el temps transcorregut entre una i l'altra hagi estat força llarg, ateses les vacances d'estiu; moció que, com ja han pogut veure, consta de tres punts que tot seguit passo a comentar.

El dia 30 de juny, i com a resposta a la interpeHació, el senyor conseller de Justícia va prendre el compromís –bé, més que un compromís va ser una mena de promesa personal–..., en el qual es manifestà que el segon Pla d'igualtat estaria redactat i aprovat durant aquest mes de setembre, previ consens i comentari de la Comissió parlamentària de seguiment del procés d'equiparació dona-home. Fins avui, dia 17, hem de dir que no ha estat així, però encara no s'ha acabat el mes. Creiem que, si hem esperat quasi nou mesos, no ens va ara de quinze dies. Malgrat les paraules del senyor conseller, van crear un dubte més que raonable, en primer lloc, per una qüestió de temps racional –i em refereixo concretament al període estiuenc– i, en segon lloc, per una petita qüestió de forma en la seva elaboració, donat que –i cito les seves paraules textuais– «el Govern de Catalunya estableix que per a l'elaboració d'aquest segon Pla primer cal fer una valoració d'allò que s'ha fet i d'allò que s'ha establert, i les conseqüències que se'n poden derivar, de l'aplicació del primer Pla». I, aquesta valoració, avui encara no s'ha fet, o si s'ha fet ho desconeixem, que és més o menys el mateix quant a voluntat.

Per tot això, insistim en l'obligatorietat, en la presentació i aprovació definitiva del Pla, i donar així compliment als compromisos assumits pel Govern de la Generalitat. Tot i així, no hem volgut marcar cap mena de límit, però sí recordar que no només s'acaba el mes de setembre, sinó que també s'acaba l'any, i aquest fet és més greu, i ja des d'aquest moment anunciem que, en acabar aquesta data i en cas que l'incompliment segueixi, sí que demanarem les responsabilitats necessàries.

El segon punt fa referència implícita a la col·laboració que vam oferir al seu dia quant a suggeriments i aportacions de la Comissió parlamentària en l'elaboració d'aquest Pla i de tots els plans futurs. Sempre complint amb el nostre deure de donar impuls parlamentari, en aquest sentit, creiem que seria positiva aquesta aportació, a la vegada que també generaria un contingut més pluralista i una dinàmica diferent en aquesta Comissió parlamentària, atesa la seva poca activitat actual. En relació amb el tercer punt, hem de dir que pateix un error de transcripció en el seu enunciat, donat que, en parlar de «comissió», no ho fa de la parlamentària, com s'ha pogut interpretar, sinó que ho fa de la Comissió Interdepartamental, i és a ella a qui reiterem el prec d'un seguiment en l'aplicació i efectivitat final d'aquest Pla. I malgrat que se'ns digui moltes vegades que ja es fa, només es tracta d'un comentari més i no es tradueix en fets concrets i tangibles, com són informes avaluadors elaborats al respecte. De moment, només tenim l'informe fet sobre el grau de desenvolupament del primer Pla 1989-92, i de data juny del 91, i que demostra un cop més que l'incompliment és extensible a tots els nivells.

Per acabar, dir que lamentem que aquesta Moció no sigui acceptada pel Grup de la majoria, tal com ja se'ns ha informat, però confiem que la seva presentació hagi servit per accelerar tot aquest procés de treball endarrerit i donar compliment als compromisos polítics que es prenen en terminis establerts pel Govern, i que a la vegada poguéssim gaudir al més aviat possible de les aportacions i les directrius d'aquest nou Pla, l'objecte del qual és fer una política més igualitària i justa per a tots, dones i homes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Hi ha presentat esmena el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Tot i que la companya del Grup Socialista ja ha anunciat que aquesta Moció no prosperarà, la veritat és que em passa una mica com al meu company Ignasi Riera fa uns moments: que encara estem amb l'última il·lusió, vejam si a l'últim minut el Grup de la majoria canvia, Sobretot perquè..., ja sé que tenen una tenacitat, que el senyor Escudé representa, ja sé que tenen molta tenacitat, però la veritat és que –bromes a part– porten un any de retard en l'elaboració del Pla, no tenim una avaluació seriosa del que ha significat el primer Pla d'igualtat i és un tema que no podem deixar passar molt de temps, entre altres coses perquè aquest migdia mateix, si vostès han vist el *Telenotícies*, sortia un congrés que s'està celebrant –d'arreu d'Europa– a Barcelona en aquests moments, i una de les coses que es constatava és que en un moment de crisi econòmica –per posar un exemple, només– les dificultats de la dona d'accedir al món del treball, per exemple, estan essent cada vegada més fortes; és a dir, quan hi ha crisi econòmica, com saben, hi ha retrocs, i això significa que les mesures, en concret, per facilitar l'accés de les dones al món del treball s'han d'incrementar.

Aquest és un dels casos, en podríem parlar de molts més; no és el moment per fer-ho, però sí que urgeix que el Parlament conegui el Pla d'igualtat, que des de la Comissió d'igualtat puguem donar-hi la nostra opinió, puguem modificar-lo, puguem enriquir-lo, i en aquest sentit la nostra aportació a aquesta Moció, que en el conjunt ens sembla molt bé, i que ja anuncio, senyor president, que, independentment de l'acceptació de l'esmena, hi votarem favorablement..., sí que ens semblava, com un element important a afegir..., és que es presenti, al mateix temps que es presenta a la Comissió el Pla d'igualtat, el segon Pla d'igualtat, s'hi pogués incorporar també una avaluació rigorosa per escrit del que ha significat el primer Pla d'igualtat.

Si bé és cert que fa ben bé uns nou mesos —em sembla que va ser...— van comparèixer a la Comissió la directora de l'Institut Català de la Dona i algú més que ara no recordo qui era..., sé que van explicar una mica com havia anat el procés del Pla d'Igualtat, però encara no hi havia una avaluació rigorosa. Jo crec que seria bo que es pogués afegir a la presentació del segon Pla d'igualtat aquesta avaluació per saber on som, en què s'ha avançat, etcètera. Per tot això nosaltres pensem que seria bo incorporar-hi aquest element.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara poden intervenir els grups no esmenants. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Illustre senyora Vandellós, en l'anterior Ple, quan vostè va substanciar la interpellació, la vaig escoltar personalment. Haig de dir-li que hi coincideixo i comparteixo plenament tot el que vostè va dir i la seva preocupació. Evidentment que el conseller —tal com vostè molt bé ha dit— va prometre a títol personal que aquest mes de setembre pràcticament estaria aprovat aquest segon Pla. Evidentment, no hem acabat el mes de setembre, som al dia 17, però, pel que resta, sembla que aquesta promesa potser serà incomplerta, però esperem —allò que deien la senyora Mayol i el senyor Riera de l'últim minut—, esperem aquests tretze dies que falten per acabar el mes, no?

De totes maneres, voldria dir-li que, evidentment, tindrà el nostre suport en aquesta Moció, en tots els seus punts, i veiem de molt bon grat l'esmena que ha presentat la il·lustre diputada senyora Mayol, perquè és cert que en el Parlament hauríem de tenir coneixement, doncs, de com ha estat l'avaluació del primer Pla abans de passar al segon. Crec que ens mereixem, els diputats i les diputades, que puguem saber com ha anat tot el primer Pla, que ha estat en part complert i en part hi han moltes coses que, evidentment, no s'han complert. Dir-li que trobo molt adient, evidentment, el segon punt, perquè és cert, si hem estat treballant en aquesta Comissió parlamentària d'estudi sobre aquest tema..., que poguéssim fer les nostres aportacions, tenint en compte que, en definitiva, les dones som el cinquanta per cent dels ciutadans de Catalunya. Crec, il·lustre diputada, que vostè ha encertat amb la qüestió; per tant, sàpiga que tindrà el recolzament del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Des de l'escó mateix, senyor president, per donar suport a la Moció i demanar a la il·lustre diputada Rosa Vandellós que accepti l'afegit d'Iniciativa, al qual nosaltres també ens sumem. Entenem que, de ser possible, sempre que hi haguessin mocions, i quan ja es va fora de temps..., es posés un termini —l'expressió «al més ràpida possible» i res és exactament igual, em fa l'efecte. I, pel que fa a la tercera part, al tercer punt, sí que entenc, senyor president, que s'ha canviat la redacció, perquè, si no, la tutela que suposaria del Consell Executiu sobre el Parlament per nosaltres seria inacceptable. Entenem que el tercer punt, en lloc del que diu, és a dir, «que aquesta Comissió», ha de dir: «que la Comissió Interdepartamental»; ben entès que el redactat és així, votariem tots tres punts. Si realment s'insta el Consell Executiu «que aquesta Comissió», és a dir, la Comissió parlamentària de l'estudi equiparació home-dona..., a fer-ne el seguiment, em sembla que això no seria el cas. Jo he entès —no sé si ho he entès bé, senyor president— que la diputada volia dir «que la Comissió Interdepartamental»; per tant, el redactat quedaria modificat i no seria «que aquesta Comissió». En aquest cas, nosaltres hi donaríem suport plenament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Bé, moltes gràcies, senyor Rodri. No s'admeten esmenes *in voce*, però potser que la senyora Rosa Vandellós aclareixi si es refereix a una comissió interdepartamental o a la Comissió parlamentària.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president, ho he aclarit justament durant la meua intervenció; he dit que patia un error de transcripció: s'havia oblidat de posar-hi darrere «Comissió Interdepartamental».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; així s'entendrà a l'hora de sotmetre-ho a votació. La senyora Rosa Bruguera, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, tal com vostè ha reconegut, jo ja li vaig avançar que nosaltres votariem en contra dels tres punts d'aquesta Moció, i li explicaré el perquè punt per punt. O sigui, només dissentim completament del tercer, i dissentim..., vostè ha reconegut que hi havia un error de transcripció, però jo entenc..., si el senyor president vol, permet, diguem-ne, de canviar i d'afegir «de la Comissió Interdepartamental», és una cosa, però en general, sempre, en les mocions, com que no es poden presentar esmenes *in voce*, jo entenc que, si vostè permet que aquest punt sigui votat en aquest Ple, és que vostè està d'acord amb el que diu aquest punt i no amb una altra cosa.

Bé, quan vostè demana que s'aprovi aquest segon Pla..., sigui «al més ràpida possible», jo estic molt d'acord amb el senyor Rodri que això no vol dir res. «Al més ràpida possible» per vostè pot ser d'aquí a tres mesos i per nosaltres pot ser d'aquí a un any, perquè «al més ràpida possible» és allò

que permetin les circumstàncies. Per tant, «al més ràpida possible» segur que s'aprovarà, amb tota seguretat. Ara bé, deixant això a part, em plau de comunicar-li que aquest matí s'ha reunit la Comissió Interdepartamental i que en aquesta Comissió s'ha repartit l'esborrany definitiu del segon Pla d'Igualtat i s'ha aprovat, per tant, aquest Pla. S'ha aprovat amb la premissa que deixaran quinze dies per tal que els departaments puguin fer la rellegida final per tal que, si alguna cosa no fos exactament allò que havíem quedat que hi posaríem, hi puguin fer les esmenes pertinents. Un cop complerts aquests tràmits, el segon Pla d'igualtat estaria a punt per ser repartit i per ser aprovat definitivament pel Consell Executiu. I dic que «ho seria» perquè no serà així, perquè, igual com el conseller de Justícia es va comprometre que els membres de la Comissió de seguiment del procés d'equiparació dona-home..., perquè aquí hi ha un altre error de transcripció, o error en la presentació de la Moció: quan vostè diu que és «una comissió d'estudi sobre l'equiparació home-dona», no és exactament això; la Comissió, en aquesta legislatura, és una comissió permanent de legislatura i es diu exactament Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona-Home. Per tant, aquest seria un altre error que vostè ha tingut en la presentació de la seva Moció. (*Remor de veus.*)

Bé, per tant, els membres de la Comissió poden estar molt tranquils que tindrem aquest segon Pla d'igualtat i que podrem fer-hi totes aquelles esmenes o podrem donar-hi totes aquelles orientacions que a nosaltres ens semblin convenients, si realment el Pla no satisfà plenament el que nosaltres pensàvem.

Quant al tercer punt, que faci..., ja li he dit que em sembla a mi que..., jo li demanaria a la senyora diputada –que no sé si està..., ah!, està aquí, sí–, jo li demanaria a la senyora diputada que realment retirés aquest tercer punt, perquè vostè diu aquí que «aquesta Comissió faci un seguiment de l'aplicació i efectivitat posterior d'aquest Pla». Miri, si és la Comissió Interdepartamental, la Comissió Interdepartamental sempre fa el seguiment de l'acció, com és lògic i s'ha compromès a fer, perquè, si no, no podria fer la valoració posterior. Per tant, és una proposta sense sentit. Ara bé, si nosaltres votem això que vostè diu aquí, que en definitiva jo haig d'entendre que és la Comissió per a la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, eh?, entenc que en això ens equivoquem, perquè, en definitiva, és la nostra obligació fer un seguiment de l'acció de govern, seguiment i control de l'acció de govern, i això ho he après molt especialment de la diputada senyora Barenys, que moltes vegades ens ho ha repetit.

Bé, per tant, jo li demano que no ens obligui a definir-nos sobre aquest punt, que el retiri, i està a les seves mans el fet de *mantenella* o bé d'*enmendalla*.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena, té la paraula la senyora Vandellós. (*Pausa. Remor de veus.*) Té la paraula la senyora Vandellós per pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president, perdó. Acceptem l'esmena d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I passem a la votació.

El Sr. RODRI: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. RODRI: Senyor president, voldria que quedés clar què votem: si tal com ens han donat el paper o tal com vostè semblava que acceptava, que aquesta modificació de veu era possible.

El Sr. PRESIDENT: La presidència només té una sola paraula: abans he dit o acceptat que hi havia un error de transcripció, de manera que es vota en aquest sentit...

El Sr. RODRI: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: ...que no altera per res el resultat de la votació, com vostè comprendrà. (*Rialles.*)

El Sr. RODRI: No, potser no, però el nostre posicionament, en tot cas, sí.

El Sr. PRESIDENT: És que el posicionament ha estat clar...

El Sr. RODRI: Perdó, el nostre vot, vull dir.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Passem a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en el món del treball

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'assetjament sexual en el món del treball, presentada per la diputada senyora Imma Mayol, que té la paraula per a exposar-la.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, només quatre mots per explicar breument un resum del que va significar la interpellació, en el sentit de dir que quan nosaltres fèiem la descripció del fenomen de l'assetjament sexual dèiem –molt breument, hi insisteixo– que l'assetjament sexual és una expressió moderna amb què es designa un problema antic; per tant, estem parlant de quelcom que gairebé, fins fa dos dies, no sabíem ni com dir-ne, però en canvi ens referim a un problema que fa molt de temps que existeix. Dèiem també que l'assetjament sexual és l'expressió d'una profunda i arrelada concepció cultural que ha sostret a les dones la capacitat de decidir sobre la seva sexualitat. Dèiem –i ho reafirmem– que ha existit i encara existeix –esperem que en menor grau, també– una idea de la sexualitat en sentit ampli no basada en la comunicació, en l'intercanvi voluntari, sinó en la necessitat que les dones complaguin i satisfacin els homes. És a dir, aquesta concepció cultural és la que permet que avui dia es

doni encara aquest comportament vexatori, enormement vexatori, fonamentalment per a les dones, encara que no exclusivament per a les dones. En tercer lloc, dèiem –i, això, és important tenir-ho en compte a l'hora de parlar d'aquesta Moció– que l'assetjament sexual en el món de l'empresa, en el món del treball, es dona gairebé sempre en un context de relació de poder; és a dir, les persones assetjades no sempre són –tal com diuen estudis de la Comunitat Europea– les persones més atractives físicament, sinó que sovint són les persones més vulnerables, bé per les seves condicions de treball, bé per la seva edat, bé per la seva situació social. I, per últim, recordàvem també en la interpellació que les conseqüències de l'assetjament sexual són molt desagradables per a la persona que ho pateix i per a l'ambient laboral en què es desenvolupa. Per tant, que això no es doni, que aquest comportament no es doni, interessa evidentment les persones que ho han patit o ho pateixen, però interessa també els dirigents de les empreses, perquè treballar en aquest context, diguem-ne, i amb aquest tipus de comportament no afavoreix el desenvolupament de l'empresa en un ambient laboral agradable.

Un cop repassada aquesta anàlisi breu –hi insisteixo– de les característiques del fenomen, voldria recordar-los també una qüestió que és un problema seriós a l'entorn de l'assetjament i que va ser motiu de debat entre el conseller, que avui també està present aquí, i jo mateixa, i és que un dels problemes fonamentals és que, tot i que es dona sovint aquest comportament –estadístiques diferents d'arreu d'Europa i també d'altres llocs, no només d'Europa, d'arreu del món, ho evidencien–, tot i que es dona sovint, hi ha molt poques denúncies, hi ha molt pocs mecanismes i hi ha molt poques denúncies de fet –també ho constatava així el senyor conseller en la mateixa Generalitat–, i aquesta inexistència de denúncies té raó de ser, fonamentalment, sobre la base d'una manca de sensibilització social i una por d'expressar un comportament que es pateix, diguem-ne, que, un cop s'ha expressat, les repercussions siguin molt negatives: des de l'acomiadament fins a la intrusió en la vida privada de qui ho denuncia. Vostès han pogut viure i han pogut saber que quan una persona denuncia l'assetjament, o que ha estat assetjada, sovint s'entra a discutir si aquesta persona és promíscua o no és promíscua, si ho ha afavorit o no ho ha afavorit..., no només en l'àmbit de l'empresa sinó en els mitjans de comunicació, la qual cosa, sens dubte, fa que no sigui fàcil presentar la denúncia. També –hi insisteixo–, si ho recorden, jo deia que es dona el cas de l'assetjament moltes vegades en dones que tenen una situació molt vulnerable a la feina, i també en homes que tenen una situació vulnerable a la feina. Llavors, la por de perdre la feina és un element que també influeix molt a l'hora de no presentar denúncies.

Per tant, una mica seguint aquesta anàlisi que jo feia, i evidenciant aquest problema, en aquest context s'emmarca la Moció que avui presentem. Jo crec que seria bo que aquest Parlament donés un nou impuls..., dic un nou impuls perquè em consta que durant tot l'any passat el Parlament

ha servit per a impulsar mesures i per a impulsar actuacions per fer front a l'assetjament sexual; en mencionaré dues molt ràpidament: el Parlament va aprovar, en la Comissió de Política Social, per unanimitat, que el Govern traduís i difongués el Codi de comportament aprovat pel Parlament europeu i que en fes una difusió a totes les empreses, per afavorir..., no entraré ara a explicar el Codi, perquè ho vaig fer en el seu moment i penso que tots vostès poden conèixer-lo, però és un instrument útil per fer front a aquest tema. Això va ser una cosa aprovada al Parlament, en aquests moments em consta que s'està traduint i s'està adaptant i, per tant, que es difondrà properament –aquesta és una mesura important feta des d'aquest Parlament. I, en segon lloc, també va aprovar el Parlament que la Generalitat apliqui aquest Codi de comportament al seu propi funcionament, jugant aquell paper que també recomana el Parlament europeu, d'un paper exemplificador en relació amb les altres empreses i amb les altres administracions.

Per tant, la Moció d'avui –hi insisteixo– s'inscriu com un nou impuls, com unes noves propostes per continuar treballant aquest tema.

També sé –i crec que és important que vostès ho coneguin, els que no ho coneixen ja– que el Consell de Treball està treballant en aquest tema, ho ha posat en l'ordre del dia, penso –si no m'equivoco– fins i tot aquest matí, que ho han treballat; em consta que hi ha un document elaborat o que s'està elaborant de propostes del Consell de Treball de cara també a recomanar a les empreses com fer aquest tema, a continuar jugant un paper sensibilitzador... Tot això crec que és molt positiu i crec que ho hem de valorar en aquest sentit.

Llavors, la nostra proposta, en concret, avui té tres punts, que els passo a explicar molt ràpidament. En primer lloc, plantejem a la Moció que «el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a prosseguir» –en aquest cas crec que és correcta la paraula «prosseguir», perquè s'està començant a fer– «la realització d'actuacions en l'àmbit social, laboral i institucional, per tal de sensibilitzar el conjunt de la població sobre l'existència de l'assetjament sexual i reduir el seu nivell d'incidència fomentant la denúncia». És clar, aquí –és això que els estic dient– no se'ls escapa que és molt important, perquè en la mesura que hi ha una major sensibilitat social, probablement es donarà menys el comportament, perquè serà més rebutjat, i, per altra banda, ajudarà les persones que ho visquin a poder-ho denunciar. En la mesura que hi ha una tolerància social molt elevada, això fa que les persones no s'atreveixin a denunciar-ho; si hi ha una actitud general de rebuig, és més probable que les persones que ho pateixin ho puguin intentar resoldre. Per tant, el primer punt és continuar treballant en aquesta línia sensibilitzadora.

El segon punt se situa en relació amb el problema que els deia fa un moment del tema de les denúncies. Plantejem que, donada la inexistència de denúncies d'assetjament sexual, tant en el si de la mateixa empresa com a la Inspecció de Treball, tot i ésser –hi insisteixo– un comportament freqüent, aquí proposem «estudiar, en el marc de les propostes

de sensibilització social que realitzi el Govern la conveniència de posar en marxa una actuació específica de foment de denúncies, tot oferint assessorament gratuït per part del Departament de Treball.» Pensem que seria una proposta a estudiar el fet que, quan una persona té aquest problema, el Departament de Treball pogués oferir assessorament de què ha de fer, com s'ha de moure, quins drets té, quins drets no té..., una actitud, diguem-ne, positiva per tal d'afavorir que això es donés.

I, per últim, el tercer punt de la Moció el que planteja és realitzar un estudi, conèixer el fenomen a Catalunya. Tenim algunes dades de la resta de l'Estat, tenim poques dades de Catalunya, i jo insisteixo molt sempre que parlo d'aquest estudi –també ho feia així en una proposició no de llei– que no només és un estudi per estudiar el nivell quantitatiu d'incidència, si n'hi ha un percentatge de 20%, de 25% o de 50%, sinó que jo crec que aquest estudi hauria de tenir un caire qualitatiu que ens permetés saber quan això es dona quines reaccions tenen les altres persones de l'empresa, com reaccionen els empresaris o les empresàries, quin tipus de... Bé, una mica, en conjunt, quin és l'entorn de l'empresa, com reacciona davant d'això, per tal que les mesures que puguem aplicar parteixin d'un millor coneixement de la realitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió –dues–; per defensar-les, té la paraula la senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Nosaltres, el nostre Grup ha presentat dues esmenes i jo els he de dir que no pateixin perquè, encara que vostès hagin vist recollida una expressió que moltes vegades pot donar peu a equívocs, en realitat el que nosaltres demanem amb la primera esmena és la supressió de l'última frase del punt primer, és a dir, aquella frase que parla sobre el foment..., que parla de fomentar la denúncia en aquests casos d'assetjament sexual, i que aquesta mateixa frase és molt més ampliada en el punt número 2, tal com ens ha explicat la senyora Imma Mayol.

A mi, personalment, em preocupa molt portar a terme actuacions de foment de denúncies, sobretot en casos com aquests i en uns moments que –tal com vostè ha dit ja abans i sempre, i el conseller va reconèixer-ho l'altre dia– les denúncies són inexistents, i són inexistents no únicament aquí, a Catalunya, sinó que són gairebé inexistents a molts països europeus. I això no és perquè sí. En definitiva, l'assetjament sexual és la cara fosca de la discriminació en el món del treball, és allò de què no s'ha de parlar. I aquest és el punt realment que toca el voraviu, diguem-ne, a tota la gent, vull dir, que fa que sigui un punt extremament delicat.

Hi ha –com ha dit vostè– el temor a les represàlies. O sigui, no es fan denúncies perquè, moltes vegades, hi ha temor a les represàlies. No es fan denúncies perquè humilia la persona que ho pateix i que no vol que la gent del seu en-

torn conegui aquesta humiliació. No es fan denúncies perquè manquen les garanties que el tema es tractarà amb el tacte i amb el degut respecte als drets de la persona que presenta la denúncia i de la persona que és objecte d'aquesta denúncia. I, finalment, perquè, moltes vegades, aquestes denúncies, no hi ha la garantia que siguin tractades amb rapidesa i amb confidencialitat. És tot això el que fa que moltes vegades les denúncies quedin per presentar, i moltes vegades, i més que tot això, molts cops és que no se sap com afrontar aquest problema. Aquest és un problema del qual, com els he dit, no agrada de parlar-ne, i moltes vegades no se sap ni com presentar-lo ni com afrontar-lo. Per tant, com que totes les denúncies, a la majoria de països europeus i a la majoria d'arreu del món, es mira que se solucionin dintre de la mateixa empresa, crec que el primer és posar els mitjans, és a dir, donar la informació i la formació necessàries per tal que els agents socials, com és lògic, la patronal i els sindicats, tinguin les eines a la seva mà per poder-ho fer de la manera més adequada, perquè quan arribin les denúncies ho puguin fer d'una forma adequada i efectiva. Seria molt greu que es presentés alguna denúncia d'aquest tipus i que el que la rebés no sabés com respondre.

En aquests moments jo crec que, quan les coses, quan temes com aquests afecten la mentalitat, la manera de comportar-se, és a dir, els esquemes socials d'una societat, és molt difícil que les coses canviïn d'un dia per l'altre. O sigui, no podem dir d'avui per demà que les coses canviaran i, si no se sabia com afrontar-ho, ara de cop i volta ho sabem.

És per això que cal, continuant en aquesta línia que ja ha començat el conseller Farreres, arribar a aquest consens mínim imprescindible perquè hi hagi la voluntat de canviar la forma de ser. Que hi hagi un canvi en aquestes situacions.

I és això el que ens hem compromès a fer. És això el que demanem. Nosaltres aprovarem el primer punt de la Moció, com és lògic, perquè entenem que... El primer punt i el darrer punt. O sigui tant un com l'altre entenem que són adequadíssims i, en canvi, tota aquesta part que fa referència a l'actuació específica de foment de les denúncies, creiem que lògicament arribarà, però hi ha d'haver aquest mínim de consens per tal que les lleis i els decrets no ens facin sentir molt tranquils quant a consciència, però que, en canvi, en la realitat siguin pur paper mullat. Això, en aquest cas concretament hi ha d'haver aquest consens social i, quan hi sigui, cregui'm que les coses seran molt més fàcils. I tampoc cal que esperem tant, perquè es fan passos molt gegants, s'avança molt ràpidament i es veu cada dia que nosaltres, en aquest camp, vull dir, hi ha una gran diferència del que passava just fa mig any.

La segona esmena del nostre Grup, només, el que fa és emmarcar l'estudi que demanava la senyora Imma Mayol en el seu tercer punt, és a dir, aquest estudi sobre la incidència de l'assetjament sexual en el món del treball a Catalunya, dins el segon Pla per la igualtat d'oportunitats. I, a més a més, pren el compromís que es pugui iniciar abans de final d'any.

Per tant, confiem que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ens accepti aquestes dues esmenes, que, en definitiva, jo crec que són el nucli i l'essència de la Moció que vostè presenta.

Per tant, amb aquesta confiança, nosaltres demanem votació separada, senyor president, del segon punt, i votarem favorablement les altres dues.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Votarà favorablement el primer si se li accepta l'esmena presentada, no? (*Pausa. Remor de veus.*) Que votaran favorablement el primer si se li accepta l'esmena presentada. Gràcies.

Ara, poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria que em permetés, senyor president, abans d'entrar en el contingut de la meua primera intervenció, manifestar l'orgull i la responsabilitat que per a mi suposa poder intervenir en aquesta cambra com a representant del poble de Catalunya.

Dit això, sobre els tres punts de la Moció subsegüent de la interpellació de l'assetjament sexual en el món del treball, manifestar-li, senyora il·lustre diputada Mayol, que el nostre Grup parlamentari li donarà suport als tres, perquè cal prendre mesures per tal d'acabar amb la victimització de les dones en tots els àmbits i, naturalment, també la que es produeix amb l'assetjament sexual al món del treball. És evident que les dones que pateixen aquest tipus d'agressions són les que es troben en situacions de major indefensió i vulnerabilitat, no només davant de l'agressor sinó també davant de la societat i, concretament, en l'àmbit del treball, són les que estan realitzant la primera feina, les que treballen sense contracte, les que pertanyen a minories racials o aquelles que es considera que estan soles, solteres, separades o vídues.

Un dels problemes fonamentals que planteja abordar la situació actual respecte a l'assetjament sexual és la falta de denúncies per dues qüestions fonamentals: la por a les represàlies, és a dir, possibles acomiadaments, descensos de la categoria laboral, trasllats de llocs de treball, etcètera, i també la manca d'informació a la dona victimitzada respecte a la canalització de la denúncia i els seus drets, així com a les conseqüències en la posterior tramitació.

És evident que per poder prevenir i reduir l'assetjament sexual el primer que hem de fer és conèixer la magnitud del fenomen a Catalunya, i mitjançant l'aplicació de mesures, com la recollida a la Resolució 62/IV del Parlament de Catalunya, sobre la difusió del Codi europeu de conducta relativa a l'assetjament sexual, aconseguir una actitud activa per part de les mateixes empreses, així com anar desterrant comportaments que sembla que segueixen, malauradament, formant part de la nostra tradició socio-cultural, és a dir, aquelles que consideren només assetjament sexual la violència física i no els comportaments de tipus visual o verbal, que són també atemptatoris a la dignitat i a la intimitat de les dones. Per tant, com anunciava al principi de la meua in-

tervenció, donarem el nostre suport perquè es prossegueixi actuant en l'àmbit social, laboral i institucional per tal que es pugui aconseguir una reducció de la seva incidència, i fomentar la denúncia quan es produeixi l'agressió, per a la qual cosa és imprescindible conèixer la incidència d'aquestes en el món laboral català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Sí, de l'escó estant. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, d'entrada anuncio el vot positiu a la Moció presentada per la diputada Imma Mayol sobre l'assetjament sexual.

Dit això, només un parell de comentaris. El primer, que compartim el que s'ha dit en alguns moments, que la visió del tema és complexa i que entre l'assetjament sexual, que és una actitud condemnable, i el camp de la seducció i l'interès mutu entre persones, a vegades la frontera no està ben marcada. Però, i en segon lloc, també estem d'acord en el fet que moltes vegades, massa vegades, situacions de dependència laboral poden arribar a camuflar situacions d'agressió o assetjament sexual, massa sovint no denunciat per por a perdre el lloc de treball com a represàlia. Aquestes persones en situació personal de feblesa necessiten l'ajut de les institucions públiques per combatre el fet i, sobretot, donar a les víctimes possibilitat de defensa. Cal tendir, però i sobretot, a buscar mesures preventives. Per trobar-les, ben segur que tots els estaments afectats poden posar-se fàcilment d'acord. Empresaris, treballadors i institucions han de coincidir i posar mesures preventives. Com a pas important en aquest sentit, em sembla bé la proposta de la diputada Mayol i, alhora, no ens sembla tan bé la posició del Grup majoritari, tot i que votarem a favor de qualsevol transacció o de qualsevol esmena acceptada a la qual s'arribi.

Ens agradaria també que l'actitud del Grup majoritari i del Govern fos una mica més decidida i valenta per afrontar obertament el tema i difondre les possibilitats que tenen les persones afectades per denunciar o evitar la problemàtica. El consens de què parlava la diputada Bruguera creiem que no està renyit amb la fermesa, sinó tot el contrari. Confiem que la Moció s'aprovi, que la Moció, un cop aprovada i quedi com quedi, serveixi per impulsar l'actitud governamental en aquest sentit.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Vandellós.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president, només per anunciar el nostre vot afirmatiu a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa, sense cap més preàmbul, donat que tots els arguments ja avaluats aquí són suficientment amplis per anunciar aquest vot.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, anuncio que acceptaré les esmenes de la majoria, perquè crec que en aquest tema i en molts altres més val anar fent petites passes que no pas, per poder mantenir una posició de qui l'ha presentat, no bellugar-se, no?

Tot i que voldria fer dos comentaris. El primer és que jo penso que amb relació a la primera esmena, que és la que... La segona la veig molt clara, però la primera no l'acabo de veure clara. Crec que fins i tot en la seva esmena van més endarrere del que estan fent. I m'explico. És a dir, vostès en el Consell de Treball estan contribuint —em consta amb el document que s'està elaborant— a fomentar i intentar que el món empresarial, que té una certa reticència, es posi a treballar en aquest tema, que s'hi puguin fer denúncies, etcètera. Per tant, crec que ja hi estan treballant una mica, en aquesta direcció, i que, en canvi, aquí sembli que costi posar-ho en evidència.

En el debat amb el conseller, que teníem aquí, tant ell com jo opinàvem que el tema de les denúncies és fonamental, i que és molt paral·lel al tema de la sensibilització. I, a més, em semblava que el redactat que posàvem aquí: «donada la inexistència de denúncies, estudiar en el marc de les propostes de sensibilització», ens semblava que era un redactat molt respectuós. Per tant, evidentment, accepto l'esmena perquè així tirarà endavant, però crec que va més endarrere fins i tot del que vostès mateixos estan impulsant.

En relació amb la segona esmena, crec que és molt positiu que l'hagin posada, perquè a mi em satisfà enormement saber que en el Pla d'igualtat això consta, i no només que això consta, sinó que es farà, es començarà a fer a final d'any. Per tant, en aquest cas sí que ho admeto de bon grat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Passem a la votació.

En primer lloc, els punts primer i tercer, amb l'acceptació corresponent de les esmenes.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació el segon punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els municipis rurals

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els municipis rurals, que

presentarà el diputat senyor Morera, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, pel fet que sigui l'última moció que es presenta i, en tot cas, pel fet que sigui ja bastant tard, intentaré passar si més no una mica de via, tot i que el tema és un tema una mica complicat, és una problemàtica greu que dona molt de si, però en tot cas intentarem fer aquest esforç.

Bé, abans de l'estiu vaig substanciar una interpellació referida als municipis rurals que venia una mica a tomb d'una problemàtica que ja he dit abans que ve de lluny i que és una problemàtica molt greu, però que darrerament es va accentuar d'una manera més pronunciada i que fins i tot va provocar que a Catalunya es reunissin diferents ajuntaments, en diferents reunions. Una en concret a l'Ajuntament d'Albesa, on van participar moltíssims alcaldes i regidors de Catalunya i d'altres llocs de l'Estat espanyol, però que també va provocar que en altres indrets de Catalunya, en altres comarques, doncs, també es reunissin ajuntaments, ajuntaments que són o, en tot cas, dirigeixen municipis rurals i que tenen, com he dit abans, una problemàtica d'ordre econòmic, com a ajuntament i com tot ajuntament a Catalunya, però també una problemàtica a nivell social i sobretot a nivell econòmic.

És per això que vam presentar una moció de set punts i en el qual s'abraça pràcticament la totalitat de qüestions que fan referència a la problemàtica dels municipis rurals.

La primera és una de genèrica, en què s'intenta reconèixer el paper dels municipis rurals, que sobretot són municipis petits, com ja vaig explicar en el seu dia, però també dels consells comarcals, perquè, com a administracions públiques a Catalunya i com a administracions que estan més properes al ciutadà i, per tant, en aplicació d'aquell principi europeu de subsidiarietat, sigui a partir, precisament, d'ells, dels municipis rurals de Catalunya i dels municipis petits, i sobretot dels consells comarcals —quan es tracta de cooperació a nivell municipal hem de parlar sobretot de comarques—, que es produeixi, doncs, tota l'actuació administrativa i pública i que pugui provocar o que pugui conduir cap a un ple equilibri territorial; és a dir, que arreu de les contrades catalanes hi hagi, doncs, una prestació de serveis mínima, digna dels temps que corren.

En segon lloc, fem una proposta que —ja ho ha comentat algun diputat i diputada també— formalment potser no podria formar part d'una moció subsegüent a una interpellació des d'un punt de vista tècnic, en el sentit que es demana o s'insta el Govern que presenti un projecte de llei. Jo vaig valorar-ho abans de presentar aquesta Moció i els he de dir que, al nostre entendre, a l'entendre del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la inclusió d'aquesta proposta, malgrat ser una moció subsegüent, era absolutament imprescindible si es volia fer una valoració genèrica del tema i, sobretot, si es demanava i es requeria una actuació decidida al respecte.

Concretament, el que proposa el nostre Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, és que hi hagi una actuació activa

per part del Govern, concretament en forma de projecte de llei, perquè es modifiqui –si finalment s'aprova aquesta modificació per part de la majoria parlamentària–, es modifiqui la Llei municipal i de règim local de Catalunya del 87, pel que fa a la introducció d'un nou model de municipis en allò que s'ha denominat règims especials municipals, que, com molt bé saben les senyores i senyors diputats, a Catalunya actualment tenim uns règims específics que són els de muntanya, els turístics, els històrico-artístics, els industrials i els que funcionen en règim de consell obert.

És criteri del nostre Grup Parlamentari que, donada la rellevança del tema i, sobretot, la gran quantitat d'ajuntaments i municipis de Catalunya als quals afecta aquesta problemàtica, fóra bo un replantejament d'aquesta qüestió, que, finalment, aportés, doncs, la introducció d'un nou règim municipal. Jo entenc que aquesta és una qüestió delicada i que, segurament, doncs, s'hauria de portar –les mateixes de la LOT hi van portar el 87– una mena de consens, però nosaltres entenem que, si més no, comença a ser hora de parlar-ne i, si més no, la problemàtica, per intensa i extensa, necessita, doncs, la incorporació d'un nou règim especial.

El tercer punt d'Esquerra Republicana, pel que fa a la problemàtica dels municipis rurals, és, senzillament –no em fa pas res dir-ho–, incorporar una proposta que s'ha fet des de l'Associació Catalana de Municipis i que moltíssims ajuntaments de Catalunya, doncs, ho reclamen –sobretot, els ajuntaments petits–, que és una modificació dels barems del repartiment de subvencions a partir del POSC, en el sentit que es valorin d'una forma més detallada i, per tant, tinguin més possibilitats de participació els ajuntaments –que a Catalunya n'hi ha molts– que tinguin més d'un nucli de població i, per tant, que la seva ponderació a efectes del repartiment del POSC, doncs, sigui engrandit i, per tant, tinguin dret a més diners, bàsicament per això que he comentat, no?, perquè tenen més nuclis a servir i a aportar, doncs, aquests serveis.

El quart punt d'Esquerra Republicana és una altra, jo diria que és una altra problemàtica específica que s'incorpora a aquesta general dels municipis rurals i que fa referència a la participació dels petits municipis, que genèricament s'entenen a partir o a disposar de menys de dos mil habitants; és a dir, que a Catalunya en tenim sis-cents seixanta-nou, el 71%, que quan siguin beneficiats per una subvenció –és a dir, per una transferència condicionada per part d'altres administracions–, sigui possible per a aquest tipus d'ajuntaments de forma genèrica i global, sigui possible que siguin beneficiats amb més del 50% de l'obra. I això ho demanem, perquè ho demanen la gran majoria dels alcaldes, siguin del color que siguin, que regeixen els destins d'aquests ajuntaments, perquè en moltíssims casos, malauradament, es produeix una autèntica paradoxa a casa nostra. És a dir, són ajuntaments que en general tenen i disposen de pocs serveis municipals i que, curiosament, han de negar-se a rebre alguna subvenció perquè pressuposa que el mateix ajuntament hauria d'aportar, doncs no ho sé, el 60, el 70 o el 80%. I això amb ajuntaments de cent, dos-cents, tres-cents habitants

és pràcticament impossible que es pugui realitzar. I el que demanem és, per tant, una modificació de criteris generals pel que fa aquest aspecte, en el sentit que es modifiquin tots aquells reglaments i totes aquelles lleis..., que en tot cas que es comenci a parlar d'aquesta qüestió que fa referència a aquest tema i que els petits municipis de Catalunya puguin ser beneficiats amb més del 50% de transferències condicionades de les altres administracions, bàsicament de la Generalitat.

El cinquè punt és un tema que es va aprovar en aquesta assemblea de batlles a Albesa, que Esquerra Republicana la recolza, tot o bo i recordant que, evidentment, té un aspecte problemàtic i que alguna diputada i algun diputat ja m'han comentat. És a dir, es demana bàsicament un repensament del finançament del Fondo Nacional de Cooperación Local, en el sentit que els municipis rurals i, sobretot, els petits municipis puguin tenir millor participació. Hi ha algunes dades, per exemple, de la mateixa Federació de Municipis que va fer una edició que es diu *La Catalunya rural dels anys noranta* i en què es constata –i llegeixo textualment–: «Sumant transferències condicionades i incondicionades els municipis grans reben molts més diners per habitant de l'Estat que no pas els municipis petits», i està en l'ordre del 250% més.

És evident que els municipis grans necessiten en conjunt més diners proporcionalment que els petits, en això no hi ha cap discussió. Però que hi hagi aquesta diferència nosaltres entenem que és massa gran i que seria bo fer aquesta correcció en benefici dels petits municipis, i sobretot dels petits municipis –que és el que interessa aquí–, dels petits municipis catalans. I en contrapartida d'això i valorant també la crisi financera dels municipis o dels grans municipis catalans que, evidentment, és greu i és la més greu valorant la quantitat del deute, entenem que, a part, s'haurien de finançar també les situacions que originen capitalitat i suplència, però, sigui com sigui, el tema que interessa és que cal ampliar les subvencions pel que fa al Fondo Nacional de Cooperación per als petits municipis de Catalunya.

El sisè apartat fa referència al futur, perquè tinc entès que encara no s'ha portat a la pràctica el Pla integral de desenvolupament rural. Jo diria que, en conjunt, tots els plans que tenen diferents aspectes i que abracen diferents matèries i, sobretot, aquells que reben transferències provinents de la Comunitat Europea que puguin ser coordinats des de la mateixa Generalitat, evidentment, però sobretot amb un paper absolutament cabdal dels consells comarcals, demanem i reivindicuem –i Esquerra Republicana ja ho ha fet en moltíssimes ocasions– un paper destacat dels consells comarcals pel que fa a la cooperació local i, en concret, als petits municipis i, sobretot, als municipis rurals.

I, en darrer lloc, demanem que s'encarregui un estudi dedicat a l'avaluació del despoblament rural a Catalunya, les causes que el generen i els efectes que això produeix. Existeixen diferents projectes, diferents estudis, però un estudi global, sobretot actualitzat i sobretot que tingui en compte la població de dret; és a dir, la població legal que existeix... El

conseller en la interpellació en parlava o em rebatia els meus arguments en el sentit que la població rural a Catalunya va de baixa, em deia que no, que a molts llocs ja puja. El que passa és que em sembla que hi havia una petita contradicció. Jo al que em refereixo són als padrons municipals; és a dir, la població legal, la població de dret dels municipis rurals a Catalunya, i en la gran majoria, en la gran majoria, en la immensa majoria la població decau, hi ha un flux –i amb això acabo senyor president– d'habitants d'aquestes poblacions a les grans ciutats de Catalunya.

M'agradaria que hi hagués, per tant, ens agradaria que hi hagués un estudi per part de la Generalitat que posés al dia aquesta qüestió i, sobretot, que relacionés les causes que això provoca d'una manera com més concreta millor.

I per acabar res més, ens agradaria..., em fa l'efecte que no té gaires possibilitats que això pugui tirar endavant, però, com els he dit al principi, aquesta és una problemàtica que és molt més greu del que pot semblar, afecta el 71% del territori català, d'acord que només afecta –i suposo que aquest és el gran problema– el 6,36% de la població de Catalunya, però, evidentment que, si volem un país equilibrat, el mínim que es necessita és que tots els ciutadans, visquin on visquin, tinguin els mateixos serveis. I d'això es tracta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. No s'han presentat esmenes. Poden intervenir els grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, en nom del meu Grup i en especial del meu company, el senyor Víctor Ros, expressar-li que donarem suport a la seva Moció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyor diputat d'Esquerra Republicana, he de dir-li que, com a habitant d'un municipi rural, petit i llunyà a l'àrea metropolitana de Barcelona, vaig escoltar amb molta atenció tant la interpellació com la resposta del conseller, perquè comparteixo les preocupacions i les inquietuds pel futur del món rural a Catalunya i creia que podíem traure'n una mica l'entrellat. Però, he de dir-li una cosa: primera, m'ha sorprès que la Moció sigués tan suau com és. Segona, m'ha sorprès que no fes cap intervenció o cap referència a algunes de les dades que va donar el conseller que a mi em resulten, realment, preocupants. Vull dir: una, ens va citar aquí un reguitzell de dades de subvencions que jo crec que és prou escandalós, perquè demostra l'arbitrarietat i la desigualtat existent en el tracte dels municipis segons allí on estiguin. I, per exemple, tinc aquí la transcripció de la resposta del conseller, i bé, és que hi ha coses que criden al cel.

He de dir, per tant, que, tot i voler, no li puc votar més que dos punts a favor, que són el punt primer i el punt sisè. I

no li podem votar a favor, perquè creiem que la resta no va a l'arrel del problema i crec que és excessivament reduccionista la proposta de la Moció i excessivament reformista. Perquè reformar la Llei de règim municipal només per la problemàtica d'incloure com a règim especial els municipis rurals..., creiem que, en tot cas, s'haurien de revisar més coses; reformar el Pla únic d'obres i serveis per tal que aquells municipis que compten amb més d'un nucli de població tinguin millor finançament..., jo diria que el que hem de reformar és el mateix concepte del POSC, perquè el POSC avui és un instrument que no serveix per a pràcticament res. I, si vol, com a mostra un exemple: preguntí a l'Ajuntament de Tremp, en el Pla quadriennal vigent, quants de diners rep del Pla únic d'obres i serveis, i preguntí com pot ser que una sala polivalent de Tremp tingui 46 milions del Departament d'Agricultura, 34 milions de Cultura, 46 milions i mig de Presidència i ell en posi 23. Tots aquests són més que el Pla quadriennal del POSC per a aquest municipi. Per tant, el POSC serveix poc per a les finalitats que diu que hauria de servir. Per tant, creiem que s'ha de reformar molt més el POSC.

Tampoc pensem que sigui prou modificar els criteris generals d'atorgament de subvencions per fer possible que es passi el 50% als municipis petits, una perquè ja es fa i l'altra perquè s'ha de fer una reforma global del funcionament de les subvencions.

El Fons de cooperació local, estem d'acord que s'ha de reformar, però també crec que tots estem d'acord que el problema dels finançaments dels municipis és molt més important, i això és només una part del que s'hauria de modificar. Per tant, creiem que el que s'ha de debatre i s'ha d'intentar modificar és la mateixa atribució dels fons.

I, finalment, el punt setè, quan planteja encarregar un estudi dedicat a l'evolució del despoblament rural a Catalunya i a les causes generals i locals que el produeixen, jo diria que, primera, està prou clar, només cal veure les dades de l'evolució de la població, i les causes crec que tampoc no serien necessàries, però, a més, suposant que l'aprova el Govern, el Grup de Convergència i Unió, podria ser l'excusa per paralitzar una sèrie d'actuacions necessàries, en tant que no surtin les dades de l'estudi. Crec que és perillós aprovar un estudi. He de dir que a Iniciativa estem normalment a favor dels estudis, perquè creiem que ajuden a conèixer la realitat, però que és prou coneguda la realitat dels municipis petits perquè no calguin dilacions com a resultat de l'estudi aquest quan estigui acabat.

Llavors, dir que votarem a favor el punt primer, perquè creiem que els municipis petits han de tenir un paper fonamental –potser no decisiu, però sí fonamental– en l'objectiu d'aconseguir el ple reequilibri territorial a Catalunya, i perquè sí que estem d'acord que s'han de coordinar les actuacions dirigides al foment rural i aquelles actuacions que fan referència a la distribució dels fons comunitaris. Potser si això es fes, si es coordinés i si hi participessin els ajuntaments i hi participessin les organitzacions municipalistes, ens estalviaríem trobar situacions tan injustes com aquella a què el mateix conseller feia referència en la seva interpellació.

Per tant, dir-li –ho repeteixo– que en aquestos dos punts sí que hi estarem, i a nosaltres ens agradaria que haguéssim sigut –potser fa falta un debat més ampli sobre la problemàtica dels municipis rurals– una mica més agressius, una mica més decisius a l'hora de demanar reformes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Molt breument. El Grup Socialista comparteix gran part dels objectius d'aquesta Moció i comparteix les paraules del diputat que l'ha defensada en la seva immensa majoria, és a dir, la situació dels petits municipis requereix l'atenció d'aquesta cambra, requereix una major dotació pressupostària, requereix una política de coordinació i, per tant, amb el plantejament general d'aquesta Moció el Grup Socialista hi ha d'estar d'acord.

De totes maneres, si anem particularitzant les coses, hem de manifestar que no estem d'acord amb els punts de la Moció en general, perquè ens sembla que l'objectiu fonamental d'aquesta Moció seria dotar de recursos els petits municipis, i ens sembla que no ho hem de fer de manera separada en un tema que aquesta cambra ha tractat a bastament, com és el finançament dels municipis. Tots els municipis de Catalunya i, en general, els de l'Estat espanyol passen per una difícil situació financera, i ens sembla que hem de trobar una solució específica per al petit municipi, però dins del marc de finançament general dels municipis de Catalunya i l'Estat espanyol. Per tant, nosaltres voldríem un plantejament global, en el tema del finançament municipal –ja n'hem parlat en aquesta cambra–, però és en aquest marc general que hauríem de trobar la solució.

També voldríem fer un apunt sobre l'últim punt de la Moció, que nosaltres votarem favorablement, a diferència d'Iniciativa per Catalunya, que és quan demana un estudi sobre l'evolució de la població, perquè, si és cert que en general hi ha hagut un despoblament en els petits municipis, jo crec que s'està produint un fenomen de retorn en molts municipis rurals de Catalunya, de ciutadans que van als petits municipis. Jo mateix en aquests moments he passat a viure a un municipi de menys de mil habitants. Per tant, em sembla que fer estudis sobre l'evolució de la població en els petits municipis, el mateix conseller d'Agricultura ens explicava que és cert que s'està produint aquest retorn a molts de municipis de població..., doncs potser seria interessant de veure si hi ha hagut un canvi a la tendència general, a part que ens sembla que, com a mínim, sabrem en què es gasta una partida pressupostària molt important del Govern de la Generalitat, que és «Estudis i dictàmens», en una petita part, molt petita, sabrem un estudi i dictamen que s'ha fet, perquè, en general, els desconeixem.

Per tant, el Grup Socialista anuncia que votarà favorablement el punt primer, perquè ens sembla positiva una política de coordinació respecte als municipis rurals, i el punt últim, perquè així sabrem en què es gasten els diners d'«Estudis i dictàmens».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor president, senyores i senyors diputats, lo 17 de març d'enguany es presentava al registre d'aquest Parlament una interpellació sobre els criteris de capteniment del Govern sobre els municipis rurals. Un mes i mig després, lo 4 de maig, s'iniciava el debat general sobre l'acció política i de govern entorn al règim local i la situació política dels ajuntaments de Catalunya. Van ser aquells tres dies un debat intens i que, arran de l'exposició de la consellera i la intervenció dels diferents portaveus dels grups aquí presents, amb resposta, rèplica, contrarèplica i en algun cas, com el del senyor Morera, en representació del seu Grup Parlamentari, segona rèplica, havia quedat prou clar quin era el capteniment del Govern i també dels grups de l'oposició respecte als municipis en general i també, de manera particularitzada, dels municipis rurals. Com a conseqüència d'este debat, i com a conseqüència de qualsevol altre, es van aprovar tot un seguit de resolucions, algunes de les quals per unanimitat, altres transaccionades, que van marcar quines havien de ser les línies d'actuació del Govern de Catalunya en aquest tema. I em sembla que ha transcorregut molt poc temps des d'aquell moment per intentar ja avui passar comptes del que ha estat l'acció del Govern –total han passat quatre mesos.

Cal recordar, també, que el dia 29 de maig del 92 es va aprovar en aquesta cambra també tot un seguit de resolucions subsegüents al debat general sobre l'acció política i de Govern en matèria d'agricultura, al qual també va fer referència el conseller en la seva resposta a la interpellació al passat Ple. Entre les resolucions aprovades, n'hi havia una, la número 16, que suposo que tots vostès recordaran perfectament, que fa referència al Pla integrat de desenvolupament rural de Catalunya, que té per objecte redactar i finançar, en col·laboració amb els consells comarcals, en col·laboració amb els consells comarcals, igual que diu el punt 6 de la Moció que presenta Esquerra Republicana: «Actuacions de desenvolupament rural distribuïdes pel territori que garanteixin la possibilitat de rendes satisfactòries en la població rural.» Semblava, doncs, que havia quedat prou clar quin era el capteniment del Govern respecte als municipis rurals, atenent aquesta Resolució número 16 del debat d'agricultura de fa un any i mig, i de la qual, doncs, també vostès suposo que recordaran que a primers d'enguany se'n va donar compliment o, com a mínim, informació per part del Govern, del seu compliment.

També semblava prou clar, en les resolucions del debat de política municipal..., que, com he dit, fa tan sols quatre mesos que es van aprovar i que en este curt espai de temps, tenint, a més, en compte que ha passat pel mig l'estiu i que el Govern de l'Estat espanyol ha estat pràcticament paralytitzat tot este temps com a conseqüència de les eleccions, ja des de la Conselleria de Governació s'han fet els passos adients, s'han fet, ja, dos escrits adreçats als ministres d'Ad-

ministració Territorial i al d'Economia i Hisenda, posant al seu coneixement l'interès del Govern de la Generalitat de donar compliment a una de les resolucions aprovades, que és la referent a la mesa tripartida que estudiï el sistema competencial i de finançament dels ens locals i defineixi el marc competencial i de distribució de recursos, tal com demana pràcticament la Moció que se'ns presenta en el seu punt número 2.

Però, és clar, malgrat totes aquestes evidències, en el darrer Ple de l'1 de juliol se va substanciar la interpellació que ha donat peu a la Moció que avui tractem i, com no podia ser d'altra manera, pels motius que els he anat exposant, ens proposa tot un seguit de punts que han estat tractats, debatuts i la majoria aprovats per aquest Parlament en els debats generals esmentats d'agricultura i municipal, i que, per tant, no aporten res de nou, inciten a la confusió i rebaixen l'interès pels temes que es tracten en aquesta cambra fer-los tan repetitius. Per il·lustrar aquestes afirmacions, els convido que comparin el text proposat en aquesta Moció amb les resolucions dels debats municipal i d'agricultura.

Voldria, no obstant, fer referència particularitzada a tres punts d'aquesta Moció; dos per una manca de rigor o de desconeixement de la legislació catalana i l'altre per contradicció, com a mínim, amb la Resolució 2.2 del debat municipal. En els punts 3 i 4 de la Moció que ara tractem es parla del Puois, Pla únic d'obres i serveis, en el sentit que es millori el finançament d'aquests municipis amb més d'un nucli de població i que els petits municipis puguin accedir a rebre subvencions superiors al 50% del cost total de les obres i dels serveis que volen realitzar. Es fan aquestes propostes sense tenir en compte la Llei 23/87, una llei que fa sis anys que ja està en funcionament, que en els seus articles 3, 4 i 5 ja preveu que tant el nombre d'habitants com el de nuclis de població i la capacitat econòmica i tipologia dels municipis siguin factors a tenir en compte a l'hora de ser inclosos per definir el Pla i el finançament de les obres que hi vol incloure. Tampoc s'ha tingut en compte l'existència del Decret 168/91, per tant, de fa dos anys, que regula el vigent Puois, en el seu pla quadriennal 92-95, i que en els seus articles 7, 14 i 15 estableix discriminacions positives per als petits municipis que compten amb més d'un nucli de població als quals es pot arribar fins a un 90% de la subvenció –això ja és actualment– i a més se'ls permet, als que tenen més d'un nucli de població, accedir a quatre obres dintre d'aquest pla. Cal recordar, també, per fer una mica més d'història, que això ja també es donava al Pla d'obres i serveis, el primer, que va ser el de l'any 81, tal com s'estableix a les bases per a la selecció d'aquestes..., de les obres i serveis a incloure.

Per acabar, en el punt cinquè de la Moció, es proposa modificar l'actual repartiment per trams de població de l'anomenat Fondo nacional de cooperació local, perquè els municipis de fins a 20.000 habitants incrementin els seus ingressos per aquests conceptes. Es fa aquesta proposta sense tenir en compte que així plantejat, aquesta modificació representaria un perjudici o una discriminació per als restants

municipis, perquè, tal com es proposa, no s'incrementa el nombre total de diners disponibles amb este Fons, sinó que es faria en detriment dels municipis que tenen més habitants. Per tant, seria despullar un sant per vestir-ne un altre.

I també es fa esta proposta sense tenir en compte que en les resolucions del debat municipal passat, d'ara fa quatre mesos, es va instar ja en aquell moment, es va aprovar instar el Govern que es doni contingut efectiu a l'article 48.2 de l'Estatut, per fer possible que les participacions dels ens locals en els pressupostos generals de l'Estat o en els tributs de l'Estat siguin percebudes per mitjà de la Generalitat i que sigui el Parlament de Catalunya el que estableixi els criteris per a la seua distribució. No té sentit, per tant, com a mínim des del nostre posicionament polític, que ara se'ns proposi rebaixar el sostre de les nostres reivindicacions sobre competències d'autogovern de Catalunya, recentment aprovades, fent renúncia dels drets d'aquest Parlament a favor dels gestors del Fondo nacional de cooperació estatal.

Per tots aquests motius, crec que queda prou clar que el nostre vot serà negatiu a la presa en consideració d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. *(El Sr. Gimeno demana per parlar.)* Sí, el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Per demanar votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada. Vostè ha demanat votació separada: 1 i 6.

El Sr. GIMENO: 1 i 6, exactament.

El Sr. PRESIDENT: I em sembla que el senyor Nadal, també?, o 1 i 7? *(Pausa.)* De manera que els haurem de votar per separat: 1, 6 i 7. *(Pausa. Remor de veus.)* No, perquè el senyor Gimeno no vota en el mateix sentit que els que voten...

El Sr. GIMENO: 1 i 6 junts; el 7, separat, i la resta.

El Sr. PRESIDENT: No, tampoc, tampoc; separadament.

Votem en primer lloc el primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 22 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota el punt sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest sisè punt ha quedat rebutjat per 7 vots a favor, 58 en contra i 14 abstencions.

A continuació es vota el punt número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 7 ha quedat rebutjat per 22 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

A continuació, es voten la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de punts de la Moció han quedat rebutjats per 6
vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i catorze minuts.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

